

บทนำ

นางแบบสาว

เสียงโทรศัพท์ดังไปทั่วห้องนอนในคอนโดมิเนียมซึ่งมีพื้นที่กว่าสามร้อยตารางเมตร ทำให้คนที่กำลังนอนคว่ำกับหมอนต้องลืมตาปรี๊ด ความไปใต้หมอนเพื่อหาต้นตอและกดรับ เมื่อเห็นเบอร์หน้าจอก็รีบกระเด็นตัวขึ้นมา

“คะพี่ภัทร”

“โอ๊ย! พี่ดีใจที่สุดเลยคะน้องรุ่ง” เสียงปลายสายถอนหายใจอย่างโล่งอก “คิดว่าจะตามน้องรุ่งไม่เจอเสียแล้ว คุณน้องไปอยู่ไหนมาคะถึงได้ปิดมือถือทั้งวันทั้งคืนแบบนี้”

ลายรุ่งกวาดตามองไปรอบห้องอย่างรู้สึกผิด หล่อนเคยดีใจที่ได้ยินเสียงผู้จัดการสาว เพราะทุกครั้งหมายถึงงานและรายได้ แต่สองวันก่อน หล่อนเปิดโทรศัพท์มือถือและตัดการสื่อสารทุกอย่าง ทั้งนี้เพื่อหนีความจริง

ร่างบางลุกขึ้นนั่ง เอื้อมไปกดสวิทช์ผ่านไฟฟ้าให้เปิดออกจนเห็นทิวทัศน์บริเวณแม่น้ำเจ้าพระยา ฟ้าด้านนอกมีดสนิท นาฬิกาบนผนังบอกเวลาว่าเพิ่งจะตีสี่ครึ่งเท่านั้น หล่อนหลบมาพักที่คอนโดฯ ริมน้ำ หนึ่งใน

มรดกที่บิดามอบให้ก่อนจะเสียชีวิต นอกจากดวงรัตนกับกรมมาศแล้ว ไม่มีใครรู้ว่าหล่อนหลบมาอยู่ที่นี่

“รุ่งขอโทษค่ะ พอดีรุ่งยุงนิดหน่อย”

“ยุงแค่ไหนก็ไม่ควรจะมีตอมือถือนะคะคุณน้อง รู้บ้างไหมคะว่าพี่ฝากข้อความในกล่องอินบ็อกซ์ไม่ต่ำกว่าร้อยข้อความ ทำทำไมไม่ยอมโทร. กลับ”

“รุ่งขอโทษจริงๆ ค่ะ รุ่งไม่ค่อยสบาย กินยาแล้วก็เพลอกลับไป”

“เอาเถอะค่ะ ไหนๆ ก็ได้คุยกันแล้ว ที่พี่โทร. มาก็คือเพื่อจะเตือนว่าวันนี้น้องรุ่งมีนัดกับทางบริษัทของเรา เดินทางไปที่เกาะมะนิลา สนามบินนินอย อาควิโน น้องรุ่งคงไม่ลืมใช่ไหมคะ”

ลายรุ่งตาโต หล่อนลืมไปสนิทใจ เหตุการณ์มากมายที่เกิดขึ้นทำเอาตั้งตัวไม่ติด

ภาพสะท้อนในกระจกเงาคือหญิงสาวซึ่งมีใบหน้าอติโรยสวมชุดนอนผ้าเนื้อเรียบลิ้น ผมยาวปล่อยตรงถึงกลางหลังทำให้หญิงสาวดูทั้งสวยและเซ็กซี่ในคราวเดียว ภายใต้ผ้าเนื้อบางคือเรือนร่างงดงามหาได้เปรียบ ยอดอกดันผ่านผ้าเนื้อนิ่มออกมาจนเห็นสัดส่วนเด่นชัด ทั้งอกอวบที่คนอื่นๆ พากันอิจฉา เอวคอดเล็ก สะโพกกลมกลิ้ง แต่สิ่งที่ทำให้ลายรุ่งละอายใจคือรอยคิสมาร์กที่กระจายอยู่ทั่วร่างนั้นต่างหาก ความรู้สึกบางอย่างตอกย้ำว่าหล่อนไม่เหมือนเดิมอีกต่อไปแล้ว

“รุ่งขอโทษค่ะพี่ภัทร”

“แสดงว่าน้องรุ่งลืมจริงๆ ด้วย อัยย! โชคดีจริงๆ ที่พี่รีบโทร. มาเตือน แต่น้องรุ่งคงไม่เปลี่ยนใจใช่ไหมคะ ไม่อย่างนั้นมิหวังพี่ถูกลูกค้าเล่นงานตายแน่”

ถ้าไม่ใช่เพราะเมื่อคืนหล่อนโทร. คุยปรับทุกข์กับเพื่อนสาวแล้วลืมปิดโทรศัพท์ ปานนี้ภัทรไม่มีวันตามตัวหล่อนพบเป็นแน่ ทว่าครั้งนี้จะต้องเกิดขึ้นโดยไร้เงาของนางแบบสาว มิหวังภัทรคงถูกฝ่ายจัดงานเล่นงานจนหูชาเป็นแน่

“ไม่ค่ะ รุ่งไม่เปลี่ยนใจ รุ่งจะรีบแต่งตัวเดี๋ยวนี้”

“ไม่ต้องตกใจค่ะน้องรุ่ง ยังพอมีเวลา เครื่องบินออกเจ็ดโมงสี่สิบห้า นะคะ เรื่องเช็กอินพี่พอจะจัดการให้ได้ ส่วนเรื่องเสื้อผ้า พี่กับทีมงานเตรียมไว้ให้พร้อมแล้ว น้องรุ่งแค่เอาของใช้ส่วนตัวมานิดหน่อย ที่เหลือพี่จัดการเอง”

“รุ่งเกรงใจพี่ภัทรจริงๆ”

“ไม่ต้องเกรงใจค่ะ เป็นหน้าที่ของพี่เอง น้องรุ่งอยากให้ทีมงานไปรับที่บ้านไหมคะ จะได้มาสวมบินสะดวกขึ้น”

“ไม่ต้องค่ะพี่ภัทร ตอนนี้รุ่งไม่ได้อยู่ที่บ้าน รุ่งไปสนามบินเองได้ค่ะ”

“แน่ใจนะคะ ไม่ต้องเกรงใจ ให้พี่อำนวยความสะดวกให้จะดีกว่า”

“ไม่ต้องจริงๆ ค่ะ รุ่งสัญญาจะไปให้ทันขึ้นเครื่องแน่นอน ไม่ต้องเป็นห่วง”

ภัทรกำชับอีกสองสามประโยค บอกจุดนัดพบและกำหนดการ

การเดินทางไปฟิลิปปินส์ครั้งนี้ไม่มีอะไรมาก ลายรุ่งไปในฐานะพิธีเซนต์เครื่องสำอางแบรนด์ดัง ช่วงบ่ายถึงเย็นหล่อนจะต้องเข้าร่วมกิจกรรมกับบรรดาลูกค้าที่ซื้อสินค้า ทั้งเล่นเกม ถ่ายรูป และในหัวรั้วเที่ยวชมแหล่งปะการัง หน้าที่ของหล่อนคือฉีกยิ้มให้สมกับค่าตัวซึ่งเป็นเลขหกหลัก

ปลายสายตัดการติดต่อไปแล้ว ลายรุ่งมองโทรศัพท์อย่างซึ่งใจรับปากแล้วก็คงไม่มีทางเลือก ในเวลาที่ต้องการหลบหน้าใครบางคน การหนีไปฟิลิปปินส์คงเป็นทางออกที่ดีที่สุด อย่างน้อยเขาก็คงไม่รู้ว่าหล่อนหนีไปยังดินแดนแห่งภูเขาไฟซึ่งอันตรายเป็นอันดับสองของฟิลิปปินส์ ภูเขาไฟตาอัล!

ถ้าจะมีสักครั้งที่ร้อยตำรวจหนุ่มอนาคตไกลอย่าง ต้นน้ำ ศตวรรตน์ยอมเสียฟอร์มก็คือครั้งนี้ เขามีสีหน้าอึดโรยเพราะไม่ได้นอนติดกันสองคืน

สภาพนี้ช่างต่างจากตำราจมาตเข้มผู้เอาจริงเอาจรรวกลับหน้ามือเป็นหลังมือ เขาเอาแต่เหลือบมองโทรศัพท์บ่อยครั้งอย่างไม่มีสมาธิ ทำให้ลูกน้องที่ร่วมงานกันมาหลายปีต้องประหลาดใจ

ลายรุ่งหายไปไหน...นั่นคือสิ่งที่นายตำรวจหนุ่มถามตัวเอง เขาซึ่งเป็นหัวหน้าชุดสืบสวนมีลูกน้องและสายลับในสังกัดเป็นโหลๆ แต่กลับหาหล่นไม่เจอ

“เราจะทำยังไงดีครับสารวัตร”

“หาต่อไป ไม่ว่ายังไงเราก็ต้องตามหาเธอให้พบ” ตันน้ำย้า

ใครจะรู้ว่าหัวใจเขาร้อนรุ่มเพียงใด นับตั้งแต่สืบทอดตำแหน่งก่อน เขาก็ไม่ได้ข่าวคราวของลายรุ่งอีกเลย แค่คิดถึงใบหน้ารูปไข่ ดวงตากลมโตริมฝีปากอímที่เขารู้แล้วว่ามันหวานซาบซ่านเพียงใด และกลิ่นหอมจากเรือนร่างสาวที่เขาวนเวียนชื่นชมตลอดทั้งคืน สมาธิของนายตำรวจก็แทบจะตกช่นเสียให้ได้ เขาพลาดที่ปล่อยให้หล่นหายตัวไปโดยที่ยังไม่ได้อธิบายความจริง บ้านนี้ลายรุ่งคงทั้งโกรธและน้อยใจ เผลอๆ อาจไม่มีวันอภัยให้เขา

“แต่เราค้นจนทั่วแล้วนะครับ บ้าน...เธอก็ไม่ได้กลับ ให้คนไปเฝ้าที่บ้านผู้จัดการ ก็ไม่เห็นวีแววของเธอเลย”

“จะเป็นไปได้ยังไง จู่ๆ คนทั้งคนจะหายตัวไปได้ยังไง”

“หรือว่าเธอจงใจหลบหน้าผู้กอง”

ตันน้ำอยากแจกมะเหงกให้ลูกน้องสักปึก แต่ด้วยฐานะผู้บังคับบัญชาสายตรงก็ต้องหักห้ามใจ จำเอยพูดถูก ลายรุ่งจึงใจหลบหน้า แต่เขาก็ไม่มีทางเลือกนอกจากรอ เขาปักหลักอยู่หน้าคฤหาสน์หลังงามของหล่นเกือบยี่สิบสี่ชั่วโมงแล้ว บ้านหลังใหญ่ปิดไฟเงียบ เหลือเพียงไฟของห้องริมสุดบนชั้นสองของบ้านอันเป็นห้องพักของป้าดวงรัตน์ซึ่งหญิงสาวให้ความเคารพนับถือ

ลายรุ่งเป็นบุตรสาวเพียงคนเดียวของ ไมเคิล เฉิน นักธุรกิจได้หัวน

ต้นน้ำมองไปที่หน้าต่าบ้านเดิม ม่านถูกเลิกขึ้นเป็นระยะๆ บางทีดวงรัตน์อาจส่งข่าวบอกหลานสาวไม่ให้กลับบ้าน

“เธออาจกลับไปไหนสักแห่งที่เราไม่รู้”

“แต่ผมว่าคุณดวงรัตน์ต้องรู้แน่ เราเข้าไปถามอีกทีดีไหมครับ”

“ถามไปเธอก็คงไม่บอกหรอก สู้รอข่าวจากแหล่งข่าวจะดีกว่า”

เขาใช้เส้นสายทุกอย่างที่มีของทางตำรวจฝากข้อความไว้ถึงสื่อทุกแขนง หนังสือพิมพ์ หนังสือซุบซิบ หากใครได้ข่าวนางแบบสาวให้รีบติดต่อมาโดยด่วน ต้นน้ำต้องการปรับความเข้าใจกับหล่อน เขาอยากบอกเล่าเรื่องราวเขารู้สึกเช่นไร

“แต่เราก็ค้นดูบ้านทุกหลังของคุณลายรุ้งแล้วนะครับ แต่ไม่เจอเลย ผมว่า...”

ต้นน้ำเพิ่งรู้ว่านางแบบสาวมีบ้านหลายหลัง แต่ก็ไม่มีแม้แต่เจ้าของเจ้าของบ้าน

“ไม่ได้ เราจะลี้มเล็กไม่ได้”

“แต่ผู้กองเหนื่อยมามากแล้วนะครับ ทำทำไมไม่กลับไปพักผ่อนบ้าง”

ต้นน้ำหลับตาไม่ลง ภาพของช่วงเวลาแห่งความสุขระหว่างเขากับหญิงสาวตามลมหอหลอน ใบหน้าของหญิงสาวยามกรี๊ดร้องอย่างสุขสมดังก้องไปทั่วห้องยามทั้งคู่เกาะเกี่ยวไปสู่วิมาน เขาไม่เคยพบพานความสุขเช่นนี้เลยกายเหนื่อยแทบขาดใจแต่กลับกระปรี้กระเปร่าราวกับได้เสพน้ำทิพย์จากสวรรค์ แต่พอลืมตาขึ้นกลับพบว่าข้างกายว่างเปล่า เขาทำใจไม่ได้ แม้รู้ว่าการใช้อ่านาจอหน้าที่ในการตามหาหญิงสาวเป็นสิ่งผิด แต่เขาก็ต้องการโอกาสพบกับลายรุ้งสักครั้งเพื่ออธิบาย แต่ดูเหมือนโอกาสนั้นช่างริบหรี่เต็มที

“ฉันไม่เหนื่อย ฉันจะเฝ้าต่ออีกสักพัก ถ้าจำเหนื่อยก็กลับไปพักเถอะ ฉันเฝ้าเองได้”

“ผมไม่ว่าง...” จำเขายังพูดไม่ทันจบก็อ้าปากหาหวอด

“จำไปพักเถอะ ผมดูแลตัวเองได้ เรานั่งเฝ้ากันทั้งคู่ก็ไม่มีประโยชน์

อะไร สู้กลับไปอาบน้ำ นอนสักงีบ แต่ถ้ามีข่าวคืบหน้าอะไรรีบบอกผมโดยด่วน”

“งั้นก็ได้ครับ ผมจะกลับไปนอนสักสองชั่วโมง แล้วจะรีบมาพาลัดกับผู้กองนะครับ”

ต้นน้ำโบกมือเมื่อผู้ช่วยหนุ่มก้าวลงจากรถ สุดสายตาเขาเห็นพระภิกษุกำลังเดินบิณฑบาตมาแต่ไกล ตอนนั้นเองมือถือข้างเอวก็สั่น ชายหนุ่มกดรับ ข้อความที่ได้ยินทำให้รอยยิ้มค่อยๆ แฝมที่มุมปาก

“ขอบใจมาก ผมจะรีบไปที่สนามบินเดี๋ยวนี้”

ร่างอรรชอยู่ในชุดเสื้อตัวยาวคลุมสะโพกกับกางเกงยีนสีดำเข้ารูปเผยให้เห็นท่อนขาเพรียวยาวสมฐานะนางแบบชื่อดัง ลายรุ่งสวมรองเท้าบูตทรงสูง ผมยารวบไว้ข้างหลังอย่างง่าย ๆ ด้วยกิ๊บเก๋ สวมแว่นกันแดดอันโตเพื่อปกปิดใบหน้า แต่ถึงอย่างนั้นความงามที่เตะตาและส่วนสูงเกินมาตรฐานก็ทำให้โดดเด่นเหนือใคร นักท่องเที่ยวทั้งไทยและต่างประเทศที่มาใช้บริการที่สนามบินสุวรรณภูมิจึงพากันเหลียวมอง โดยเฉพาะชาวต่างชาติที่มาเที่ยวแบบแบ็กแพ็คต่างยกนิ้วหัวแม่มือให้ แต่ลายรุ่งไม่สน หล่อนมองหาป้ายซึ่งมีชื่อตนตามที่ภัทรบอกเอาไว้ แต่รู้เดี๋ยวสาวร่างเล็กผิวสีน้ำตาลก็ปรี๊ดเข้ามาหักเลี้ยวก่อน

“น้องรุ่ง ทางนี้ค่ะ”

ภัทรส่งยิ้มมาเป็นใบเบิกทาง ลายรุ่งประนมมือให้ผู้จัดการสาวอายุมากกว่าและยังมีบุญคุณที่ช่วยงานดีๆ ให้หล่อนมาตลอดหกเดือน

“คิดว่าน้องรุ่งจะมาไม่ทันเสียแล้ว”

“ทันสิคะ จากคอนโดฯ นั่งแท็กซี่มาขึ้นแอร์พอร์ตลิงก์แป๊บเดียวเองค่ะ แล้วนี่คนอื่นๆ มากันครบแล้วหรือคะ”

“ยังไม่มาค่ะ คงจะตามไปสมทบตอนสายๆ”

“อ้าว...”

“พี่ลืมนึกน้องรຶงว่าทางบริษัทไม่ยอากให้น้องรຶงโดนรบกวนความเป็นส่วนตัว ก็เลยจองตัวเครื่องบินให้ก่อน น้องรຶงจะได้นั่งชั้นเฟิสต์คลาสไปสบายๆ แล้วพอไปถึงก็ได้เช็किनเข้าห้องสวีตที่ทางทีมงานเตรียมไว้ให้เลยนะคะ ในห้องมีจากูชชีด้วย อยู่ริมทะเลด้วย สวยมากๆ เลยคะ”

“พี่ภัทรพูดเหมือนเคยไปมาแล้ว”

“ยังหอรอกคะ พี่ดูในเว็บไซต์นะคะ ห้องนำพักมกเลย พี่ยอากให้น้องรຶงล่วงหน้าไปก่อน ลูกค้คนอื่นๆ พี่จะพาตามไปในเที่ยวบินตอนสายๆ ไปถึงก็ร่วมกิจกรรมกันเลย แต่น้องรຶงไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ ไปถึงจะมีคนของโรงแรมออกมารับ น้องรຶงก็เข้าที่พักตามสบาย พี่จะขึ้นไปรับที่ห้องคะ”

“ขอบคุณพี่ภัทรมากนะคะ พี่ดีกับรຶงทุกอย่าง”

“อย่าเกรงใจเลยคะ ไหนกระเป้าคะ พี่จะเอาไปเช็किनให้ น้องรຶงจะได้เข้าไปพักผ่อนในส่วนวีไอพีเลยดีไหมคะ”

“จะดีหรือคะ รຶงเกรงใจ รຶงทำเองได้”

“ดีสิคะ มาคะ ส่งกระเป้ากับพาสปอร์ตมา พี่จัดการทุกอย่างให้เอง”

ขั้นตอนการเช็किनไม่ยุ่งยาก เนื่องจากตัวของสายการบินกินรีแอร์-ไลน์ที่ลายรຶงได้มานั้นเป็นตัวเฟิสต์คลาส นอกจากราคาแพงกว่าปกติสองถึงสามเท่าแล้ว ที่นั่งก็นั่งสบาย ไม่ต้องพุดถึงเลานจ์ก่อนขึ้นเครื่องซึ่งสะดวกสบายและเป็นส่วนตัว มีอาหารและเครื่องดื่มบริการพร้อมสรรพ

หลังจากโหลดกระเป้าเสร็จ ลายรຶงเหลือเพียงกระเป้าสะพายใบย่อมหล่อนยกมือไหว้ขอบคุณภัทรและแยกตัวเพื่อเดินเข้าไปในส่วนตรวจคนเข้าเมือง เมื่อเดินผ่านร้านหนังสือก็อดแะเข้าไปไม่ได้ กวาดตามองไปทั่วชั้นเพื่อหานิยายสนุกๆ สักเล่มสำหรับอ่านฆ่าเวลาระหว่างเดินทาง ขณะที่กำลังมองที่ชั้นหนังสือนั้นเอง จู่ๆ ก็ปะทะกับนัยน์ตาสีสนิมซึ่งจ้องมองมาจากอีกฟากหนึ่ง

ลายรຶงอึ้ง ตัวชา สมองเหมือนไม่สั่งการไปชั่วขณะ ทิฐิทำให้หล่อน

หน้าบึ้งและหันหลังกลับรีบก้าวออกจากร้านทันที

“จะรีบไปไหน อยู่คุยกับผมก่อน”

คนตรงหน้าเดินตามมา ร้องเรียก ถือวิสาสะรวมือหล่อนไว้ ลายรุ่งสะบัด จ้องกลับด้วยความโมโห

“ปล่อยฉันนะ กรุณารักษามารยาทด้วย”

ชายหนุ่มไม่เพียงไม่ยอมปล่อย แต่กลับดึงหล่อนไปอีกด้านหนึ่งที่มีคนน้อยแทน “ไม่ปล่อย จนกว่าเราจะคุยกันรู้เรื่อง คุณหลบหน้าผมทำไมหรือรู้”

“ฉันไม่ได้หลบ แต่ไม่มีอะไรจะพูดกับคุณ อ่านภาษาไทยไม่เข้าใจหรือคะ ฉันบอกแล้วไงว่าเราสองคนเลิกกัน”

“อ่านออก แต่ผมไม่ยอมรับ คุณจะมาบอกเลิกผมด้วยกระดาษแผ่นเดียวแบบนี้ไม่ได้เข้าใจไหม”

“ทำไมจะไม่ได้ รู้เอาไว้ด้วยว่าคุณไม่มีค่าสำหรับฉันเลยสักนิด”

“คุณกล้าพูดแบบนี้ออกมาได้ยังไงรู้ ทั้งที่เมื่อสองวันก่อนเราสองคนทำอะไรกัน” ชายหนุ่มจ้องย้ำ

“ไม่เพียงแต่เขาที่รู้ ลายรุ่งก็รู้ดีว่าเกิดอะไรขึ้น แต่หญิงสาวกลับทำเหมือนไม่รู้”

“เราก็แค่สนุกด้วยกัน คุณเองก็ไม่น่าจะคิดมากนี่คะ เป็นผู้ชายไม่เห็นเสียหายตรงไหน” หญิงสาวเ้มปากแน่น พูดประชดออกไป

“นี่ไม่ถึงเลยนะว่าคุณจะกล้าพูดประโยคนี้ออกมา จะบอกอะไรให้ นะ เราสองคนไม่ใช่แค่เล่นสนุกอย่างที่คิดว่า แต่เราาร่วมรักกันต่างหาก และต้องให้ผมย้ำอีกครั้งไหมว่าไม่ใช่แค่ครั้งเดียว แต่ตั้งสี่ครั้ง”

ลายรุ่งเบิกตากว้าง หน้าแดงก่ำไปจนถึงลำคอ ทั้งอายทั้งโกรธที่จู่ๆ ชายหนุ่มกล้าประกาศเรื่องส่วนตัวออกมา นักท่องเที่ยวที่ผ่านไปมาต่างเมียงมองเมื่อเห็นคนสองคนกำลังทะเลาะกัน

“เลวมาก กล้าดียังไงถึงมาแบล็กเมล์ฉัน”

“ผมเปล่า นึกๆ แล้วก็เสียดายเหมือนกันนะ ผมน่าจะถ่ายคลิบไว้
แบล็กเมล์อย่างคุณว่า จะได้ว่าเรื่องราวระหว่างเรามีค่ามากกว่าคำว่าสนุก”

“หยุดพูดเดี๋ยวนี้ละ แล้วก็ปล่อยมือฉันได้แล้ว”

หล่อนจิกเล็บลงบนฝ่ามือชายหนุ่มเพื่อระบายอารมณ์ แต่เขาไม่ยอม
แพ้ รวบข้อมือหล่อนเอาไว้ โต้เสียงเข้ม

“ไม่ปล่อย จนกว่าคุณจะยอมพูดกับผมดีๆ ทำไมต้องปิดมือถือด้วย
ทำไมไม่ยอมโทร. กลับ รู้บ้างไหมว่าผมเป็นห่วง”

ลายรุ้งรู้ แต่หล่อนไม่เคยเปิดดูข้อความเลยสักครั้ง ขึ้นได้ยินเสียงคง
ใจอ่อนมากกว่านี้ นับวันดวงตาสีสนิมคู่นี้ก็ยิ่งมีอิทธิพลต่อหล่อน ยิ่งเห็น
ชายหนุ่มมองมา หัวใจหล่อนก็ไหววูบด้วยความรู้สึกผิด หญิงสาวไม่เคย
รู้สึก่ว่าตัวเองแพ้อย่างหมดท่าเหมือนตอนนั้นเลย จากที่เคยคิดว่าควบคุมได้
กลับกลายเป็นว่าหล่อนคุมอะไรไม่ได้เลย มีแต่ถลาลี้กลลงในเกมนี้มากขึ้น
เรื่อยๆ

“ฉันไม่ว่าง มีธุระ”

“ธุระอะไรจะสำคัญไปกว่าการโทร. กลับหาแฟน”

“คุณไม่ใช่แฟนฉัน” ลายรุ้งโต้

“แต่เรารักกัน”

“นั่นคุณคิดของคุณเองคนเดียว ฉันไม่เคยรักคุณ ได้ยินไหม ไม่เคย
และไม่มีความด้วย เชิญกลับไปได้แล้ว ฉันไม่ต้องการเห็นหน้าคุณอีก”

“โกหก”

“ฉันพูดจริง น่าสมเพช คิดว่านางแบบสวยๆ อย่างฉันจะตกหลุมรัก
ผู้ชายอย่างคุณนั่นหรือ เสียใจด้วยนะคะ เพื่อนๆ ในวงการของฉันหน้าตาดี
กว่าคุณเยอะแยะ อย่างลูกชายรัฐมนตรีได้วันที่ตามจีบฉันมาหลายปี
ก็หล่อกว่าคุณไม่รู้เท่าไร”

“คุณพูดแบบนี้เพราะต้องการไล่ผมไป”

“ฉันพูดความจริง คุณต่างหากที่รับไม่ได้เอง ฉันจะย้ำอีกครั้งนะคะ

ว่าไม่ว่าวันนี้หรือวันไหนๆ เรื่องระหว่างเราไม่มีทางเป็นไปได้ ให้เรื่องมันจบลงแค่นี้เถอะค่ะ”

“ไม่มีทาง ผมรักคุณ ทำไมเราสองคนไม่ลืมทุกอย่างแล้วเริ่มต้นชีวิตใหม่”

หญิงสาวแม้มิริมฝีปากแน่น กลืนน้ำตาที่จวนเจียนหยด หล่อนรู้ว่าไม่ได้เข้มแข็งอย่างที่แสดงออก นับวันความอ่อนโยนของผู้ชายตรงหน้ายิ่งทำให้ลายรุ่งหวั่นไหว

“คุณก็รู้ว่ามันเป็นไปได้”

“แต่ผมไม่มีวันปล่อยคุณไป”

ชายหนุ่มกุมมือหล่อนไว้แน่น นัยน์ตาสีสนิมคู่นั้นมองมาอย่างแววอน ลายรุ่งสั่งตัวเองให้เข้มแข็ง ขึ้นจ้องตอบก็มีแต่ทำให้ทุกอย่างผิดพลาดไปมากกว่าเดิม เส้นทางระหว่างหล่อนกับเขาไม่มีทางบรรจบกัน ลู่กัดฟันเจ็บต่อนี้ดีกว่า หญิงสาวใช้มืออีกข้างเกาะมือชายหนุ่มออก จ้องหน้า แววตาเย็นชา

“ฉันไม่เคยรักคุณ”

“ผมไม่เชื่อ ผมรู้ว่าคุณก็รักผม”

“คุณเอาอะไรมาพิสูจน์ล่ะคะ”

“ก็หัวใจ”

เขาประคองใบหน้าหล่อนเอาไว้และบดจูบลงมา ลายรุ่งสะบัดหน้าหนี แต่กลับถูกอีกฝ่ายใช้ความเข้มแข็งบังคับ มิริมฝีปากนานลงมาบดเคล้าหาความหวานอย่างเอาแต่ใจ หญิงสาวต้องรีบสูดหายใจเข้าลึก มือสองข้างลั่น ขาก็พลันอ่อนแรงจนแทบทรงตัวไม่อยู่ สั่งตัวเองให้เข้มแข็งแต่มันช่างยากเหลือเกิน สมอ่มินชา คิดอะไรไม่ออก รับรู้แต่เรียวลิ้นที่แทรกรุกล้ำเข้ามา ทิฐิทำให้ต้องจิกมือตัวเองแน่น หายใจเข้าลึกๆ

ชายหนุ่มถอนจูบแล้วสบตาหญิงสาว แต่สิ่งที่เขาเห็นมีเพียงแววตาหนึ่งสนิโรร้ายารมณ์

“เสียใจด้วยนะคะ จวบเมื่อครูนี้นั้นให้คะแนนคุณแค่ห้า คงต้องไปหัดมาใหม่”

ต้นน้ำนิ่ง ขบครามเป็นสันหนูนเมื่อโดนสบประมาท

ลายรุ้งเซยคางอีกฝ่ายด้วยปลายนิ้วอย่างเป็นต่อ หล่อนส่ายหน้า

“ทำใจเสียเถะนะคะว่าเรื่องระหว่างเรามันจบลงแล้ว หวังว่าฉันกลับมาเมืองไทยคราวหน้าคงไม่ได้พบหน้าคุณอีกนะคะ ลาก่อน”

พุดจบหญิงสาวก็สะบัดมือออก ทิ้งให้ชายหนุ่มยืนนิ่ง มองตามแผ่นหลัง...เขาคงไม่รู้หรอกว่าหล่อนเจ็บปวดเพียงใด น้ำตาซึมออกมาตรงทางตา แต่หญิงสาวก็ต้องกลั้นเอาไว้ หล่อนบังคับตัวเองให้ก้าวไปข้างหน้า ขึ้นบันไดเลื่อน เข้าสู่บริเวณตรวจหนังสือเดินทาง

ชายหนุ่มมองตามอย่างไม่คลาดสายตา เขาก็มองลงมองพาสปอร์ตในมือ สิ่งหนึ่งที่นางแบบสาวไม่รู้ก็คือ เขาเองก็ซื้อตั๋วเครื่องบินลำเดียวกับหล่อนด้วย!

หลังจากทะเลาะกับชายหนุ่ม ลายรุ้งก็เดินขอปิงปองในร้านสินค้าปลอดภาษีเพื่อถ่วงเวลา หล่อนขึ้นเครื่องเป็นคนสุดท้าย ได้ที่นั่งตอนหน้าสุดของลำ ม่านซึ่งกั้นระหว่างบริเวณเฟิสต์คลาสกับชั้นประหยัดทำให้มองไม่เห็นผู้โดยสารในแถวอื่นๆ สัญญาณเตือนให้รัดเข็มขัดดังขึ้น กับต้นเตรียมนำเครื่องขึ้น ในช่วงเวลาอันแสนอึดอัดจังหวะที่เครื่องบินเชิดหัวขึ้น หญิงสาวสงบสติอารมณ์ด้วยการฟังเพลงจากเครื่องเสียงด้านหน้า เหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นวิวทัศนียภาพโดยรอบ

กับต้นของสายการบินกินรีแอร์ไลน์นำเครื่องขึ้นสู่ท้องฟ้าได้พักใหญ่แล้ว แต่นางแบบสาวยังเหม่อมองไปข้างนอกตลอดเวลา ที่นั่งของชั้นเฟิสต์คลาสมีผู้โดยสารเพียงสามคน คือตัวหล่อนและนักท่องเที่ยวยาวญี่ปุ่นอีกสองคน เมื่อสัญญาณเตือนดับลงก็ได้ยินเสียงเรียก

“จะรับเครื่องดื่มอะไรดีคะ” แอร์โฮสเตสสาวถามขึ้น

“ขอน้ำแอปเปิลสักแก้วก็แล้วกันค่ะ”

คนตรงหน้ายิ้ม ลายรุ่งเหลือบมองแอร์โฮสเตสสาวบนเครื่องบินที่ให้บริการลูกค้าอยู่บนเครื่องอย่างสนใจ ชุดที่สวมเป็นเสื้อกระโปรงติดกันสีชมพู กระโปรงสั้นแค่เข้าขับเน้นรูปร่างที่งดงาม หลังจากคนแรกเดินจากไปไม่นาน แอร์โฮสเตสสาวอีกคนก็เดินมาหยุดตรงหน้านางแบบสาวพอดี ป้ายปักติดตรงหน้าอกเขียนว่า รวงข้าว วงศ์วิโรจน์

“คุณรู้สึกไม่สบายหรือเปล่าคะ เห็นหน้าซีดๆ ตั้งแต่ขึ้นเครื่องแล้ว เมื่อก่อนหรือเปล่าคะ ทางเรามียานะคะถ้าคุณต้องการ เรียกพนักงานตรงนั้นได้” พนักงานต้อนรับเสนออย่างอารี

ลายรุ่งยิ้มรับ สายหน้าน้อยๆ “อย่าดีกว่าค่ะ ทานแล้ววัง ตอนเย็นๆ ดิฉันมีงานต้องทำ นอนหลับก็คงดีขึ้นแล้ว”

“ได้ค่ะ แต่ถ้าต้องการอะไรเพิ่มก็เรียกได้ตลอดเวลาเลยนะคะ กิรินแอร์ไลน์ยินดีต้อนรับค่ะ” พุดจบหญิงสาวก็ส่งยิ้มหวาน

รอยยิ้มนั้นทำเอาลายรุ่งรู้สึกสดชื่นตามไปด้วย หล่อนเคยอยากเป็นแอร์โฮสเตส แต่โชคชะตาพลิกผันทำให้ต้องเป็นสิ่งที่ไม่อยากเป็น แถมยังต้องมาเจอเรื่องเครียดๆ เสียอีก...หล่อนใช้นิ้วกดนิ้วหัวคิ้วอย่างที่เคยทำประจำ

ครูเดียวเครื่องดื่มที่สั่งก็ถูกนำวางตรงหน้า พร้อมกับบิลิตยสารบนเครื่องบินอีกสองฉบับที่พนักงานสาวนำมาให้โดยที่หล่อนไม่ได้ขอ ลายรุ่งดื่มน้ำผลไม้ จากนั้นก็เสียบหูฟังเข้าเครื่อง เลือกฟังเพลงเบาๆ พร้อมดื่มน้ำขึ้นมาปิดตา หล่อนเหลือเวลาอีกเกือบสี่ชั่วโมงจึงจะถึงจุดหมาย บางทีถ้าได้ไปหมวดที่สปาสักสองสามชั่วโมงอาจทำให้ปัญหาที่ขบคิดไม่ตกนี้คลายลงก็เป็นได้

ทั้งที่ใจสั่งว่าต้องลืม แต่ทำไมหัวใจถึงเจ็บร้าวถึงเพียงนี้ หรือว่าแท้จริงแล้วหล่อนไม่เข้มแข็งจริงอย่างที่พูด แม้จะร่ำเรียนในต่างประเทศ แต่หญิงสาวก็ไม่ใช่คนรักสนุก ไม่เคลลสอนเสมอว่าอะไรที่ได้มาง่ายๆ ผู้ชาย

ย่อมไม่รู้ค่า แต่สุดท้ายลายรุ้งก็ทำลายเกียรติของตนด้วยการมอบกายให้ชายหนุ่ม ยิ่งรู้ว่าเส้นทางระหว่างเขากับหล่อนไม่มีทางลงเอย ก็ยิ่งกดดันตัวเอง โง่เงาของตัวเอง

ผ่านไปนานเท่าไรไม่รู้ อาจเพราะหล่อนเพลอึบหลับไป กัปตันประกาศว่าผลของพายุดีเปรสชันทำให้สนามบินนินอย อาควิโน ซึ่งเป็นสนามบินนานาชาติแห่งกรุงมะนิลาต้องปิดไปด้วยเที่ยวบินของสายการบินต่างๆ เที่ยวบินนี้จึงไปถึงที่หมายช้ากว่ากำหนด สัญญาณเตือนให้คาดเข็มขัดนิรภัยดึงลายรุ้งออกจากวงรี หล่อนดึงผ้าปิดตาออก ฟังเสียงประกาศ เครื่องบินทั้งลำเริ่มสั่น ไม่ใช่เรื่องแปลกสำหรับผู้โดยสารเครื่องบินเป็นประจำ หลายครั้งที่สภาพอากาศแปรปรวนเครื่องบินตกหลุมอากาศ กัปตันก็จะประกาศให้รัดเข็มขัด

แม้จะรู้ว่าฟิลิปปินส์มีภูมิประเทศเป็นเกาะและเผชิญกับพายุบ่อยครั้ง แต่เพราะอะไรถึงได้รู้สึกกลัว

‘ไม่มีอะไรรอก่อน อีกเดี๋ยวก็ผ่านไปได้แล้ว เครื่องบินก็แบบนี้แหละ ตกหลุมอากาศกันเป็นประจำ’ ลายรุ้งปลอบตัวเอง แต่น้ำฝนที่สาดเข้ามากระแทกกระຈกเครื่องบินทำให้ใจคอไม่ดี หล่อนพยายามคิดในแง่ดี แต่แล้วแสงที่เจิดจ้าไปกลั้หน้าต่างมากขึ้นทุกขณะเริ่มทำให้นึกถึงเหตุการณ์ในหนึ่งผจญภัยหลายเรื่องยามเครื่องบินตก

ฟ้าเบื้องบนคงตอบความคลางแคลงใจด้วยการทำให้เครื่องบินเริ่มโคลงราวกับถูกมือที่มองไม่เห็นจับเขย่า หญิงสาวเหลียวมองผู้โดยสารในชั้นเดียวกัน สองสามีภรรยาชาวญี่ปุ่นซึ่งนั่งถัดไปหยิบลูกประคำขึ้นมาสวดมนต์ แก้วเครื่องดื่มที่วางอยู่เบื้องหน้าสั่นจนน้ำกระหกออกมา เครื่องยิ่งสั่นเสียงอื้ออึงก็ยิ่งดังขึ้นในห้องผู้โดยสารทางด้านหลังเป็นระยะๆ คงเป็นการสวดมนต์ตามความเชื่อของแต่ละคน เสียงประกาศเตือนดังขึ้นอีก พนักงานต้อนรับเดินตรวจตราความเรียบร้อยก่อนจะรีบกลับไปนั่งประจำที่ของตน และรัดเข็มขัด

ในขณะที่กำลังเครียดถึงขีดสุดนั่นเอง จู่ๆ เสียงกึกก้องก็ดังขึ้นจากบริเวณปีกซ้าย ลายรุ่งมองผ่านหน้าต่างไปด้านหลังและเห็นเปลวไฟปะทุขึ้น เครื่องบินลดระดับลงอย่างรวดเร็ว หน้ากากออกซิเจนตกลงมาทำให้ลายรุ่งหวาดกลัวมากกว่าเดิม

กัปตันประกาศว่ามีความจำเป็นต้องนำเครื่องลงฉุกเฉิน

ลายรุ่งมือเย็นเฉียบ ไม่เคยคิดว่าวันหนึ่งหล่อนจะเป็นผู้โดยสารของเครื่องบินที่กำลังตก เครื่องเอียงกระแทกเร่สร้างความตกใจแก่ผู้โดยสารเกือบทั้งลำ หลายคนหวีดร้อง สองสามีภรรยาชาวญี่ปุ่นเริ่มสวดมนต์ตั้งขึ้น ลายรุ่งภาวนา หล่อนยังไม่อยากตาย...หล่อนมีความลับมากมายที่ยังไม่ได้บอกใครหรือบางทีอาจไม่มีโอกาสได้บอกใครเลยชั่วชีวิต หล่อนเพิ่งเข้าใจว่าวินาทีสุดท้ายของคนที่กำลังจะตาย พวกเขาเหล่านั้นคิดถึงอะไร สำหรับคนที่มีครอบครัวก็คงนึกถึงพ่อ แม่ ลูก แต่สำหรับคนที่ไม่เหลือใครเลยกลับนึกถึงชายคนรัก บางทีหล่อนอาจไม่มีโอกาสได้ลาเสียด้วยซ้ำ

เสียงกรีดร้องด้วยความตกใจดังเมื่อเครื่องบินปักลงในลักษณะโค้ง กัปตันพยายามเช็ดหัวเครื่องบินขึ้นแต่ไม่เป็นผล เครื่องบินทั้งลำโคลง เกิดเสียงปรี่วาวของตัวเครื่อง แก้อีวากับจะหลุดจากตำแหน่งเมื่อเครื่องสั่นคลอน ช่องท้องเสียววูบเมื่อเครื่องลดระดับลงด้วยความเร็ว

นานเท่าไรไม่รู้เพราะลายรุ่งได้แต่หลับตา เสียงกึกก้องกัมปนาทเมื่อล้อกระทบอะไรบางอย่างเบื้องล่าง เสียงครูดที่แม้ลายรุ่งจะไม่เห็นแต่ก็จินตนาการได้ว่าคงมีประกายไฟแลบแปลบปลาบ เสียงระเบิดดังอื้ออึงจนหญิงสาวจับทิศทางไม่ได้ ความเสียววูบเมื่อแก้อีวที่นั่งหลุดจากตำแหน่งส่งผลให้ตัวหล่อนพุ่งไปข้างหน้าด้วยแรงเฉื่อยจนศีรษะกระแทกพนักแก้อีอย่างแรง ลายรุ่งตะแฉกปากที่ชาหืนและเจ็บแปลบ หล่อนได้ยินเสียงกรีดร้องของคนทั้งเครื่องที่หล่อนไม่มีวันลืม สิ่งสุดท้ายในห้วงความคิดคือใบหน้าที่ของคนที่นั่งถูกหล่อนตัดสัมพันธ์ไปเมื่อครู่...

๑

เครื่องบินตก

ความรู้สึกแรกที่ผุดขึ้นมาคือเจ็บศีรษะ ก่อนจะราวไปทั่วขมับ กรามข้างขวาปวดจนชา ลายรุ้งลึมตาขึ้น นึกหน้า มองความวุ่นวายที่เกิดขึ้น รอบตัว เสียงร้องขอความช่วยเหลือ เสียงร้องไห้ของผู้โดยสารดังระงมไปทั่วทั้งลำ หญิงสาวพยายามลุกขึ้นจากที่นั่งที่คะมำไปข้างหน้า แต่ติดเข็มขัดนิรภัยจึงต้องค่อยๆ ปลดออก หล่อนเจ็บหน้าผากและมีเลือดซึมออกมา จึงหยิบผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋าสะพายกดห้ามเลือดไว้

คู่สามีภรรยาชาวญี่ปุ่นกำลังปีนออกจากตัวเครื่องอย่างทุลักทุเล ลายรุ้งกวาดตามองความวุ่นวาย ก่อนจะพบว่าที่แท้จริงแล้วเสียงก็ก้องที่ได้ยินมาจากอะไร

เครื่องบินที่หล่นโดยสารมาตก!

เครื่องบินของสายการบินกินรีแอร์ไลน์เที่ยวบิน KK444 มุ่งหน้าสู่ประเทศฟิลิปปินส์บัดนี้ มีสภาพยับเยิน ผนังเครื่องบางส่วนฉีกขาดและทะลุเป็นรูกว้าง หักครึ่ง มีเพลิงไหม้ที่บางส่วนของลำ แก้อี้อโดยสารหลุดออกจากตัวเครื่อง ผู้โดยสารหลายคนบาดเจ็บ ส่วนคนที่ปลอดภัยก็ถูกพนักงาน

ต้อนรับบนเครื่องพาไปยังทางออกฉุกเฉิน หญิงสาวยืนงออยู่พักใหญ่ จนกระทั่งรู้สึกถึงมือเย็นๆแตะท่อนแขน

“คุณคะ เป็นยังไงบ้าง เดี๋ยวไหมคะ”

ลายรุ่งพยักหน้า ส่วนที่เจ็บที่สุดตอนนี้คือศีรษะ ตอนที่เครื่องบินกระแทกพื้น ศีรษะคงกระแทกเบาะนั่งที่อยู่ข้างหน้า

“ไหวคะ”

“ตามดิฉันมาทางนี้นะคะ”

ลายรุ่งมองภาพตรงหน้าด้วยความตกใจ สภาพของเครื่องบินตอนนี้หาเค้าเดิมแทบไม่ได้ เหมือนเศษเหล็กแยกชิ้นส่วน บนลานกว้างเต็มไปด้วยข้าวของกระจัดกระจาย ผู้บาดเจ็บและผู้เสียชีวิตกระเด็นไปคนละทิศละทางที่ยังมีสติอยู่ก็ร้องขอความช่วยเหลืออย่างน่าเวทนา ลายรุ่งปิดปาก ช่มความกลัวที่แล่นขึ้นมาเป็นริ้วๆ ความรู้สึกเหมือนเพิ่งรอดพ้นเงื้อมมือมัจจุราชมายอย่างหวุดหวิดทำให้กลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่

“อย่ามองเลยคะ น้ากลัว คุณไปนั่งทางนู้นก่อนนะคะ ไว้คุณหมอว่าแล้วฉันจะให้มาดูแลที่ศีรษะให้”

รอบกายหล่นเต็มไปด้วยผู้เสียชีวิตและเศษชิ้นส่วนมนุษย์จนต้องหลับตาลง

“ฉันไม่เป็นไรค่ะ”

ลายรุ่งจับมืออีกฝ่ายและรู้สึกถึงความเย็นเยือก บริเวณนี้ลมแรงมองไปทางไหนก็เห็นแต่ทะเลเว้งว่าง เครื่องบินอาจตกลงบนเกาะร้างที่ไหนสักแห่ง

“แต่คุณมีแผลที่ศีรษะนะคะ”

“ฉันไม่เป็นไรจริงๆ ให้คุณหมอดูแลคนที่อาการหนักกว่าเถอะค่ะ” หญิงสาวมองไปสุดสายตา

คนเจ็บส่วนหนึ่งถูกพาไปยังที่ซง่อนหินซึ่งกว้างและยาวพอให้คนนับสิบคนเข้ามาหลบพายุได้ สายฝนยังโปรยปรายลงมาอย่างต่อเนื่อง บางครั้ง

ก็โหมหนัก โดยรอบมีแต่เสียงฟ้าร้องน่าสะพรึงกลัว นายแพทย์คนหนึ่งกำลังวิ่งวนกับการดูแลคนป่วยโดยมีผู้โดยสารที่บาดเจ็บไม่มากเป็นลูกมือ หล่อนจำชื่อหมอคนนั้นได้ เขาชื่อนายแพทย์พุฒิภัทร

ลายรุ้งรู้ว่าอาการของหล่อนก็แค่ฟกช้ำ แก้มข้างหนึ่งชาและบวม ข้อศอกเคล็ดเล็กน้อย แต่สำหรับคนอื่น...บ้างก็แขนหัก ขาหัก หลายคนได้แผล เลือดไหลออกมา

“แน่ใจจะ क्या ไหว” แอร์โฮสเตสถามย้ำ

“ค่ะ”

“ฉันไปนั่งตรงก้นหินนั่นก่อน แล้วดิฉันจะไปดูแลผู้โดยสารคนอื่น” พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินคนรูปร่างสูงวัยซึ่งมีคนเจ็บนอนเรียงรายอยู่เป็นจำนวนมาก

ท่ามกลางความสับสนวุ่นวาย ลายรุ้งกลัว อีกทั้งยังต้องพยายามกลืนน้ำตา กลืนความเล็ดคละคลุ้งผสมกับกลิ่นไหม้ทำให้แทบจะเป็นลมเสียให้ได้ หญิงสาวนั่งลงบนก้นหินแทนการทรงตัว เลือดจากแผลที่ศีรษะหยุดไหลแล้ว หล่อนกวาดตามองไปรอบๆ อย่างตื่นตระหนก นอกจากมีคนตายแล้ว ยังมีคนเจ็บอีกเป็นจำนวนมาก หล่อนไม่รู้ว่าหน่วยกู้ภัยจะเดินทางมาถึงเมื่อไร ฟิลิปปินส์เป็นประเทศที่ปีหนึ่งๆ เผชิญกับพายุหนักครั้งไม่ถ้วน อีกทั้งเกาะแห่งนี้ยังเต็มไปด้วยหินโสโครกทำให้การกู้ภัยทำได้ยากยิ่ง

ขณะที่มองไปรอบๆ นั้นเอง จู่ๆ สายตาก็ปะทะกับชายคนหนึ่ง เขานอนอยู่ใกล้กับชะง่อนหินที่หล่อนนั่งอยู่ รอบตัวมีผู้บาดเจ็บคนอื่นๆ ที่นายแพทย์หนุ่มปฐมพยาบาลเสร็จแล้วพามาอนเรียงกัน ศีรษะซึ่งปกคลุมด้วยเส้นผมสีดำสนิทมีแผลแตกยาว ผ่าข้อศอกที่พันไว้เปียกชุ่มไปด้วยเลือด เห็นเพียงแวบเดียว หัวใจของหญิงสาวก็เหมือนร่วงลงไปอยู่ที่ตาตุ่ม น้ำตาที่แห้งเหือดขึ้นขึ้นมามากครั้ง ลายรุ้งลุกขึ้น เดินเข้าไปหาราวกับละเมอ

หญิงสาวคุกเข่าลงกับพื้น ลำคอแห้งผาก สภาพของเขายามนี้ต่างจากเมื่อหลายชั่วโมงก่อนราวกับหน้ามือเป็นหลังมือ ใบหน้าคมสันชืดเผือด

ราวกับไร้เลือด นัยน์ตาสีสนิมที่เคยมองหล่อนด้วยความรักบัดนี้ปิดสนิท มีเพียงลมหายใจอุ่นที่บ่งบอกว่าร่างนี้ยังมีชีวิต

“คุณรู้จักผู้ชายคนนี้หรือคะ” ผู้ประสพภัยข้างๆ ถาม

“ใช่ค่ะ เขาเป็นเพื่อนฉันเอง ตะ...แต่ฉันไม่รู้จริงๆ ว่าเขามากับเครื่อง-
บินลำนี้ด้วย”

ลายรุ่งนึกไม่ถึงว่าชายหนุ่มจะซื้อตัวเครื่องบินเที่ยวนี้ด้วย เขาคิดจะ
ใช้โอกาสนี้ปรับความเข้าใจ แต่หล่อนช่างโง่เหลือเกินที่ตัดรอนด้วยถ้อยคำ
โหดร้าย น้ำตาไหลทะลักเมื่อคิดว่าเขากำลังจะตาย

“เขานั่งอยู่ใกล้กับปีกเครื่องบินพอดี โชคดีนะครับที่ไม่ดีตออกจาก
เครื่อง”

คุณหมอเดินเข้ามาพอดี เขามีใบหน้าที่หล่อเหลาและสวมแว่นตา
ลายรุ่งนั่งลงและกุมมือต้นน้ำเอาไว้ ตาพร่าเลือน แล้วน้ำตาก็หยดลงบน
หลังมือ

“เขาเป็นอะไรมาทำไมคะหมอ”

“ผมคิดว่าศีรษะคงกระแทกเลยหมดสติ คงต้องรอดูอาการอีกสักพัก
ช่วงนี้อะไร ก็ยังไวใจไม่ได้ ถ้าโชคดีไม่มีเลือดออกในสมองก็คงไม่เป็นไร”

“แล้วถ้ามีล่ะคะ”

“ก็ต้องทำใจครับ ผมไม่แน่ใจว่าหน่วยกู้ภัยจะมาถึงเมื่อไหร่ ยังมี
พายุอย่างนี้ด้วย ถ้าเป็นจริงเราคงทำได้แค่อธิษฐาน”

คนตรงหน้าอาจตายหรือไม่ก็กลายเป็นคนพิการชั่วชีวิต...แค่คิดน้ำตาก็
ไหลทะลักออกมาอีก หล่อนแค่พูดประชดเพื่อไล่เขาไปจากชีวิต แต่พอเห็น
อีกฝ่ายบาดเจ็บ หัวใจก็พลันจะขาดรอนเสียให้ได้

“ไม่จริงใช่ไหมคะหมอ” หญิงสาวใช้มือปิดปากกลั้นสะอื้น

คุณหมอบทบบ่าเบาๆ “อย่าเพิ่งกังวลไปก่อนเลยครับ เราต้องมอง
ในแง่ดี แล้วทุกอย่างก็จะผ่านไป คงทำได้แค่นั้น”

คุณหมอเดินไปดูคนใช้คนอื่น ลายรุ่งกุมมือคนเจ็บเอาไว้ หล่อน

ทำอะไรไม่ได้นอกจากภาวนา หญิงสาวดึงชายหนุ่มมากอด พิมพ์ข้างหู
แม้ว่าเธอจะไม่มีโอกาสรับรู้เลยก็ตาม

“คุณต้องสู้ นะคะ ต้องสู้ ฉันรักคุณ”

ฝนหยุดตกไปพักใหญ่แล้ว ค่ำนี้เป็นคืนที่สองนับตั้งแต่เครื่องบินตก
ลายร่วงช่วยพาคนเจ็บขึ้นจากหาดไปนอนเรียงกันใต้ซ่งอนหินให้คุณหมอ
ดูแล ส่วนคนที่บาดเจ็บไม่มากอย่างหล่อนต้องเสียสละนั่งตากฝน พายุที่
กระหน่ำเข้าบริเวณเกาะทำให้ฝนตกๆ หยุดๆ เกือบทั้งวัน หญิงสาวพยายาม
กลั้นน้ำตาและหาอะไรทำไปเรื่อยๆ เพื่อไม่ให้ฟุ้งซ่าน ไม่เช่นนั้นอาจเป็นหนึ่ง
ในผู้โดยสารที่จะกระโดดลงทะเลไปเพราะความเครียดก็เป็นได้

หล่อนช่วยคุณหมอดูแลคนป่วย ขณะเดียวกันก็ดูแลต้นไม้ด้วย
เช่นกัน ทุกคนต่างอยู่ในภาวะตื่นตระหนก ท้อแท้ หิวโหย ไม่มีทั้งอาหาร
และน้ำตกล้นท้อง ตลอดสองคืนที่ติดอยู่บนเกาะ ลายร่วงเดินไปเดินมารวกับ
หุ่นยนต์ พยายามช่วยเท่าที่ช่วยได้ พอเหนื่อยก็ย้อนกลับมานั่งข้างชายหนุ่ม
อีก เขายังนอนนิ่งไม่รู้สึกรู้ตัว หลายครั้งที่พอเป็นประโยชน์ใดๆ แต่ลายร่วง
ฟังไม่เข้าใจ ผิวกายเริ่มรุ่มๆ ด้วยพิษไข้ หล่อนได้แต่กุมมือไว้อ้อนวอนขอ
ให้ฟื้น แต่คำภาวนาดูเหมือนจะไร้ผล รอบบริเวณเต็มไปด้วยความวุ่นวาย
พวกผู้ชายต่างเป็นลูกมือช่วยชายผิวคล้ำสวมกางเกงลายพรางจุดไฟขึ้นสาม
กอง ลายร่วงจึงขอร้องให้ชายคนหนึ่งช่วยพยุงคนเจ็บไปนอนตรงนั้นเนื่องจาก
ไม่ต้องการได้ยินเสียงร้องคร่ำครวญของคนอื่นๆ

บนชายหาดอีกฟากหนึ่งมีศพผู้โดยสารเรียงรายกัน ด้านบนมี
ทางมะพร้าวสุ่มไว้กันอุจาด แต่เมื่อชำเลืองมองไปครั้งใดก็รู้สึกท้อแท้ขึ้นมา
เสียทุกครั้ง หล่อนไม่รู้ว่ในวันหนึ่งจะต้องไปนอนตรงนั้นหรือไม่ บางทีหล่อน
อาจจะอดตายหรือไม่ก็หมดแรงเพราะไม่ได้ดื่มกินอะไรเลย ความหวังที่
หน่วยกู้ภัยจะมาช่วยนั้นริบหรี่เต็มที ร่างกายอ่อนล้าเพราะอดอาหาร ท้อง
ร้องโครกครากบิดเป็นเกลียวราวกับจะขาด สมอมีนังเพราะไม่ได้รับน้ำตาล

ไปเลี้ยง มีอ่อนแรง ขาสองข้างปวดจนแทบยกไม่ไหว ทุกวินาทีที่เข้มนาฬิกา
 ชั่วมือเดินไป หัวใจหล่อนก็พลันห่อเหี่ยว

ลายรุ้งได้ยินสาวใหญ่คนหนึ่งกริร้องอย่างเสียดสี จับใจความได้ว่า
 ทุกคนติดเกาะมาสองคืนแล้วและกลัวว่าจะไม่มีคนมาช่วย ก่อนที่ผู้หญิง
 อีกคนจะร้องอย่างโหยหวน เด็กเริ่มร้องไห้ หล่อนได้ยินไม่ถนัดว่าคนเหล่านั้น
 พูดว่าอะไร มองเห็นแต่กลุ่มคนลุกฮือขึ้น แต่ครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงนกหวีด
 จากแอร์โฮสเตสสาว

รวงข้าวเหมือนเป็นคนเดียวที่ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย หล่อนเดินตรวจดู
 ผู้โดยสารทั้งหมดอย่างไม่หยุดพักด้วยท่าที่อ่อนโยน หล่อนเป็นพนักงาน
 ต้อนรับบนเครื่องบินคนเดียวที่ยังมีชีวิตอยู่แถมยังคุมสติได้ดีกว่าเพื่อน
 หญิงสาวอายุแค่อีสิบกว่าๆ เท่านั้น ใบหน้างดงามราวกับนางฟ้า ลายรุ้งอด
 ชื่นชมไม่ได้

หญิงสาวละลายตากลับมายังกองไฟซึ่งบัดนี้มีชายหนุ่มผิวขาวอีกคน
 นิ่งอยู่ หล่อนเพิ่งได้ยินเขาแนะนำตัวว่าชื่อ ตะวันรุ่ง เขาสูงทีเดียว ผิวขาว
 ใบหน้าเขาเลอะโคลนแถมตรงแขนมีแผลซึ่งเย็บไว้ด้วยไหมสีชมพูขัดกับ
 บุคลิกของเขา เขาส่งยิ้มให้ขณะที่หล่อนกุมมือคนเจ็บไว้บนตัก หญิงสาว
 จำต้องยื่นมือออกไปสัมผัส ไม่แน่ใจว่าเขาจำหล่อนได้หรือไม่

“ฉันชื่อลายรุ้งค่ะ”

คนตรงหน้าทำทางสุภาพเรียบร้อย หน้าตาอันเป็นส่วนผสมระหว่าง
 ไทยกับจีนลงตัวเหมาะเจาะ ค่อนข้างสูง เขากับชายผิวคล้ำสวมกางเกงลาย
 พรางกับรองเท้าบูตเดินป่าก่อไฟขึ้นเพื่อคลายหนาว ดังนั้นพอพระอาทิตย์
 ตกดินจึงมีกองไฟสามกองอยู่บนชายหาด เปลวไฟลุกโชติช่วงท่ามกลาง
 ผืนทรายที่เปียกน้ำ

ทุกคนหันไปและเห็นว่ารวงข้าวกำลังพาหญิงสาวคนหนึ่งเดินมาที่กอง
 ไฟ

“คุณนั่งอยู่ที่นี้ก่อนนะค่ะ”

หญิงสาวคนนั้นพยักหน้ารับ สีหน้ายังคงมึนงง ทุกคนรอบกองไฟนี้ก็ไม่ต่างกัน ทั้งหิว ทั้งหนาวกลัว เครื่องบินถูกไฟไหม้เสียหายทั้งลำ ไม่รู้อนาคตว่าหน่วยกู้ภัยจะมาถึงเมื่อไร จุดเล็กๆ คล้ายดวงไฟตรงสุดขอบฟ้าที่แอร์โฮสเตสสาวพร่ำบอกว่านั้นคือเรือของหน่วยกู้ภัย ก็ไม่มีวิธีแหว่ว่าจะมาถึง ในใจของทุกคนเกิดคำถามเดียวกันก็คือจะรอดชีวิตไปจากเกาะนี้ได้อย่างไร

นาฬิกาเดินช้าอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ไม่ใช่วิสัยของลายรูนเลยที่จะหวนไหว ตั้งแต่เลิกจนโต ไม่เคสสอนเสมอให้หล่อนมีสติ

‘สติจะทำให้ลูกเอาชนะปัญหาทุกอย่างได้ในที่สุด’

แต่บัดนี้บิดาซึ่งเป็นที่พึ่งจากไปแล้ว พร้อมกับ ‘ภาวะ’ ที่หล่อนต้องทำให้สำเร็จ หล่อนไม่เคยบอกใครว่าหนักใจแค่ไหน คนอาจมองว่าหล่อนเป็นนางแบบ ฐานะร่ำรวย มีมรดกมหาศาล แต่ไม่มีอะไรได้มาเปล่าๆ เหมือนกับสิ่งที่ไม่เคยยกให้หล่อน

“ฉันรู้ว่าคุณอยากออกไปจากที่นี่มากแค่ไหน แต่คุณต้องรอก่อน”

รวงข้าวเอ๋ยขึ้นเหมือนอ่านใจเต็มดวงออก ในขณะที่เดียวกันก็สามารถอ่านใจผู้รอดชีวิตทุกคนได้เช่นกัน ผู้ประสพภัยหลายคนผุดลุกผุดนั่ง มีท่าที่รื้อนรน

“รอถึงเมื่อไหร่ล่ะ” เต็มดวงเอ๋ยถามเสียงแข็ง

รวงข้าวนิ่งซึ่งไปชั่วขณะก่อนจะหลับตา นิ่งไปอีตี่ใจหนึ่งแล้วจึงลืมตาขึ้น เอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง “เมื่อเทพเจ้าแห่งท้องทะเลเปิดเปาโชคร้ายของพวกเราออกไป”

คำตอบของแอร์โฮสเตสสาวฟังดูแปร่งและไม่ค่อยเข้ากับบรรยากาศตึงเครียดตอนนี้ ลายรูนไม่เคยเชื่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แต่ในวินาทีที่เครื่องบินตก หล่อนกลับนึกถึง

“คุณล้อเล่นใช่ไหม” เต็มดวงเอ๋ยถามเสียงเบาหวิว

“ฉันพูดจริงๆ ค่ะ” รวงข้าวยืนยันเสียงขรึม “ฉันเคยได้ยินมาว่า

ชาวเกาะแถวนี้เชื่อว่าถ้าเล่าความลับของตัวเองให้เทพแห่งท้องทะเลฟัง แล้ว
โชคร้ายก็จะหายไป”

ฟังเหมือนนิทานหลอกเด็ก หรือนั่นคือวิธีที่พนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน
ใช้ปลอบผู้โดยสารที่กำลังตื่นตระหนก เมื่อรวางข้าวหันมา ลายรุ่งกลับทน
ไม่ไหวจึงโผล่ออกไป

“ความลับ”

“ค่ะ ความลับ” แอร์โฮสเตสสาวพยักหน้า น้ำเสียงหนักแน่น

“ฟังแล้วเหมือนขยี้มวนให้ปีศาจยังงี้ก็ไม่รู้” หม่อมตี้อยู่พลาง
มองรวางข้าวอย่างลึกลับ

ไม่แปลกหรอกที่ทุกคนมีความลับ ไม่เว้นแม้แต่ลายรุ่ง แต่บางทีความ
ลับของหล่อนคงยิ่งใหญ่กว่าเพราะหากพูดออกไปนั่นหมายถึงอิสรภาพที่ต้อง
หลุดลอยไป

“ความลับค่ะ ไม่ใช่วิญญาณ” หญิงสาวซึ่งสวมชุดสีชมพูแย้ง “และ
ฉันก็คิดว่ามันคุ้มค่า ถ้าต้องแลกความลับสักเรื่องกับการได้ออกไปจากเกาะ
ร้างนี้”

“แต่ฉันไม่มีความลับอะไรจะเล่า” ลายรุ่งเอ่ยชิงขัง

“ฉันเชื่อว่าทุกคนมีความลับกันทั้งนั้น แต่จะมากหรือน้อย สำคัญหรือ
ไม่สำคัญเท่านั้นเอง” รวางข้าวจ้องตาลายรุ่งนิ่ง จนหญิงสาวต้องหลบตาไป
เอง

“งั้นคุณก็เล่าก่อนสิคุณรวางข้าว หรือคุณไม่อยากจะออกไปจากที่นี่”

ตะวันรุ่งคงคิดเหมือนทุกคนว่าแผนการของรวางข้าวช่างพิลึกลึกลับดี...
ลายรุ่งก็มอมองคนที่หนุนตักอยู่อย่างลึกลับ ไม่มีใครรู้ว่าความช่วยเหลือจะมา
ถึงหรือไม่ อาจไม่มีเรือกู้ภัย ทั้งหมดเป็นแค่นิทานหลอกเด็ก และสิ่งที่หล่อน
อยากพูดกับชายหนุ่มก็อาจหายไปพร้อมลมหายใจสุดท้าย

รวางข้าวคุมสติได้ดีกว่าเพื่อน ในเมื่อเกมนี้หล่อนเป็นคนเริ่มจึงได้กลับ
“ฉันเล่าแน่ค่ะ เพราะถ้าให้ฉันเลือก ฉันยินดีทำทุกอย่างเพื่อให้พ้นไปจาก

พันธนาการตรงนี้ เพียงแต่ถ้าผู้โดยสารอย่างคุณยังไม่ไป ฉันก็ยังไปไม่ได้ ใครจะเป็นคนเล่าก่อนคะ”

รอบวงเงียบ แอร์โฮสเตสสาวหันไปมองเต็มดวง ก่อนจะหันมาทาง ลายรุ้งบ้าง พอเฟลอสบตาคู่นั้นก็ราวกับต้องมนตร์สะกด คนมีขนกติดหลัง ร้อนๆ หนาวๆ หล่อนคงมีความลับมากที่สุดในกลุ่ม หลายเรื่องหล่อนก็เพิ่ง รู้เมื่อไม่กี่เดือนมานี้เอง

รวงข้าวละสายตาไปยังตะวันรุ่ง แล้วก็วนกลับมาที่เต็มดวงเหมือน เคย

“ก็ได้ละ ฉันจะเล่า” หญิงสาวที่เพิ่งมาใหม่ชะงัก ดวงตาเป็นประกาย เจิดจ้า ทุกคนหันไปจ้อง หล่อนจึงยกไหล่ พร้อมกับพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงมั่นใจ “ก็พวกเราไม่มีอะไรจะเสียแล้วไม่ใช่หรือคะ ลองทำตามที่คุณรวงข้าวบอกก็ ไม่น่าจะเป็นอะไร เพราะถึงมันจะไม่เป็นจริง แต่ก็น่าจะทำให้พวกเราได้รู้จัก กันมากขึ้น และอย่างน้อยฉันนี่พวกเราก็คงจะได้มีอะไรทำ ไม่ฟุ้งซ่านจนคิดจะ วิ่งลงทะเลไป”

รวงข้าวยิ้มออกมา คำพูดของแอร์โฮสเตสสาวทำให้คนรอบกองไฟ ทั้งหมดคล้อยตาม เต็มดวงค่อยๆ เล่าความลับของหล่อนออกมา

เรื่องราวของเต็มดวงซับซ้อนและน่าสนใจ ช่วงแรกลายรุ้งนั่งใจเต้น ตุ่มๆ ต่อมๆ แต่เพราะเรื่องของฝ่ายนั้นลึกซึ้งอีกทั้งเป็นเรื่องของความรัก จึงคล้อยตามได้โดยง่าย เต็มดวงสะอื้นจนตัวโยนเมื่อเล่าจบ คงคิดว่าไม่มี โอกาสได้เจอคนรักอีกต่อไปแล้ว แต่แล้วจู่ๆ ชายที่หนึ่งเงียบอยู่ข้างหลังสุด ก็โผล่ขึ้น ทุกคนไม่ได้สังเกตด้วยซ้ำว่าเขานั่งอยู่ตั้งแต่ตอนไหน

“พี่เขจริงๆ ด้วย!”

ทั้งสองโผล่เข้าอดกันอย่างดีใจ ลายรุ้งเองก็พลอยซาบซึ้งไปกับความรักของทั้งคู่ด้วย เขนเริ่มเล่าความลับของตนบ้าง บรรยายากจึงดูไม่อึดครึ้ม ต่างกับที่ผ่านมา...ที่แท้ชายหนุ่มเองก็แอบตามเต็มดวงมาเช่นกัน เรื่องราว ข้างซับซ้อนราวกับนิยายสืบสวนเล่มหนึ่งซึ่งสนุกตั้งแต่ต้นจนจบ เต็มดวงยิ้ม

อายุๆ ที่ถูกทุกคนล่วงรู้ความลับ ลายรุ่งจึงส่งยิ้มไปให้ ดูแล้วทั้งคู่คงเข้าใจกันที่สุดในที่สุด สังเกตจากใบหน้าที่เต็มไปด้วยความสุขจนปิดไม่มิดของหญิงสาววงหน้ารูปหัวใจ เต็มดวงเอนซบแผงออกกว้างของเขนอย่างมีความสุข

เมื่อเขนเล่าจบ รวงข้าวก็หันมาทางลายรุ่งบ้าง หญิงสาวถอนหายใจเอือกใหญ่

“ที่นี่ก็ถึงตาคุณ ไซ้ไหมคะ”

ลายรุ่งเงยหน้าขึ้นสบตา ในเสี้ยววินาทีที่สบตากับแอร์โฮสเตสสาวนั้นเอง รอบกายพลันเจียบสัต์ หัวอึดใจที่ถูกดูดเข้าไปในดวงตาของอีกฝ่าย ซึ่งมีความอ่อนไหวผนวกกับพลังที่รับรู้จัก สมองเหมือนมีนๆ งงๆ ตอนเอ่ยประโยคที่ว่า

“ความลับของฉันเกิดขึ้นเมื่อสี่เดือนก่อน วันที่ฉันพบกับทิวต์ต์เป็นครั้งแรก...”

สำหรับคนอื่นอาจเป็นความลับที่น่าสนใจ เพราะมันคือเรื่องราวความรักระหว่างนางแบบชื่อดังกับนักธุรกิจหนุ่ม เรื่องของลายรุ่งอาจกลายเป็นข่าวซุบซิบในหนังสือพิมพ์ถ้ารอดชีวิตไปจากเกาะนี้ได้ แต่ไม่มีใครรอบกองไฟรู้เลยว่าชีวิตของหล่อนมีความลับที่ยิ่งใหญ่กว่าและบางอย่างก็ซับซ้อนจนคาดไม่ถึงเลยทีเดียว มันทำให้หล่อนนึกถึงประโยคที่ว่า...

ความรักไม่ควรมีความลับต่อกัน ถ้าคุณรักใครสักคน จงบอกความลับแก่เธอหรือเขา ไม่เช่นนั้นคุณอาจเสียใจที่ไม่มีโอกาสได้บอก

Love shouldn't be a secret! If you love someone, tell them.
You will always regret it if you don't.

หนึ่งเดือนก่อน ณ ประเทศดูไบ

ห้องฟ้าคืนนี้มีมิติเพราะไร้ดาว บรรยากาศเต็มไปด้วยความเจียบท่ามกลางทะเลทรายสีทองสุดลูกหูลูกตา คือ อาคารสูงตระหง่านของโรงแรมระดับเจ็ดดาวอันเลื่องชื่อของประเทศแห่งนี้ หญิงสาวซึ่งสวมชุดดำแบบสนิท

ไปกับลำตัวขบแน่นทรวงองค์เอยเด่นชัด สวมหน้ากากสีทองปกปิด ใบหน้า เหลือเพียงส่วนของนัยน์ตาเอาไว้ หยิบอุปกรณ์ซึ่งเป็นแท่งเหล็ก สีเงินออกจากกระเป๋า ใช้เลเซอร์ตัดกระจกห้องพักเป็นวงกลม เมื่อกระจก หลุดออกก็นำมาวางบนพื้น ลมจากข้างนอกพัดเข้ามาเนื่องจากห้องอยู่บน ตึกสูง

ร่างบางสอดตัวออกไปในลักษณะนั่งอย่างช้าๆ มือทั้งคู่สวมถุงมือ สูญญากาศ อุปกรณ์นี้พัฒนามาจากต้นแบบคือ PVAC^๑ ที่คิดค้นโดย สถาบันวิจัยในมลรัฐยูทาห์ แต่ต่อมานักวิทยาศาสตร์ของจีนพัฒนาต่อยอด และขายในตลาดมืดด้วยราคาที่ถูกลงกว่าเดิมเกือบเท่าตัว บุ่มสีเขียวและ แดงบนหลังมือบ่งถึงการทำงานของเครื่อง หญิงสาวเพิ่งซื้อมาและเพิ่งมี โอกาสได้ทดลองใช้ หล่อนวางมือบนกระจกแล้วกดจนแถบสีทึบ สัญญาณ สีเขียวบ่งบอกว่าถุงมือทำงานเรียบร้อย จึงวางมือซ้ายลง เมื่อเครื่องมือทำงาน หญิงสาวจึงค่อยๆ ดึงขาทั้งสองข้างออกมานอกอาคาร ลักษณะตอนนั้นจึง คล้ายกับแปะติดอยู่บนกระจก เมื่อตั้งหลักได้ก็เริ่มปีนป่ายขึ้นสู่ด้านบน แสง ไฟจากชั้นที่หนึ่งร่ายสวาทไสวบ่งบอกให้รู้ว่าภารกิจสำคัญอยู่ข้างหน้า

หล่อนใช้มือที่สวมถุงมือสูญญากาศเกาะกำแพงเพื่อไต่ขึ้นสู่ชั้นที่สูง กว่า ไม่มองลงไปยังด้านล่างเพราะมีแต่จะทำให้กลัว ชีวิตยิ่งกว่าแขวนอยู่บนเส้นด้าย หากถุงมือข้างใดข้างหนึ่งทำงานไม่สมบูรณ์ หล่อนคงร่วงลงสู่ พื้นแหล่งเหลาไม่มีชั้นดีเป็นแน่ หญิงสาวค่อยๆ ไต่ขึ้นไปด้านบนอย่างใจเย็น กวาดตามองอย่างระแวดระวัง เห็นกระจกห้องพักใดมีแสงลอดออกมา ก็ ขยับไปอีกฝั่งหนึ่งแทน จุดมุ่งหมายของภารกิจอยู่ที่ชั้นหนึ่งร้อยซึ่งห่างจาก จุดเดิมร่วมยี่สิบชั้น

หล่อนมองเข้าไปในห้องที่ต้องการ ชั้นนี้เป็นเพนต์เฮาส์กินพื้นที่เกือบ

^๑ Personal vacuum assisted climber เป็นผลงานของทีม Ascending Aggies จากมลรัฐยูทาห์ ซึ่งแต่เดิมมีลักษณะเป็นแท่งที่อยู่ด้านหลัง ต่อสายยางกับอุปกรณ์ ลักษณะเป็นแผ่น ใช้ปีนหรือไต่บนผนังหรือกระจก

ทั้งชั้น ผ้า màn เปิดค้างอยู่เผยให้เห็นผู้ที่อยู่ในนั้นเต็มตา...ซีเคร่งอวบอ้วน
แห่งคูเวตกำลังนอนกอดกายหญิงสาวสีคน ทุกคนหลับสนิท

หญิงชุดดำมองชมอาหารซึ่งมีมาร์กเกอร์สีชมพูอยู่ด้านล่าง หล่อน
แอบใส่ยานอนหลับลงไปตอนที่แม่ครัวเผลอ แต่ถ้าพลาดก็ยังมียานอนหลับ
ผสมในเครื่องดื่มทุกขวดในห้องพัก ไม่น่าสงสัยเลยว่าทำไมผู้ที่อยู่ข้างใน
จึงนอนหลับสนิทไม่รู้เรื่องรู้ราว

หญิงสาวใช้มือข้างเดียวรับน้ำหนักเอาไว้ หยิบอุปกรณ์ตัดกระดูกด้วย
มือซ้าย กระดูกหนาประมาณสองนิ้วถูกตัดเป็นแผ่นวงกลมด้วยเลเซอร์จน
มีพื้นที่พอให้หญิงสาวสอดตัวเข้าไป หล่อนผลักกระดูกให้ล้มลงบนพรมแล้ว
เข้าไปข้างในด้วยวิธีเดิม จากนั้นจึงย่องเข้าไปในห้องนอน เป้าหมายไม่ใช่การ
ลอบสังหารชีวิต แต่เป็นเพชรสีชมพูที่ประดับอยู่บนแหวนข้างซ้ายต่างหาก

หล่อนเอื้อมมือไปตรงหน้าหมายถอดเครื่องประดับที่ต้องการออก แต่
จู่ๆ มืออวบก็คว้าหีบลงบนบ่า หญิงสาวยืหนึ่ง ตัวเกร็งพร้อมกลั้นหายใจ
ลึกลงๆ จะทำอะไรดี สุดท้ายก็ดึงมือพระสนมมากอดกายชิดไว้แทน ร่าง
อวบคงพลิกตัว ไม่นานก็หลับสนิท หล่อนต้องยืหนึ่งรองจนซีดหายใจ
ลมๆ เสมอ แล้วจึงเอื้อมมือไปรูตแหวนเพชรสีชมพูออกช้าๆ พอแสงจากไฟ
กลางห้องตกกระทบ อัญมณีนี้น่าทึ่งยิ่งสยงจับใจ หญิงสาวยืม รีบหย่อน
ของที่ต้องการลงในกระเป๋าสีดำด้านหน้าแล้วรูตชิพทันที ก่อนจะเปิดชิพอีก
ข้าง หยิบทองคำรูปนกในติงเกลสีทองออกมาและวางลงไปข้างหัวเตียงแทน
จากนั้นก็ย่องกลับไปทางเดิม

ระหว่างที่กลับออกมาตรงหน้าต่างนั่นเอง หญิงสาวก็ได้ยินเสียงหนึ่ง
ดังขึ้นท่ามกลางความเงียบ กล้องขนาดเล็กซึ่งซุกซ่อนอยู่ใต้โคมไฟคริสตัล
กำลังทำงาน เสียงกดชัตเตอร์แม้จะแผ่วเบาแต่นางโจรสลาก็รู้ในทันทีว่า...
พลาด!

เจ้าตัวรับกัมมันต์กลับห้องโดยไม่ต้องเสียเวลาคิด รีบออกไปทาง
ช่องเดิมโดยเร็วที่สุดในลักษณะถอยหลัง ร่างบอบบางทว่ายืดหยุ่นราวกับ

นักกายกรรมใช้มือสองข้างยึดกระจกไว้และค่อยๆ ไต่กลับลงไปใต้เดิมด้วยความเร็วมากกว่าขามาเกือบเท่าตัว ในวินาทีที่เข้าไปห้องได้สำเร็จ เสียงสัญญาณเตือนภัยก็ดังขึ้นพอดี

ไม่บ่อยนักที่ต้นน้ำจะมีโอกาสมาดูงานที่ต่างประเทศ แต่ครั้งนี้ด้วยความร่วมมือระหว่างตำรวจไทยกับองค์กรตำรวจอาชญากรรมระหว่างประเทศที่เรียกกันว่าอินเตอร์โพล ร้อยตำรวจเอกต้นน้ำในฐานะผู้บรรยายพิเศษจึงต้องมาร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์

เขาเป็นตำรวจหนุ่มไฟแรงและเป็นตัวแทนตำรวจไทยเข้าร่วมฝึกอบรมพัฒนาศักยภาพ หน้าที่หลักขององค์กรตำรวจอาชญากรรมระหว่างประเทศคือ การประสานงานเพื่อความปลอดภัยของประชาชนและป้องกันการก่อการร้าย ชัดขวาง ปราบปรามองค์กรอาชญากรรม การลักลอบผลิตและค้ายา ค้าอาวุธ พอกเงิน รวมถึงอาชญากรรมทางการเงินและการทุจริต

ต้นน้ำถือเป็นตำรวจที่มีผลงานดีเยี่ยมในการฝึกอบรม ภาพในสไลด์เป็นความร่วมมือระหว่างประเทศซึ่งจะทำให้ผู้ฟังได้เห็นภาพและเข้าใจเรื่องกระบวนการฝึก หลังจากบรรยายเสร็จ เสียงปรบมือก็ดังก้องไปทั่วห้องประชุม

นายตำรวจหนุ่มไม่เพียงแต่หน้าตาดี แต่ยังมีฝีมือเป็นเยี่ยมอีกด้วย รูปร่างสูงกว่ามาตรฐานชายไทยทั่วไป เครื่องหน้าคมคาย ผมสีดำสนิทขอยสั้นรับกับท้ายทอย ดวงตาคมกริบราวกับเหยี่ยวที่เต็มไปด้วยความช่างสังเกต จมูกโด่ง สันกรามบึกบึน ดังนั้นภายในงานจึงมีสาวน้อยสาวใหญ่คอยส่งสายตาให้ไม่หยุดแต่ชายหนุ่มก็ไม่สนใจ

ต้นน้ำเป็นที่หมายปองของสาวน้อยสาวใหญ่ในสำนักงานตำรวจ แต่จนปานนี้ชายหนุ่มก็ยังไม่มีแฟน หลายคนว่าเขาเป็นเสือขี้มก เอาจริง เอาจังกับงานมากเกินพอดี สิ่งเดียวที่เรียกความสนใจจากผู้หญิงหนุ่มได้ก็คือเรื่องงานเท่านั้น

ร้อยตำรวจหนุ่มจ้องมองเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในมือด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย ปกติชายหนุ่มไม่ดื่มเหล้าถ้าอยู่ในเวรกลางคืน แต่ครั้งนี้เป็นกรณียกเว้น

เขากวาดตามองไปรอบๆ ไม่ชอบงานเลี้ยงแบบนี้สักเท่าไร ทุกอย่างดูจอมปลอม ไม่ว่าจะเป็นพวกไฮโซที่พากันประโคมเครื่องเพชรมาโชว์กันชุดใหญ่ บรรดาสาวๆ แต่งชุดราตรีราคาแพงระยับ สวมเครื่องประดับที่เป็นเพชร แต่ละคนรวมค่าเสื้อผ้ามากกว่าเงินเดือนเขาทั้งปีเสียอีก พวกเหล่านั้นไม่ต้องการรู้หรือกว่าตำรวจอินเตอร์โพลนั้นแท้จริงมีการกินอะไรบ้าง เพียงแต่ต้องการรู้ว่าตำรวจหนุ่มรายใดยังโสดและยังไม่มีแฟน

“เบื่อหรือเปล่า”

ต้นน้ำเงยหน้าขึ้น ผู้ที่เดินเข้ามาคือผู้การชัยวัฒน์ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาสายตรง ในขณะเดียวกันก็เป็นผู้มีพระคุณของเขาด้วย

น้อยคนนักที่จะรู้ว่าชีวิตของต้นน้ำไม่สวยหรูเหมือนคนอื่นๆ เขาเป็นเด็กกำพร้า บิดาเสียชีวิตตั้งแต่ต้นน้ำอายุได้เพียงสามขวบ เมื่อไรผู้นำครอบครัวมารดาจึงเดินทางมาเมืองไทยหวังพึ่งญาติ แต่โชคร้ายที่ญาติเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุ สองแม่ลูกจึงต้องเผชิญเคราะห์กรรมแต่เพียงลำพัง

เยาวมาลย์เคยขายดื่มชำในตลาด แต่บังเอิญชัยวัฒน์ซึ่งตอนนั้นยังไม่ใช่ผู้การมาเป็นลูกค้าจนติดใจ จึงให้ยืมเงินไปเปิดร้าน นายตำรวจหนุ่มใหญ่เพิ่งตกพุ่มม่ายได้ไม่นาน ภรรยา กับบุตรสาวเสียชีวิตเนื่องจากอุบัติเหตุ เขาแสดงท่าทางซัดว่าชอบพอเยาวมาลย์ จึงช่วยดูแลสองแม่ลูกมาตลอด แต่ไม่ว่าจะผ่านไปนานกี่ปีแม่ม่ายสาวก็ไม่ใจอ่อน หล่อนยังคงรักมันคงต่อสามีที่เสียชีวิตไปแล้ว ชัยวัฒน์เองก็เป็นสุภาพบุรุษพอที่จะไม่รุ้กเร้า เขายังดูแลสองแม่ลูกอยู่ห่างๆ แม้แต่ตอนที่ต้นน้ำสมัครเป็นตำรวจ

“นิดหน่อยครับ”

“ทำไมไม่ออกไปสนุกกับเขาบ้าง”

นายตำรวจรุ่นน้องสองคนที่เดินทางมาด้วยต่างวาดลวดลายอย่างสนุกสนานอยู่บนฟลอร์ ผิดกับต้นน้ำที่เอาแต่ยืนดูเท่านั้น

“ไม่ดีกว่าครับ ผมไม่ค่อยชอบเต็นท์เท่าไร”

ผู้การพยักหน้า ดึงต้นน้ำไปนั่งเก้าอี้ซึ่งจัดไว้อีกฟากหนึ่ง “วันนี้ทำได้มากนะต้น ลุงขอชม รู้ไหมว่าหัวหน้าอินเทอร์เน็ตรีโพลเขาชอบต้นมาก เขาบอกว่าต้นเป็นลูกศิษย์ที่เขาภูมิใจที่สุด”

แม้ตำรวจสากลจะร่วมมือกับประเทศไทยมาสักระยะหนึ่งแล้ว แต่ที่ผ่านมาไม่มีตำรวจคนใดมีผลงานดีเยี่ยมเหมือนต้นน้ำมาก่อน

เขาโค้งรับ “ขอบคุณครับท่านผู้การ”

“เรียกท่านอีกแล้ว อยู่กันตามลำพังเรียกลุงวัฒน์เหมือนเดิมสิ ไม่ใช่คนอื่นคนไกลเสียหน่อย” พลตำรวจตรีชัยวัฒน์ถึง เขาไม่เพียงแต่เป็นผู้บังคับบัญชาการสายตรงเท่านั้น แต่เปรียบเสมือนพ่อคนที่สองอีกด้วย

ต้นน้ำกำพร้าพ่อ ผู้ชายคนเดียวที่เป็นต้นแบบก็คือชัยวัฒน์ ในยุคที่สังคมเสื่อมโทรม เกิดความไม่เข้าใจกันระหว่างประชาชนกับผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ ชัยวัฒน์แสดงให้เห็นว่าการเป็นตำรวจที่ดีควรเป็นเช่นไร เขาเป็นแบบอย่างของตำรวจที่ทำทุกอย่างเพื่อประชาชน เสียสละแรงกายแรงใจเพื่อตอบแทนคุณแผ่นดิน อีกทั้งยังเป็นแรงบันดาลใจให้ต้นน้ำสอบเข้าตำรวจอีกด้วย

“ขอโทษครับ”

“พักนี้ยาวเป็นยังงี้บ้าง ไม่ได้เจอกันหลายอาทิตย์แล้วนะ”

กิจการร้านติ่มซำของเยวามาลย์รุ่งเรืองกว่าแต่ก่อนมาก ตอนนี้ลูกค้าแน่นร้าน ฝีมือทำติ่มซำแบบจีนแท้ๆ สไลด์ไต้หวันทำให้ลูกค้าติดใจ ทางร้านใช้วัตถุดิบชั้นดีคำนึงถึงคุณภาพเป็นหลัก กุ้งต้องสด ตัวต้องโต หมูก็ต้องคัดสรรมาอย่างดีและผ่านการหมักให้นุ่ม แม้จะเป็นร้านเล็กๆ แต่ลูกค้าแน่นเลยทีเดียว

นอกจากสาขาที่เยาวราชยังมีอีกสองสาขา เยวามาลย์จึงต้องควบคุมทุกขั้นตอนเอง หล่อนเป็นคนทำอาหารและให้ลูกน้องนำไปส่ง ปกติชัยวัฒน์มักจะแวะไปเป็นลูกค้าประจำของร้าน แต่พักนี้เขางานยุ่ง ต้องเดินทางไป

ต่างประเทศบ่อยครั้งทำให้ห่างกันไป

“แม่เยาว์สบายดีครับ”

“ต้นน่าจะบอกแม่ว่าให้เลิกลงมือเองได้แล้ว ปล่อยให้ลูกน้องจัดการเสียบ้าง ส่วนแม่เราก็นั่งนับเงินอย่างเดียว”

“ซินพุด มีห้วงผมโดนบ่นจนหูชาแน่ครับ ลุงวัฒน์ก็รู้ว่าแม่ไม่ชอบอยู่เฉยๆ” ชายหนุ่มพุดติดตลก ความสุขของเยาว์มาลย์คือการได้ทำงานที่ตัวเองรัก ดังนั้นต้นน้ำจึงไม่คิดจะห้ามแม่ให้อยู่แต่ในบ้าน

“กลัวว่าแม่เราจะย้อนมาเรื่องหาลูกสะใภ้อีกละสิ”

ความหวังเดียวของมารดาที่เขายังไม่สำเร็จก็คือหาคนที่รู้ใจ สมัยเรียนเขาเคยมีเพื่อนสาวที่สนิทด้วย แต่พอเรียนจบกลับค่อยๆ ห่างกันไปงานในฐานะผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ทำให้เขาไม่มีเวลานัดเจอกับสาวคนไหน

“ก็ทำนองนั้นละครับ”

ต้นน้ำคิดเสมอว่าตำรวจเป็นอาชีพที่มีความเสี่ยง เมื่อก้าวออกจากบ้านก็ไม่แน่ว่าเย็นนั้นจะได้กลับไปหรือไม่ เขาไม่อยากรหาห่วงผูกคอ อีกทั้งยังไม่ต้องการทิ้งภาระไว้ให้ภรรยาหรือครอบครัวยามต้องลาโลกนี้ไป จึงบ้ายเบี่ยงมาตลอด

“เอาเถอะ ยังหนุ่มยังแน่น ยังสนุกกับการทำงาน ลุงรู้ดี ลุงเองก็เคยเป็นอย่างนี้มาก่อน”

“ผมอยากรับใช้ประเทศชาติก่อนครับ อะไรที่ช่วยได้ก็อยากจะทำให้สมกับที่เราเป็นผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ดูแลประชาชน”

เพราะเหตุนี้ชายหนุ่มถึงมุงมันอยู่กับงาน ดังนั้นเขาจึงเป็นหนึ่งในตำรวจไม่กี่คนที่ได้เลื่อนขั้นในเวลาอันรวดเร็วอันเนื่องมาจากความตั้งใจนี้เอง

“ทำได้อย่างนั้นก็ดี ตอนนี้ประชาชนมากมายเสื่อมศรัทธากรมตำรวจต้นต้องทำให้เขารู้ว่าตำรวจดีๆ ยังมีอยู่ในประเทศไทยเยอะ ส่วนคนที่เห็นแก่สินบนเป็นแค่ส่วนหนึ่งเท่านั้น เราต้องช่วยกันสวดส่องดูแล กำจัด

คอร์รับชันให้หมดไป”

“ขอบคุณลุง” ชายหนุ่มพยักหน้า

ตอนนั้นเอง เสียงสัญญาณเตือนภัยก็ดังขึ้น สองตำรวจมองหน้ากัน ความโกลาหลเกิดขึ้นในจังหวะนั้นเอง ห้องจัดเลี้ยงเต็มไปด้วยแขกเหวี่ยง และตำรวจจากหลายประเทศที่เข้ามาร่วมอบรม แขกส่วนหนึ่งวิ่งไปที่ประตูทางออกเพื่อหนี ตอนแรกทุกคนคิดว่าเป็นสัญญาณไฟไหม้ แต่หลังจากฟังข้อมูลในวิทยุสื่อสารถึงได้รู้ว่ามิเหตุร้ายเกิดขึ้น

“เกิดอะไรขึ้นหรือต้น”

“ได้ยินว่ามีกรโจรกรรมเพชรในห้องของซีคยูเวตครับ ตำรวจเลยต้องขอกักตัวแขกทุกคนเอาไว้ก่อน”

ซีคยูเวตซึ่งพำนักอยู่กับพระสนมในโรงแรมบนชั้นที่หนึ่งร้อย เมื่อตื่นบรรทมก็พบว่าแหวนเพชรสี่หมื่นหายไปถึงกดปุ่มสัญญาณ ตำรวจและราชองครักษ์ที่อยู่ด้านนอกวิ่งเข้าไปตรวจสอบและพบว่ามีคนลอบเข้าไปในที่พำนักจริง จึงสั่งให้ปิดทางเข้าออกทั้งหมดของโรงแรม และเพื่อป้องกันไม่ให้โจรหลบหนี หน่วยรักษาความปลอดภัยจะตรวจค้นแขกทุกคนภายในงาน พวกเขาเชื่อว่าโจรคงยังไม่ได้หนีออกไปนอกตัวตึก

“โจรคนนี้นักล่ามากๆ กล้ามล้วงคงงูเห่าถึงที่”

งานวันนี้มีตำรวจนอกเครื่องแบบร่วมทำสิบคน ทั้งหมดเพิ่งเสร็จจากการประชุมวิชาการและมาร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์ต่อ แถมยังมีผู้ที่มีชื่อเสียงในดูไบและทีมอารักขามาร่วมงานเป็นจำนวนมาก การกระทำเช่นนี้ถือว่าอู้อาจและไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย

“ตำรวจจะขอค้นตัวแขกทุกคนก่อน คงยุ่งแน่ละที่นี่”

แขกในงานส่วนใหญ่เป็นผู้มีชื่อเสียง พอได้ยินว่าต้องถูกค้นตัวโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ไม่พอใจมาก บ้างก็โวยวาย บ้างก็ด่าทอเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยกันจ้าละหวั่น

“ทำไมถึงเป็นแบบนี้”

“เพราะเขาสงสัยว่าโจรอาจแฝงตัวเข้ามาในงานเลี้ยง เพื่อปะปนกับแขกแล้วหลบหนีออกไป”

แขกทั้งหมดถูกลั้งตั้งแถวเป็นสามแถวเพื่อให้ทีมตำรวจและหน่วยรักษาความปลอดภัยค้นตัวอย่างละเอียด ไม่เว้นแม้แต่ตำรวจไทยที่โดนด้วย ดันน้ำเดินตามผู้การชัยวัฒน์และรุ่นน้องอีกสองคนไปเข้าแถวพลางกวาดตามองแขกภายในงานตามวิสัยตำรวจ บรรยายภาคเติมไปด้วยความตึงเครียด เมื่อแขกต่างต่อว่าตำรวจว่าไม่มีสิทธิ์ทำเช่นนั้น และทันทีที่ค้นตัวเสร็จ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยก็พาแขกไปยังลิฟต์ด้านหลังเพื่อออกจากตัวตึก เสียงอื้ออึงดังไปทั่วด้วยความไม่พอใจ หน้าลิฟต์ตอนนี้มีแขกยืนรออยู่เป็นจำนวนมาก แม้จะมีลิฟต์ถึงสามตัวแต่แขกในงานเกือบสามร้อยจึงแออัดกันอยู่ด้านหน้า ทุกคนต่างเคร่งเครียด

ต้นน้ำกวาดตามองแขกในงานที่กำลังซบซิบกันถึงเรื่องที่เกิดขึ้น
“ได้เรื่องอะไรบ้างไหม”

ต้นน้ำส่ายหน้า ขณะแขกชุดแรกทยอยเข้าไปในลิฟต์ สายตาของเขาก็ปะทะกับหญิงสูงวัยคนหนึ่ง หล่อนสวมชุดสีเขียวยาวปกคลุมถึงข้อมือ ไบรอนสีเขียวย่น ผมหาวโพลนทั้งศีรษะรวบไว้เป็นมวยด้านหลัง ก้าวกระย่อกระเด้งเข้าไปข้างในสุด แต่สิ่งที่สะดุดตากลับเป็นเครื่องประดับที่คอ ซึ่งสร้อยคอรูปร่างแปลกตานั่นคล้ายกับลือกเกต

นายตำรวจหนุ่มนึกบางอย่างได้ เขาพยายามแหวกฝูงชนเข้าไป แต่ไม่ทัน ประตูลิฟต์ปิดลงต่อหน้าเสียแล้ว

๒

เสื่อพบสิงห์

หญิงสาวเร่งฝีเท้าไปตามทางเดิน เมื่อถึงหน้าห้องพักก็ใช้คีย์การ์ดเปิดประตูเข้าไป ร่างบางทิ้งตัวลงบนโซฟาอย่างโล่งอก กดหัวใจที่เต้นแรงจนแทบจะกระดอนออกมาข้างนอกด้วยความตื่นเต้น ไม่น่าเชื่อว่าหล่อนจะพลาดถึงสองครั้งในคืนเดียวกัน แผนการทุกอย่างดูจะเป็นไปได้สวยแต่เกือบจะเสียทำในวินาทีสุดท้ายเคราะห์ดีที่หล่อนมีแผนการสำรองไว้อีกหลายชั้น

หญิงสาวปลอมตัวเป็นหญิงชราเข้าเช็คอินในโรงแรมชั้นที่แปดสิบ พอสบโอกาสก็ใช้อุปกรณ์ตัดกระจกและปีนขึ้นไปยังชั้นบน พอกลับถึงห้องและสัญญาณกันขโมยดัง หล่อนก็รีบใช้แผนสำรองทันที ขึ้นรีบหนีออกจากตึกในตอนนั้นจะต้องถูกรวบตัวโดยตำรวจนับสิบที่รออยู่ที่ล็อบบี้เป็นแน่ หล่อนจึงเปลี่ยนแผนด้วยการปลอมเป็นหญิงชราเหมือนเดิม ใช้ลิฟต์ขนอาหารเพื่อลงมายังชั้นจัดงาน ก่อนจะปะปนกับแขกในงานอย่างแนบเนียน หล่อนยอมให้ตำรวจค้นตัวเพราะมั่นใจว่าจะไม่พบอะไร หลังจากนั้นก็เดินเข้าไปในลิฟต์ร่วมกับบรรดาแขกผู้มีเกียรติอย่างสบายๆ แต่โชคร้ายที่ชายคนหนึ่ง

เห็นและตะโกนขึ้น ตลอดเวลาที่เสี่ยงตายอยู่นอกอาคารสูงกลับไม่ตื่นเต้นเท่าวินาที่ที่ไต้ยีนเสี่ยงตะโกนหน้าลิฟต์ วินาที่นั่นหล่อนกลัวสุดขีด พอกวาดตามอง สายตาก็ปะทะกับใครคนหนึ่งพอดี เขายืนปะปนกับแขกหน้าลิฟต์ ร่างสูงเด่นสะดุดตา ผิวขาว สวมสูทสีกรมท่า เขาคงเอะใจถึงตะโกนเรียก โชคดีที่ประตูลิฟต์ปิดลงพอดีหล่อนจึงหลบหนีได้สำเร็จ

เนื่องจากอยู่ระยะไกลจึงเห็นหน้าชายหนุ่มไม่ชัด หญิงสาวต้องปรับแผนด้วยการหนีออกมาทางชั้นที่ยี่สิบ ก่อนจะย่องเข้าไปในห้องพักอีกแห่งที่เปิดเอาไว้และเปลี่ยนเป็นชุดพนักงานทำความสะอาด หลังจากรอนแค้นใจว่าไม่ถูกติดตามก็แฝงกายออกมาในส่วนของพนักงาน ทุกอย่างไปได้สวย ยกเว้นหลักฐานชิ้นสุดท้าย นี่ก็ไม่ถึงว่าบริษัทรักษาความปลอดภัยจะฉลาดขนาดซ่อนกล้องบันทึกภาพไวใกล้โคมไฟ แถมยังตั้งถ่ายรูปอัตโนมัติทุกห้านาที หญิงสาวได้แต่หวังว่าหน้ากากระเบิดจะพอปิดบังใบหน้าไม่ให้ใครจำได้

ร่างบางถอนหายใจอย่างหนักหน่วง เอนกายพิงพนัก ใช้นิ้ววนวดสันจมูกเพื่อคลายความเครียด ขณะปิดเปลือกตาลงก็รู้สึกถึงริ้วแขนใครบางคนยื่นมามีมือคอดจากด้านหลัง สัญชาตญาณทำให้หญิงสาวคว้ามีดคุตรแล้วใช้ศิลปะป้องกันตัวที่ร่ำเรียนมาทุ้มอีกฝ่ายลงกับพื้น คนร้ายไม่ยอมแพ้ปล่อยหมดสวนเข้าตรงหน้า หญิงสาวจึงทำท่าสะพานโค้งหลบหมดได้อย่างหวุดหวิดก่อนจะกลับตัวยืนขึ้นและเปลี่ยนเป็นฝ่ายจู่โจมบ้าง ทั้งคู่แลกหมัดโต้ตอบกันอย่างคล่องแคล่วก่อนที่นางโจรสลัดจะใช้ชั้นเชิงที่เป็นต่อทุ้มอีกฝ่ายลงกับพื้น คนเสียท่าร้องโอดโอยและลุกขึ้น

“พอแล้วๆ นี่เธอจะฆ่าเพื่อนให้ตายเลยหรือไง”

ลายรุ่งจำคนตรงหน้าได้ทันที ดวงตาเรียวรีขึ้นเดียวตามเชื้อชาติ ผิวขาวจัด หล่อนหัวเราะ

“ก็ใครใช้ให้เธอเข้ามาข้างหลังฉันแบบนี้ละกะจัง แล้วนี่เข้ามาได้ยังไง ไม่มีกุญแจ”

นางโจรสลัดที่ตามองหญิงสาวหุ่นกะทัดรัดตรงหน้า ผมยาวถักเป็นเปียทั้งสองข้าง สวมเสื้อยืดเพนต์ลายสีขาว กางเกงยีนเข้าขาต ดูเผินๆ เหมือนนักท่องเที่ยวนักอาสาสมัครช่วย แต่แท้จริงแล้วโกะจังคือผู้ช่วยมือหนึ่งของหล่อนเลยก็เดียว

“แหม ฉันก็ต้องมีฝีมือติดตัวบ้างสิจ๊ะ ไหนๆ ก็อุตสาหกรรมเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดกับนางโจรสลัดในดิงเกลทั้งที จะให้น้อยหน้าได้อย่างไร” สาวร่างเล็กหยิบแผงวงจรขึ้นมา มันคืออุปกรณ์สำหรับสแกนรหัสเปิดประตู ฉากหน้าทั้งคู่เป็นแค่สาววัยรุ่นแบบเบ๊เทียว แต่แท้จริงแล้วเป็นเซียนคอมพิวเตอร์ผนวกกับแฮกเกอร์มือหนึ่งเลยก็เดียว

สาวชุดดำหัวเราะ ตบมือลงข้างๆ “นั่งก่อนสิ ฉันขอโทษ ไม่รู้จริงๆ ว่าเป็นเธอ”

“นี่ดินะที่ฉันก็มีฝีมือพอตัวเหมือนกัน ไม่อย่างนั้นสงสัยโดนเธอหักเป็นสองท่อน”

“เวอร์แล้วอะ เธอก็พูดเกินไปโกะจัง ฉันไม่ได้โหดอย่างนั้นสักหน่อย” หญิงชุดดำโอดครวญ

“ไหนลองเล่ามาหน่อยสิ ไปทำอะไรมาบ้าง ทำไมสัญญาณกันขโมยถึงดังได้ ฉันละตกใจแทบแย่ กลัวเธอหนีออกมาไม่ทัน”

โกะจังเป็นลูกครึ่งไทยญี่ปุ่น บิดาเปิดสถาบันสอนศิลปะป้องกันตัวทั้งคู่พบกันเพราะลายรูนึงมาสมัครเรียน จากคู่ซ้อมต่อมาก็พัฒนาเป็นเพื่อนรัก

“เป็นคราวช่วยของฉันนะสิ ไอ้ช็อคอ้วนนั่นดันตื่นขึ้นมาเสียได้ สงสัยยานอนหลับไม่พอ หุ่นเหมือนถังเบียร์เสียขนาดนั้น”

“แล้วนี่เธอหนีออกมาได้อย่างไร”

“ก็แอบเข้าไปในงานเลี้ยง แต่ดันช่วยช้าเพราะมีแขกคนหนึ่งตะโกนเรียก ฉันเลยต้องใช้แผนสอง”

“เกือบไปแล้วไหมล่ะ ฉันขี้เกียจไปส่งข่าวผัดกับโอเลี้ยงให้เธอที่คุก

รู้ไหม”

“ขอบใจมากนะระยะที่อุตส่าห์ช่วยพร ฉันปลื้มมากที่เธอรักฉันขนาดนี้”
เจ้าของห้องแตกตื่น

โก๊ะจ๋งเอื้อมมือมาบีบแขนเพื่อนรักอย่างประจบ “ฉันล้อเล่นนา ฝีมือระดับนี้แล้ว ไม่นิโคจับหรอกนา ไหน...ขอฉันดูแหวนเพชรอีตาชีค้อวนั้น หน้อยชีว่าเป็นไงบ้าง”

ลายรุ่งตะลึงก่อกตที่คอ ภายนอกเหมือนสร้อยคอแต่ข้างในคล้ายเซฟล์สำหรับใส่ของมีค่า หล่อนให้ช่างจากมองโกเลียคนหนึ่งทำให้เพื่อเอาไว้ใช้เวลาทำงาน หญิงสาวกดปุ่มกลไกด้านข้าง ฝาก็เปิดออก เผยให้เห็นแหวนเพชรสีชมพูด้านใน

โก๊ะจ๋งนำแหวนมาสวมใส่นิ้วนางข้างซ้าย ยกทาบกับแสงไฟกลางห้อง แสงจากเพชรระยิบระยับเป็นประกาย “สวยจัง มิน่าถึงได้แพงหูฉี่ขนาดนั้น แต่พอไปอยู่บนนิ้วอวบๆ แบบนั้นมันดูน่าเกลียดยิ่งงี้ก็ไม่ว่า”

ทั้งสองเฝ้าติดตามข่าวคราวของเพชรมาถึงหนึ่งเดือนเต็ม เพชรสีชมพูเป็นของหายาก ราคาในท้องตลาดแพงกว่าเดิมหลายร้อยเท่า เพราะเหตุนี้เองเมื่อนางโจรสาวพยายามติดต่อขอซื้อถึงไม่ประสบความสำเร็จ โก๊ะจ๋งถอดแหวนส่งคืนเจ้าของ หญิงสาวจึงรับไปและใส่ไว้ในล็อกเกตตามเดิม ร่างบางลุกขึ้นเดินไปข้างในซึ่งมีกระเป๋าดูทางสองใบวางอยู่เคียงกัน

“นี่เธอเก็บของให้ฉันแล้วหรือโก๊ะจ๋ง”

“แน๊ลียะ ไอ้ฉันมันเป็นกัลยาณมิตรที่แสนดี ใครจะรู้ว่าพอเธอมาจะต้องรีบเผ่นหรือเปล่า ก็ต้องเตรียมไว้ก่อน เกือบสตาร์ทมอเตอร์ไซค์รออยู่แล้ว” สาวร่างเล็กพูดติดตลก

“ฉันขอโทษที่ทำให้เธอต้องมาเสีย...” หญิงสาวกำลังจะพูดต่อ แต่คนตรงหน้าก็บีบมือเบาๆ เป็นเชิงให้กำลังใจ

“ไม่ต้องคิดมาก เราสองคนเป็นเพื่อนซี้กันอยู่แล้ว นี่ชิ้นที่เท่าไรแล้วหรือ”

“แปดจะ เหลือชิ้นสุดท้าย โกะจังคงไม่บอกให้ฉันเลิกตอนนี้หรอกใช่ไหม”

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ทั้งคู่ร่วมกันกระทำความผิด ทุกครั้งนางโจรสวาก็มักจะถามตัวเองว่าทำถูกหรือเปล่า แต่พอคิดถึงสีหน้าของบุพการีในห้วงสุดท้ายของชีวิตก็จำต้องทำ

“ฉันรู้ว่าเธอไม่อยากเป็นโจร แต่ก็เลือกไม่ได้”

“เหลือแค่ชิ้นสุดท้ายแล้ว จากนั้นไปชีวิตของฉันก็จะเป็นอิสระเสียที”

“ไม่ต้องห่วงนะ ฉันจะเป็นกองหนุนให้เธอเอง เราสองคนจะทำตามความประสงค์สุดท้ายของพ่อเธอให้สำเร็จให้ได้”

โกะจังโอบไหล่อีกฝ่ายรั้งเข้าหาตัว สาวชุดดำจึงเอียงหน้าไปชน ทั้งคู่มองทิศทางฝั่งตรงข้ามถนนซึ่งเป็นที่ตั้งของตึกสูงเสียดฟ้าที่เกิดเหตุ ไฟยังคงเปิดสว่างในชั้นที่หนึ่งร้อย และบางทีคนในตึกอาจกำลังวุ่นวายกับการตรวจหาหลักฐาน พวกเขาคงไม่รู้หรือกว่านางโจรสวาทที่พวกเขาต้องการตัวพักอยู่ตึกฝั่งตรงข้ามถนนนี้เอง

“นั่นไง เธออยู่ตรงนั้น”

เทปบันทึกภาพของกล้องวงจรปิดทุกพื้นที่ในโรงแรมถูกนำมาให้ทีมตำรวจสากลและหน่วยรักษาความปลอดภัยได้ตรวจสอบ ตันน้ำและผู้จัดการชัยวัฒน์อาสาเป็นผู้ช่วย เนื่องจากนายตำรวจหนุ่มเป็นคนสุดท้ายที่เห็นผู้ต้องสงสัย

ตันน้ำรู้สึกผิดสังเกตว่าเดินอันพิลึกพิลั่นของหญิงสาวในชุดเขียว จิ้งตะโกนเรียก แต่เข้าเกินไป ลิฟต์ปิดลงพอดี ทางตำรวจส่งกำลังลงไปตามนางโจรก็หายวับไปกับสายลม ตำรวจจะดมค้นห้องทุกห้องแต่ไม่มีวีแววของนางโจรในตึกเกลี้ยงแม้แต่น้อย

ตำรวจหลายนายนั่งดูจอโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อหาหลักฐานเพิ่มเติม ผู้จัดการชัยวัฒน์นั่งเฟ่หน้าจอ

ในที่สุดต้นน้ำก็พบ กล้องวงจรปิดตรงบันไดหนีไฟจับภาพของหญิงชราตอนเข้ามาร่วมงานเลี้ยง ไม่มีใครรู้ว่าหล่อนเข้ามาจากประตูไหนหรือห้องพักอยู่ชั้นที่เท่าไร แต่พนักงานต้อนรับด้านหน้ายืนยันเป็นเสียงเดียวกันว่าหญิงชราคนนี้ไม่ได้เดินผ่านรีเซปชันเพื่อลงทะเบียนเป็นแน่

ข้อมูลบ่งชี้ว่าหล่อนเพิ่งแฝงตัวเข้ามาหลังจากสัญญาณดังขึ้น

“ผู้หญิงคนนี้นะหรือครับที่คุณบอกว่าน่าสงสัย”

“ใช่ครับ”

“ขอโทษนะครับมิสเตอร์ต้นน้ำ ผมยังไม่เข้าใจประเด็นของคุณ คุณ จะบอกว่าผู้หญิงแก่คนนี้ก็กับนางโจรในดิงเกลเป็นคนคนเดียวกันนั่นหรือ”

กล้องที่หน่วยรักษาความปลอดภัยติดไว้ในห้องจับภาพคนร้ายในชุดดำได้ในจังหวะเงยหน้าพอดี โชคร้ายที่หล่อนสวมหน้ากากสีทองทำให้มองไม่เห็นใบหน้าที่แท้จริง แต่ถึงกระนั้นก็พอจะเห็นส่วนสูงได้

“ใช่ครับ ผมหมายความว่าอย่างนั้น”

“แต่ผู้หญิงในภาพรูปร่างและวัยต่างกันมากนะครับ”

“ครับผมทราบ แต่ผมคิดว่าไม่ยากที่จะปลอมตัว ดูผู้หญิงคนนี้สิครับ ทำทางเดินเหินเหมือนไม่ใช่คนแก่ เธออาจสวมหน้ากากและสวมวิกผมทำให้ดูเหมือนคนสูงอายุ พันตัวให้หนาขึ้นเหมือนคนอ้วน คนอื่นจะได้ไม่สงสัย ยิ่งไงละครับ แต่สำหรับนางโจรคนนี้เธอจำเป็นต้องสวมเฉพาะอุปกรณ์ที่จำเป็นเท่านั้นระหว่างปีนตึก ดังนั้นนี่ต่างหากคือรูปร่างที่แท้จริงของนางโจรในดิงเกล เธอต้องเป็นหญิงสาวอายุราวยี่สิบถึงสามสิบห้าปี”

“แล้วส่วนสูงละครับทำไมถึงแตกต่างกัน”

“ทั้งหมดเป็นเพราะรองเท้าครับ นางโจรดูสูงกว่าเพราะสวมรองเท้าแบบพิเศษที่ใช้สำหรับปีนตึก ด้านหน้ามีกาวยื่นออกมาให้เหยียบ อีกทั้งตรงส้นเท้ายังมีช่องเก็บของ ซึ่งก็เพิ่มความสูงเวลาเหยียบ”

“แต่เพราะอะไรผู้หญิงคนนั้นถึงผ่านการตรวจของพวกเราไปได้”

ต้นน้ำยื่นมือไปแตะภาพและขยายขึ้น ก่อนชี้ไปยังวัตถุต้องสงสัย เขา

สะดุดตาตั้งแต่ครั้งแรก เพราะว่าสร้อยลักษณะประหลาด เขามั่นใจว่ามันไม่ใช่สร้อยเพชรมีค่าอย่างที่เขาทั้งหลายสวมกัน ตรงกันข้าม...อาจเป็นที่สำหรับชุกซ่อนของที่ขโมยมา “ผมคิดว่าเธอใส่ของเข้าไปในสร้อยคอนี้ พวกคุณคงไม่กล้าขอให้แขกผู้มีเกียรติถอดสร้อย หรือถ้าถอดตำรวจก็คงไม่กล้าจับเพชรมากเพราะเป็นของมีค่า นับว่าเป็นแผนที่แยบยลมาก คนร้ายสามารถนำของกลางผ่านการค้นไปได้สบายๆ”

“แล้วอาวุธพวกนั้นล่ะครับ”

“คงถูกทิ้งไว้ที่ใดที่หนึ่งในโรงแรมนี้ล่ะครับ ผมเชื่อว่าถ้าค้นหาก็ต้องเจอ”

ครู่หนึ่งเสียงพนักงานรักษาความปลอดภัยก็ดังขึ้น ก่อนหน้านั้นพวกเขาขอตรวจค้นห้องแขกทุกห้องจนกระทั่งพบห้องหนึ่งไม่มีแขกพักอยู่ พอใช้คีย์การ์ดฉุกเฉินเปิดเข้าไปก็พบหลักฐานทั้งหมดตามที่ต้นน้ำสันนิษฐาน

“พวกเราเสียท่านางโจรอีกแล้ว” ชีคแห่งคูเวตโกรธมาก ตำรวจอารักขาถูกปลดจากตำแหน่ง เช่นเดียวกับบริษัทรักษาความปลอดภัยที่ต้องจ่ายค่าชดเชยถึงสิบเท่า

พบหลักฐานการปลอมตัวในห้องพักอีกแห่งรวมถึงวิกผมสีขาว นั่นหมายถึงนางโจรรายนี้เตรียมแผนการหลบหนีมาอย่างดี ถ้าพลาดวิธีหนึ่งก็จะใช้อีกวิธีหนึ่งแทน และที่สำคัญ...นางโจรคงต้องมีฐานะดีพอสมควรถึงจองห้องพักสองห้องในเวลาเดียวกันได้ ห้องพักที่เริ่มก่อการโจรกรรมอยู่ชั้นที่แปดสิบ กระจะถูกตัดเป็นวงกลมด้วยอุปกรณ์แบบเดียวกันกับในห้องฟานักของชีค ต้นน้ำร่วมกับทีมช่วยกันตรวจดูกล้องวงจรปิดและพบว่าหญิงชราในชุดเขียวออกมาจากห้องนี้ แต่พอออกจากลิฟต์หน้างานเลี้ยง หล่อนก็รีบร้อนออกจากลิฟต์ในชั้นที่ยี่สิบ และกลับออกมาอีกครั้งในสภาพที่ต่างไปจากเดิม

หญิงสาวผู้ต้องสงสัยผมหยิก สวมชุดพนักงานทำความสะอาดเดินออกไปจากตัวตึกในอีกสิบนาที่ต่อมา

พวกเขาใช้เวลาอีกสองชั่วโมงตรวจสอบกล้องต่อ แต่ก็ไม่พบความคืบหน้าอีก หลักฐานทั้งหมดไม่พอที่จะสาวไปถึงตัว

“ผมเสียใจครับที่ช่วยได้แค่นี้ ถ้าผมไวกว่านี้สักหน่อย อาจจะจับตัวเธอได้”

“ไม่เป็นไรครับ พวกเราต่างหากที่พลาด อยู่ต่อหน้าต่อตาอย่างหลุดไปได้ ยิ่งงเสียก็ต้องขอบคุณคุณคุณต้นน้ำกับท่านผู้การมากนะครับที่สละเวลามาช่วยพวกเรา เราได้ข้อมูลเพิ่มเติมเยอะทีเดียว ผมจะให้ทุกคนเอาไปขยายผลต่อ”

“ถ้าหากทางอินเตอร์โพลมีอะไรให้ทางตำรวจไทยช่วย แจ้งมาได้เลยนะครับ เรายินดีร่วมมือทุกอย่าง”

“ขอบคุณครับ เราคงต้องนำหลักฐานทั้งหมดไปวิเคราะห์อย่างละเอียด อย่างน้อยตอนนี้เราก็มีรูปของนางโจรสาว ผมจะให้คนส่งรูปนี้ไปให้หน่วยงานในประเทศต่างๆ เพื่อเราจะมีข่าวดีบ้าง”

“ขอให้โชคดีนะครับ ถ้านางโจรในดิงเกลเหยียบประเทศไทยเมื่อไหร่ ผมนี้ละครับจะจับเธอมาให้อินเตอร์โพลเอง ผมมั่นใจว่าถ้าเห็นเธออีกครั้งต้องจำเธอได้แน่”

กรุงเทพมหานคร ปัจจุบัน

หญิงสาวซึ่งสวมเสื้อกล้ามสีเนื้อกับกางเกงยืดสีดำสนิทแนบกับลำตัว ผอมยาวสีน้ำตาลอ่อนถูกรวบไว้ทางด้านหลังเพื่อความคล่องตัว หล่อนเริ่มวอร์มอัปร่างกายเมื่อสิบนาทีก่อนบน 매트 ต่อด้วยการออกกำลังกายแนวใหม่ที่เรียกว่า พิลาทิส (Pilates) ซึ่งกำลังเป็นที่นิยมอย่างมากในหมู่ไฮโซตอนนี้ นอกจากช่วยเสริมสร้างความแข็งแรงให้ร่างกายแล้ว ยังทำให้กล้ามเนื้อเคลื่อนไหวได้อย่างคล่องตัวอีกด้วย

ลายจิ้งสวมถุงมือดิงให้กระชับ สูดลมหายใจเข้าช้าๆ ผ่อนออกด้วยจังหวะเดียวกันเพื่อทำสมาธิ มือบางกำแน่นและโหนตัวขึ้นสู่บาร์คู้ ยกขาขึ้น

พร้อมกันทั้งสองข้าง เกร็งหน้าท้องในลักษณะแขม่วจนวางขาบนบาร์ขวางได้ในที่สุด หล่อแหลมตัวขึ้นในแนวตั้งฉากกับพื้นทรงตัว หายใจเข้าและออก หลังจากนั้นจึงย่อเข้าทั้งสองข้างเป็นรูปตัววีเฉียงท่ามุกกับลำตัว เกร็งนิ่งเอาไว้ ผ่อนลมหายใจเข้าออกเป็นจังหวะ

สมาธิถือเป็นสิ่งสำคัญยิ่งยวดสำหรับผู้เล่นกีฬานี้ เพราะมันคือการฝึกกล้ามเนื้อให้แข็งแรง จัดระเบียบร่างกายให้ตรงแถวยังเสริมสร้างกล้ามเนื้อ ต้องจดจ่ออยู่กับท่าและกล้ามเนื้อทุกมัด หญิงสาวแขม่วหน้าท้องเพื่อกระชับกล้ามเนื้ออีกด้วย แต่ละท่าต้องมีความสั่นไหวต่อเนื่องถึงจะถือว่าประสบความสำเร็จ เมื่อศีรษะอยู่ด้านล่างหญิงสาวก็ค่อยๆ เหยียดขาสองข้างไปอีกด้านหนึ่งแทนแบบตลังกา ลายรุ้งใช้ขาสองข้างเกี่ยวบาร์ขวางไว้ในลักษณะแอ่นกลับหลังเหมือนสะพานโค้ง มือยังยึดบาร์คู่ไว้ ทั้งน้ำหนักที่ข้อมือทั้งสองข้าง เพ่งมองไปข้างหน้า หลังจากนั้นจึงยกตัวกลับในแนวตั้งคล้ายกับผู้เล่นกีฬายิมนาสติก เรือนร่างที่เห็นอยู่ตอนนี้เพรียวกระชับไม่มีไขมันส่วนเกิน เอวคอด สะโพกผายซึ่งตอนนี้ถูกแทนที่ด้วยกล้ามเนื้อขาสองข้างเรียวเล็กแต่ตั้งกระชับ

ลายรุ้งไม่ใช่นางแบบรูปร่างผอมบางอย่างที่สมัยนี้นิยมกัน แต่เป็นผู้หญิงที่มีรูปร่างสมส่วน หล่อเล่นกีฬาที่สม่ำเสมอปีตั้งแต่สมัยที่อยู่ได้หัวนช่วงแรกน้ำหนักลดมาก แต่หลังจากเล่นไปได้สักพักร่างกายก็เริ่มแข็งแรงมากขึ้น ทุกครั้งที่มือสองข้างจับอยู่บนบาร์คู่ ร่างกายเคลื่อนไหวสอดคล้องกับจังหวะลมหายใจเข้าออกก็ทำให้มีสมาธิ ลายรุ้งมักจะมีความคิดที่ปลอดโปร่ง มันเปรียบเสมือนการฝึกควบคุมจิตอย่างหนึ่ง ขณะที่หล่อนต้องประคองตัวให้เคลื่อนไหวอย่างช้าๆ

หญิงสาวทรงตัวในแนวตั้งอีกครั้ง ปล่อยให้ศีรษะอยู่ด้านหลัง แขนสองข้างโหนบาร์คู่เหมือนเดิม กางขาแยกออกร้อยแปดสิบองศา ใช้แขนสองข้างและข้อมือรับน้ำหนักร่างกาย จากนั้นค่อยนำขามาชิดกัน ตลังกาและพลิกตัวมาในลักษณะนั่ง แขนยังคงรับน้ำหนักเช่นเดิมแต่ขาค่อยๆ แยกออก

ในแนวราบ ทำนี้เป็นท่าที่ยากมากเพราะส่วนที่รับน้ำหนักคือข้อมือทั้งคู่ หล่อนต้องฝึกฝนอยู่หลายสัปดาห์ บาดเจ็บไปก็หลายหน

สมองรับรู้ถึงลมหายใจเข้าออกทางจมูก ผ่านเข้าสู่ปอด ดิมด่ำกับการปล่อยลมหายใจออกอย่างช้าๆ แขนสองข้างเกร็งขึ้นเล็กน้อยเมื่อรู้สึกถึงสายตาของใครบางคนที่จับจ้อง หญิงสาวค่อยๆ ปล่อยขาทั้งสองข้างลง มือทั้งคู่จับในลักษณะโหนอยู่กับบาร์จนขาลงมาเย็นกับพื้นในที่ที่สุด

เสียงตบมือขึ้นชมดังขึ้น

“โอ้โฮ เพื่อนเราเก่งจริงๆ เลยนะ มิน่าถึงได้หุ่นดีแบบนี้”

ทั้งสองเป็นเพื่อนหี สาวคนแรกสะพายกระเป๋าเบอร์กีนรุ่นหิมาลายัน ซึ่งมีไม่กี่ใบในโลกมีชื่อว่าศรียันตร์ หล่อนเป็นทายาทนักธุรกิจเจ้าของห้างสรรพสินค้าหลายแห่งในกรุงเทพฯ ส่วนสาวอีกคนที่สวมชุดเดรสสีทองอ่อนของชาแนลนั้นชื่อว่าปาระวี บุตรสาวเพียงคนเดียวของเจ้าพ่อสังหาริมทรัพย์ของเมืองไทย ทั้งหมดเป็นเพื่อนร่วมชั้นที่สหรัฐอเมริกา

“นิว หยก พวกเธอมาได้ยังไง”

“มาได้ยังไงหรือ...ถามได้ พวกฉันก็จะมาต่อว่าคุณหนูลายรุ่งนะสิ จะ มีอย่างที่ไหน มาเมืองไทยตั้งนานแล้วไม่ยอมโท. หาเพื่อนบ้างเลย” ปาระวีปราดเข้าไปต่อว่าเป็นอันดับแรก

ลายรุ่งถอดถุงมือออก หยิบผ้าขนหนูขึ้นมาซับเหงื่อที่เกาะพราวอยู่สองข้างแก้ม หล่อนจูงมือเพื่อนสาวไปนั่งตรงเก้าอี้ริมอย่างอารมณ์ดี “เหม... ทำน้อยใจไปได้หยก ก็ฉันยุ่งนี่”

“ยุ่ง! แต่มีเวลามาออกกำลังกายนะยะ แถมยังมีเวลารับงานโฆษณาตั้งหลายชิ้น นี่ถ้าฉันไม่บังเอิญเจอคุณภัทราละก็ คงไม่รู้ว่ารุ่งกลับมาแล้ว” ศรียันตร์พ้อ

“เหม...ทำเป็นน้อยใจ ฉันได้ยืนยันว่าพวกเธอก็เพิ่งกลับมาจากดูไปไม่ใช่หรือ”

สองสาวไม่ต้องทำมาหากินก็ร่ำรวยฐานะทางบ้านระดับมหาเศรษฐี

วันๆ จึงไปเที่ยวต่างประเทศเป็นว่าเล่น เงินทองมีให้ใช้ไม่ขาดมือ

“เสียตายจิ้ง ไม่ได้เจอกัน รุ่งไม่ยอมโทร. มาบ้างเลย”

“ขอโทษที ฉันคิดว่าพวกเธออุ่นอยู่กับการชอบบิ๊ง”

“แน๊ลียะ ขึ้นอยู่เฉยๆ ไม่ได้ใช้เงิน มือคงเป็นง่อยแน่ ไหน...มาให้ฉัน ดูใกล้ๆ หน่อยซิว่าเธอเป็นยังไงบ้าง” คนพูดกวาดตามองอย่างชื่นชม

ลายรุ่งมองเงาสะท้อนของตน เลื้อกล้ามสีเนื้อสันเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ จนแทบกระชับราวกับผิวหนังชั้นที่สอง

“ส่ายขึ้นนะยะยายรุ่ง ผอมลงด้วย แต่ยังมีเหมือนเดิม”

ลายรุ่งเป็นคนหุ่นดี เอวคอดเล็ก สะโพกผายทว่ากลมกลิ้ง หน้าอก หน้าใจไม่เล็กเลย ทุกครั้งที่เดินไปไหนมีแต่หนุ่มๆ มองตามกันคอแทบหัก

“ทำอย่างกับว่าพวกเธอไม่อ้อมอย่างนั้น”

สามสาวมีรูปร่างใกล้เคียงกัน รูปร่างสูงเพียวด้วยกันทุกคน ลายรุ่ง กับหยกผิวขาวกว่าใครเพื่อน ส่วนศรียฉัตรหรือนิ้วนั้นผิวสีน้ำตาล

“เรื่องอ้อมไม่เถียง แต่ที่อิจฉาคือยายรุ่งเฟิร์มมากต่างหาก ดูซิเนี่ย... หน้าท้องแบนเชียว กล้ามเนื้อแน่นๆ” ปานระวีพูดบ้าง

เลื้อกล้ามตัวนี้สันเค็ดอก เผยให้เห็นหน้าท้องแบนราบไร้ไขมันส่วนเกิน

“อยากหุ่นดีแบบนี้ก็มาหัดเล่นพิลาทิสกับฉันสิ รับรองว่าหนึ่งเดือน เห็นผล”

“เห็นผลหรือว่าส่งโรงพยาบาลชั่วคราวกันแน่จะ ไม่ไหวละ กระตุก-กระเดี้ยคงหักหมดตัวแน่ ให้ไปไหนอยู่บนบาร์เป็นชั่วโมงๆ คงไม่ไหว ฉันชอบว่ายน้ำกับเข้ายิมฯ มากกว่า” ศรียฉัตรโผล่ขึ้นตามนิลย์โผผาง

ทั้งสามเป็นดาวเด่นในมหาวิทยาลัย สมัยอยู่อเมริกาก็ฟาดที่โปรดปราน ก็คือแอโรบิก คอมแบต หรือกีวายน้

“เราอย่าพูดเรื่องออกกำลังกายกันเลย ฉันว่าเราช่วยกันคิดดีกว่าว่า เย็นนี้จะไปนั่งคุยกันตรงไหนดี หรือจะเป็นผับประจำของนิวดี”

“ก็ดีเหมือนกันนะ จะได้นั่งฟังเพลงด้วย คอยกันด้วย” ปานระวีเห็นด้วย

“เพลงดังเกินจนคุ้ยไม่ได้ยินเสียงนะสิ คราวก่อนเหมือนตะโกนคุยกันจนฉันเสียงแหบไปหมด”

“วันนี้ร้านอาหารในซอยทองหล่อดีไหม ที่นั่นบรรยากาศดีนะ มีดนตรีโฟล์ก อาหารก็อร่อยด้วย” ปานระวีเสนอ

“น่าสนใจนะ” ศรัยฉัตรพูดขึ้นบ้าง “ว่าแต่คุณลายรุ่งนางแบบชื่อดังจะว่างไปเมาท์กับพวกเราหรือเปล่านั้น”

“ว่างสิจ๊ะ ฉันพบกันหกโมงเป็นไง”

“รับปากแล้วอย่าเบี้ยวนัดเด็ดขาดนะ”

“แน่นอน คนอย่างลายรุ่ง รับปากแล้วไม่คืนคำเด็ดขาด”

ร่างงามระหงในชุดเดรสสีดำลึกลับจนเห็นร่องอกเป็นจุดเด่นของร้านไม่น้อย เพราะเพียงแค่อ้าวเข้าไป หนู่มๆ ในร้านต่างก็เหลียวมองเป็นตาเดียว กระปรี่ง่วนหันเหื้อเข้า อวดเรียวขาขาวเนียน ทรวงอกขนาดคับซี่ที่สาวๆ หลายคนพากันอิจฉาแล้มออกมา ผิวซึ่งเป็นสีขาวนวลเนียนไร้ที่ติ ด้านหลังของชุดผ่าจนถึงเอวเผยให้เห็นแผ่นหลังงดงามเช่นเดียวกัน เมื่อเข้าไปในร้าน ศรัยฉัตรก็โบกมือให้

“วู้ๆ ทางนี้รุ่ง”

ลายรุ่งก้าวเข้าไปอย่างมั่นใจ ตรงไปยังโต๊ะในสุดที่สองสาวสั่งอาหารมารออยู่แล้ว ทั้งหมดเป็นแค่ของว่างและเครื่องดื่ม ซึ่งแน่นอนต้องผสมแอลกอฮอล์

“มากันนานหรือยัง”

“พักหนึ่งแล้วละ กลัวรถติดก็เลยให้รถมาส่งก่อน ป้าฉันฝากความคิดถึงถึงรุ่งด้วยนะ บอกว่าคิดถึง ว่างๆ ให้แวะไปเยี่ยมมบ้าง”

บิดาของศรัยฉัตรนั้นรู้จักเพื่อนของบุตรสาวเป็นอย่างดี เขาเป็นชาย

อายุราวหกสิบ เป็นเจ้าของห้างสรรพสินค้าหลายแห่งในกรุงเทพฯ แต่การแต่งตัวนั้นเหมือนหนุ่มรุ่นๆ ทั้งเสื้อผ้าสีสด รองเท้าสีเสปตา

“เสียดายจัง เอาไว้วันไหนว่าง ฉันจะแวะไปเยี่ยมป้าเธอก็แล้วกัน”

“สนิทกันมาตั้งนาน พวกเราไม่เคยเจอกับพ่อของหยกบ้างเลยนะ”

“ก็เนลี ป้าฉันยุ่งตลอดเวลา ขนาดฉันเป็นลูกสาวแท้ๆ ยังแทบไม่ได้เจอกันเลย เผลอๆ จะคุยกันต้องนัดเลขาฯ ด้วยมั้ง”

บิดาของปานระวีนั้นเป็นนักธุรกิจเจ้าของอสังหาริมทรัพย์หลายแห่งในประเทศไทย ก่อนข้างเก็บตัวไม่ยอมมออกสื่อ และมักเดินทางไปต่างประเทศบ่อยครั้ง

“เอาน่า ป้าของหยกคงยุ่ง แล้วนี่เธอสองคนสั่งอาหารหรือยัง” ลายรุ่งถาม

“ยัง สั่งแต่ของว่าง รอเจ้ามืออย่างรุ่งมาสั่งไงล่ะ”

“เอาเถอะ เอาเมนูมาสิ เดี่ยวฉันจะสั่งเอง ไม่กลัวอ้วนใช่ไหมพวกเธอ”

“สบายอยู่แล้ว ฉันมันกินเท่าไรก็ไม่อ้วน พยาธิในกระเพาะเยอะ”

ลายรุ่งสั่งอาหารถึงสี่อย่างด้วยกัน กลุ่มของหล่อนแม้จะเป็นสาวสวยทั้งหมดแต่ก็กินเก่งไม่แพ้ผู้ชาย ทั้งสามสาวต่างถามสารทุกข์สุกดิบกัน หลังจากเรียนจบจากประเทศสหรัฐอเมริกา สองสาวก็ไม่ได้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน นอกจากบินไปต่างประเทศเป็นว่าเล่น

“แล้วรุ่งล่ะ ทำอะไรบ้าง”

“ฉันวุ่นๆ กับงานศพป้า”

“พวกฉันเสียใจด้วยนะ เรื่องพ่อของรุ่ง”

บิดาของลายรุ่งชื่อ ไมเคิล เนิน เป็นนักธุรกิจ เสียชีวิตจากการถูกยิงตายเมื่อหกเดือนก่อน ภาพบุตรสาวเพียงคนเดียวสวมชุดดำสวมหมวกลูกไม้ ใบหน้าหม่นเศร้า ถ่ายทอดไปแทบทุกช่อง เพราะเป็นคนมีชื่อเสียงในได้หัวนสื่อต่างชาติจึงเข้าไปทำข่าวจำนวนมาก

“ฉันทำใจได้แล้ว ดีกว่าป้าต้องทรมาน”

ไมเคิลเสียชีวิตในอ้อมกอด ก่อนตายเขาได้สั่งเสียสิ่งสำคัญที่สุด เป็นวันที่ลายรุ่งจะไม่วันลืม

“ตำรวจจับคนร้ายได้หรือยัง”

ลายรุ่งนิ่ง กลืนน้ำลายที่แล่นขึ้นมาจากในลำคอ “ยังเลย คงอีกนาน”

“แต่นี่มันก็ผ่านมาตั้งนานแล้วนะ ทำไมยังจับไม่ได้อีก”

“ฉันไม่โทษตำรวจหรอก พวกเขาคงพยายามอย่างเต็มที่แล้วละ”

ลายรุ่งรู้ว่าใครเป็นต้นเหตุ แต่แก้แค้นไม่ได้

ทั้งหมดเป็นความผิดของไมเคิล!

“รุ่งอย่าคิดมากนะ ป้าไปสบายแล้ว”

“ฉันดีขึ้นเยอะแล้วละ ฉันไม่อยากฟุ้งซ่านก็เลยรับงานเดินแบบมันทุกงานเลย อย่างน้อยเวลาว่างๆ ก็จะได้ไม่ต้องคิดอะไรให้รกสมองไง”

“แล้วคราวนี้เธอจะอยู่เมืองไทยนานแค่ไหนกันล่ะ”

ลายรุ่งมีบ้านอยู่หลายประเทศ โดยเฉพาะในไต้หวัน ตั้งอยู่ที่กรุงไทเป เกาะเล็กที่เดียว ลักษณะคล้ายริสอร์ท สองเพื่อนสาวยังคงไปเที่ยว

“ยังไม่รู้เลย แต่ไม่อยากอยู่ไต้หวันคนเดียว มันอดฟุ้งซ่านไม่ได้นะ”

“เอาน่า อยู่ที่นี่ก็มีงานทำ ได้ยินว่ารุ่งรับเป็นนางแบบโฆษณาสินค้าตั้งหลายตัวไม่ใช่หรือ” ปานระวีพูดขึ้นบ้าง

“บอกตามตรงนะ ฉันไม่รู้ ทั้งหมดที่ภัทรจัดการให้ ฉันก็แค่ทำตามตารางเท่านั้น”

“แต่เธอก็เป็นนางแบบที่ฮอตมากเลยนะรุ่ง วันก่อนฉันผ่านแผงหนังสือ มีแต่หน้าเธอตั้งหลายฉบับ”

ลายรุ่งเป็นนางแบบที่ทราบดีว่าเป็นเลขหกหลักในตอนนี้งานทุกชิ้นที่หล่อนรับล้วนแต่เป็นพวกสินค้าระดับไฮเอนด์ด้วยกันทั้งนั้น ด้วยรูปร่างสูงถึงร้อยเจ็ดสิบห้า หุ่นเพรียวบาง ใบหน้าหวานปานน้ำผึ้งซึ่งแต่งได้ทุกสไตล์ ทำให้บรรดาสต일리สต์ต่างเรียกใช้หญิงสาว

“แหม เธอก็พูดเกินไป ก็เธอสองคนไม่สนใจนี่นา ไม่อย่างนั้นฉันอาจ

จะตกงานก็ได้นะ”

สมัยเรียนอยู่สหรัฐอเมริกา มีหนุ่มไทยและเทศแหวเวียนมาขาย
ขนมจีบไม่ห่าง ทั้งสามรูปร่างสูงพอกๆ กัน หุ่นดีเหมือนกัน

“เลิกพูดเรื่องทำงานดีกว่า เงินปาก็มีตั้งเยอะแยะแล้วฉันจะทำงานให้
เมื่อไหร่ทำไม ที่สำคัญตอนนี้ฉันมีบางอย่างที่น่าสนใจกว่านั้น” ครัยฉัตรยิ้ม
อย่างเจ้าเล่ห์ หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา

“อะไรหรือ” ลายรุ้งชะงักหน้าไปดู

“ก็เพชรไงล่ะ”

ครัยฉัตรเป็นโรคบ้าเครื่องเพชรมาแต่ไหนแต่ไร เพราะฐานะทางบ้าน
ที่ร่ำรวยทำให้หล่อนซื้อเครื่องประดับเป็นว่าเล่น ทั้งแหวน แอสร้อย คอเอย
ไม่ว่าจะเป็นอัญมณีจากที่ได้ในโลกหล่อนรู้หมด

ครัยฉัตรยื่นโทรศัพท์มือถือให้ดู ภาพเพชรหายากรูปหยดน้ำ สมัย
ก่อนเคยประดับอยู่บนมงกุฎของกษัตริย์ประเทศบรูไน แต่ต่อมาเศรษฐี
ใต้หวันคนหนึ่งก็ซื้อเอาไว้ โชคร้ายที่เขาถูกโจรปล้น เมื่อหลายเดือนก่อนมี
ข่าวว่ามีมหาเศรษฐีคนหนึ่งซื้อไป หลังจากนั้นข่าวคราวของเพชรก็หายเงียบ
ไป

“ซีโดมอนต์” ลายรุ้งพึมพำเหมือนละเมอ

“ใช่จ๊ะ รุ่งเก่งมากเลยนะ เห็นเว็บเดียวจำได้เลย”

สมัยอยู่สหรัฐอเมริกา พวกหล่อนเคยไปฟังข้อมูลวิชาการเกี่ยวกับ
เพชร ผู้บรรยายยังเคยยกตัวอย่างว่าซีโดมอนต์คือสุดยอดของเพชร เพราะ
เป็นเพชรน้ำงามที่เจียรไนได้ดีเยี่ยมที่สุดจากเหมืองธรรมชาติๆ ในแอฟริกา
กลายเป็นสุดยอดแห่งเครื่องประดับ น่าเสียดายที่มันมีอาถรรพ์ ทำให้คนที่
ครอบครองถึงแก่ความตาย จึงถูกขายทอดตลาด

“เธอไปได้รูปนี้มาได้ยังไง”

“ฉันก็ได้มาจากสายลับของฉันนะสิจ๊ะ อีกสองเดือนจะมีงานการกุศล
ขององค์กรระหว่างประเทศ เราจะมีการเดินแฟชั่นโชว์เครื่องเพชร และ

ซีโดมอนต์ก็อยู่ในรายชื่อของเพชรที่จัดแสดงอีกด้วย เจ้าของใหม่เอาไปทำ
อุบะเพชรล้อมด้วย เพชรโดยรอบเหาะๆ ยี่สิบกะรัต ส่วนสร้อยก็เป็นฝีมือ
ออกแบบของศิลปินชาวฝรั่งเศส”

“เธอพูดจริงใช่ไหม”

“พูดจริงสิ”

“แสดงว่าเธอรู้แล้วสิว่าใครเป็นเจ้าของเพชรเม็ดนี้”

ปานระวีถามด้วยความอยากรู้ และเมื่อเพื่อนรักยื่นโทรศัพท์ให้ สอง
สาวก็ยื่นหน้าเข้าไปดู... ในนั้นคือรูปถ่ายงานเลี้ยงท่ามกลางแขกชาวต่างชาติ
ซึ่งเป็นฝรั่งผมทอง แต่กลับมีชายผมดำอยู่คนเดียว

“นี่ใครหรือ”

“เจ้าของเพชรซีโดมอนต์คนใหม่ ชื่อคุณทิวต์ตังละ”

“ทิวต์ตังหรือ ฉันไม่เคยได้ยินชื่อ”

“ตายๆๆ คุณทิวต์ตังเองหรือที่เป็นเจ้าของเพชรซีโดมอนต์ ฉันพลาด
ไปได้ยังไงเนี่ย ไม่แน่ว่าฉันอาจจะรู้จักกับเขาก็ได้นะ” ปานระวีโวย บิดา
หล่อนทำธุรกิจอสังหาริมทรัพย์เหมือนกัน ชื่อของทิวต์ตังโด่งดังในเรื่องของ
คอนโดมิเนียมและบ้านจัดสรรบนเกาะฮ่องกง

“ฉันอุตส่าห์ให้คนสืบอยู่ตั้งนาน ไม่นึกเลยว่าจะอยู่ใกล้แค่ปลายจมูก
นี่เอง”

“เดี๋ยว! พวกเธอช่วยเฉลยหน่อยสิว่าคุณทิวต์ตังเป็นใคร” ลายจู้จเป็น
เพียงคนเดียวที่ไม่รู้เรื่องในวงสังคมชั้นสูง หล่อนทำแต่งงาน

“เซยแล้วนะยายจู้จ ไปมุดอยู่กรุไหนมาถึงไม่รู้จักคุณทิวต์ตัง ลูกครึ่ง
ไทยฮ่องกง เจ้าพ่อธุรกิจ在香港ทั้งเกาะ” ปานระวีพูด โบกหน้าแถมยิ้ม

ทิวต์ตังเป็นบุตรชายเพียงคนเดียวของนักธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ใน
ฮ่องกง เขาเป็นผู้นำธุรกิจคอนโดมิเนียมและบ้านสำหรับเศรษฐีใหม่ที่ย้ายไป
ตั้งรกรากที่ฮ่องกง รวมถึงพวกดาราดังๆ ต่างก็ซื้อบ้านในหมู่บ้านแห่งนี้
คอนเซ็ปต์ของบ้านเก๋ไก๋ เพราะความไม่เหมือนใคร บ้านที่ถูกออกแบบมา

เพื่อเจ้าของโดยเฉพาะ ระบบการรักษาความปลอดภัยเป็นเยี่ยม

“และฉันนี่แหละที่จะซื้อซีโดมอนด์จากเขา” ศรัยฉัตรโอ้

“ฝันไปเถอะ เพชรเลอค่านาตนั้น คุณทิวตต์ไม่ยอมขายหรอก”

“ไม่ขายคนอื่น แต่ยังไงก็ต้องขายให้ฉัน ไม่ได้ด้วยเลห์ก็ต้องเอาด้วยกล คนอย่างศรัยฉัตร อยากได้อะไรก็ต้องได้”

“แสดงว่าเธอจะจีบเขาเพื่อขอซื้อเพชรเนี่ยนะ” ปานระวีค่อนข้างอด

“อยู่แล้ว ขนาดเห็นแค่ด้านข้างยังหล่อขนาดนี้”

“หล่อ?” ลายรุ้งทวนคำ เลิกคิ้วมองเพื่อน “เห็นไกลๆ แค่นี้เนี่ยนะ”

รูปนั้นถ่ายจากระยะไกลมากจนเห็นแค่ด้านข้าง รู้แต่ว่าชายหนุ่มเป็นคนตัวสูง สังกะสีจากแขกในงานคนอื่นๆ แม้แต่คนต่างชาติก็สูงไล่เลี่ยกัน แผลงอกกว้างที่มีสูลีซี่แซมสวททำให้อูตือยาบอกร

“แหม...ยายรุ้งก็ แค่เห็นหน้าข้างๆ ก็หล่อแล้วละ คุณทิวตต์นะ ค่อนข้างเก็บตัว เขาไม่ชอบออกงานสังคมเลยไม่ค่อยมีรูปถ่ายหน้าตรง”

“รูปอาจจะหลอกตาก็ได้”

“ไม่หรอก ดูอย่างพ่อเขาสิ ขนาดอายุหกสิบแล้วยังสมารถอยู่เลย” ปานระวีเพ้อ

รูปถัดมาเป็นประธานบริษัทซึ่งรูปร่างสูงไม่ต่างกัน ผิวขาวจัดจากเชื้อสายจีนที่มีอยู่ในตัว มีบทสัมภาษณ์สั้นๆ ที่บอกว่าทิวตต์เป็นลูกชายที่สร้างความปลาบปลื้มให้แก่พ่อแม่ไม่น้อย เขาใช้เวลาเพียงแค่ห้าปีในการผงาดขึ้นมาในวงการธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ ตอนนี้เป็นที่กล่าวขวัญไปทั่วในฐานะมังกรขาวผู้หล่อเหลา ทิวตต์ไม่เคยมีแฟน ได้ยินแต่ว่าเคยคบกับดาราและนางแบบหลายคนแต่ไม่ยอมออกข่าว

“พ่อกับลูกจะเหมือนกันหรือเปล่าไม่รู้ บางทีเขาอาจจะตกตีพันเหินก็ได้ เล่นถ่ายรูปด้านข้างคงบอกอะไรไม่ได้มาก” ลายรุ้งพิมพ์

“ฉันมั่นใจจ้ะว่าตัวจริงเขาต้องหล่อ โพรไฟล์ดีๆ อย่างนี้เหมาะอย่างยิ่งที่จะเป็นเจ้าบ่าวในอนาคตของฉัน” ศรัยฉัตรพูดด้วยน้ำเสียงชวนฝัน

“จ้ะเราสองคนก็ต้องเจอกันหน่อย เพราะฉันก็หมายตาเพชรเม็ดนี้เอาไว้เหมือนกัน” ปานระวีไวยวาย

“ตาย! อะไรงั้นยะยายหยก นี่คิดจะประกาศตัวเป็นศัตรูของฉันหรือกล้านะยะ!” ศรียฉัตรไวยวาย

“ใครว่า ใครดีใครได้ต่างหาก ทั้งเพชร ทั้งผู้ชายต้องเป็นของฉัน” ปานระวีแก้งยั่ว

ศรียฉัตรหน้าอันทันที “ฉันไม่ยอม คุณทิวัดต์กับเพชรต้องเป็นของฉัน”

“ของฉันต่างหาก”

สองสาวจ้องตากัน สำหรับคนอื่นอาจกลัว แต่ลายรุ่งรู้ว่าเพื่อนรักแค่ทะเลาะกันเบาๆ แต่เนื้อแท้ยังคงเป็นเพื่อนสนิทกัน หล่อนกระตุกมือสองสาวเมื่อบรรดาแขกในร้านต่างหันมองเป็นตาเดียว

“เบาๆ หน่อยสิพวกเธอ คนมองกันใหญ่แล้ว จะล้อเล่นก็ลดเสียงลงหน่อย”

“มองก็ช่างปะไร ฉันบอกไว้ก่อนเลยนะ งานนี้ไม่เห็นแก่เพื่อน เพราะคุณทิวัดต์มีคุณสมบัติครบถ้วนทุกประการที่จะเป็นผู้พาฉันลงจากคาน”

ลายรุ่งอ้าปากค้าง

ปานระวีได้กลับทันที “ขออนุญาตป้าหรือยังยะยายนิว เผลอๆ ป้าเธอเลี้ยงเจ้าบ่าวเอาไว้ให้แล้ว มีหวังปัว”

บิดาของศรียฉัตรชอบนัดบุตรสาวไปดูตัว

“ป้าหรือ! ไม่มีทาง ตกลงเธอจะถอยไหมยะยายหยก ไม่งั้นก็ต้องเจอกันหน่อย”

“ไม่ถอยยะ! ให้รุ่งเป็นพยาน ฉันกับเธอจะแข่งกันอย่างยุติธรรม ดูนิดว่าคุณทิวัดต์จะสนใจใครมากกว่ากันระหว่างผิวขาวอย่างฉันกับผิวสีน้ำผึ้งไหม้อย่างเธอ”

“นี่เธอสองคนล้อเล่นใช้ไหม” ลายรุ่งถามย้า

“พูดจริงสิจะรู้ง ฉันจะต้องหาทางพบคุณท้าวตตีให้ได้ ฉันไม่เชื่อหรือ
ว่าเขาเห็นสาวสวยอย่างฉันแล้วจะไม่ใจอ่อนยอมขายเพชรให้ เธอคอยดู
ก็แล้วกัน!”

๓

นักธุรกิจหรือเพลย์บอย

ดีมากแล้วแต่ลายรัฐยังเช้อยู่ในอ่างน้ำวน จิบไวน์ดังของประเทศฝรั่งเศสระหว่างที่ฟังเพลงไปด้วย การปล่อยให้ร่างกายสัมผัสความเย็นทำให้คิดหาทางออกดีๆ ได้ ร่างเปลือยถูกคลุมไว้ด้วยฟองสบู่ลอยฟ่องขณะเจ้าตัวใจลอยไปถึงเหตุการณ์ก่อนหน้านี้

ไม่มีใครในวงสังคมชั้นสูงไม่รู้จักซีโดมอนด์ เมื่อร้อยปีก่อนพ่อค้าเพชรชื่อดังชาวฝรั่งเศสได้เพชรนี้มาจากเมืองแห่งหนึ่งในแอฟริกา เป็นเพชรสีน้ำเงินเข้มเช่นเดียวกับไพลินซึ่งเป็นของหายาก หลังจากนั้นจึงนำไปขายให้กษัตริย์แห่งบรูไนด้วยราคาแพงลิบ ต่อมาไม่นานเมื่อกษัตริย์พระองค์นั้นสิ้นพระชนม์ลง คนในราชวงศ์ต่างคิดว่าเป็นเพราะอาถรรพ์ของเพชรจึงให้ช่างทำเครื่องประดับแกะเพชรเม็ดนี้ขายทอดตลาด เศรษฐีได้หัวนี้ผู้หนึ่งซื้อไว้แต่ต่อมาถูกโจรขโมยไป เพชรหายไปจากตลาดหลายปีจนกระทั่งเมื่อต้นปีก่อนมีข่าวว่าเศรษฐีชาวฮ่องกงซื้อเอาไว้

ลายรัฐสืบข่าวอยู่นานทีเดียวกว่าจะรู้ว่าเพชรซีโดมอนด์นั้นเป็นของนักธุรกิจคนหนึ่งของฮ่องกง หลังจากทราบชื่อจากเพื่อนสาวทั้งสอง หล่อน

ก็ค้นชื่อจากเว็บไซต์ และเพิ่งรู้ว่าทิวตต์โด่งดังมากทีเดียว มีข้อมูลของเขายู่ในอินเทอร์เน็ตจนนับไม่ถ้วน เขาเป็นลูกครึ่งไทย-ไต้หวัน มีบ้านทั้งในประเทศไทยและฮ่องกง เรียนจบปริญญาตรีที่ประเทศไทยและได้รับเกียรตินิยม เรียนต่อโทที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด หลังจากนั้นก็กลับไปช่วยงานบิดา ในช่วงที่ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ของฮ่องกงกำลังซบเซา ทิวตต์เสนอไอเดียใหม่เกี่ยวกับบ้านที่เป็นเอกลักษณ์ ลูกค้าจะมีโอกาสพูดคุยกับสถาปนิกก่อนออกแบบบ้านเพื่อให้ตรงกับความต้องการ อีกทั้งยังจัดลิขสิทธิ์เป็นของตนเองแต่เพียงผู้เดียว บริษัทจะนำแปลนนี้ไปขายใครไม่ได้อีก

แม้จะต้องลงทุนเป็นมูลค่ามหาศาลแต่สำหรับมหาเศรษฐีที่ชอบสิ่งแปลกใหม่ก็นับว่าคุ้ม สิ่งที่ทิวตต์มอบให้เป็นของแถมแก่ลูกค้าคือระบบรักษาความปลอดภัยที่ดีเยี่ยมเทียบเท่ากับการอารักขาบุคคลดังๆ ในต่างประเทศ หลังจากโครงการนี้ประกาศตัวออกไปก็มียอดลูกค้ามากมายแห่มาจับจองโครงการแรกขายหมดในเวลาไม่ถึงชั่วโมง

ในเรื่องส่วนตัว เขาเป็นคนที่แปลกมาก แม้จะเป็นทายาทมหาเศรษฐีแต่กลับมีรูปอองงานสังคมน้อยมาก...หญิงสาวกวาดตามองประวัติถึงได้ทราบว่าเป็นเพราะชายหนุ่มเคยถูกลักพาตัวตอนอายุห้าขวบ บิดาถึงได้ห้ามหนังสือพิมพ์ทุกฉบับถ่ายรูป พอกลับมาทำงานแทนบิดา เขาก็มักจะให้สัมภาษณ์เป็นบทความเท่านั้น

ข้อมูลบอกเพียงว่าชายหนุ่มอายุราวยี่สิบปลาย หน้าตาดี แต่อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับเขาเป็นเจ้าของเพชรซีโดมอนต์ที่หล่อนตามหามาแสนาน

เบื้องหลังที่ทุกคนไม่เคยรู้จักคือ ลายรังไม้ไผ่แก่ลูกสาวสุดสวยของไมเคิล เงิน ที่สืบทอดมรดกในฐานะนักธุรกิจสื่อโทรคมนาคมของไต้หวัน แต่หล่อนยังมีหน้าที่ตามหาเพชรสำคัญเม็ดนี้อีกด้วย

หล่อนยังจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อหกเดือนก่อนได้ ตอนนั้นหล่อนกำลังเข้าครัว เตรียมอาหารสำหรับฉลองวันเกิดของไมเคิลอยู่ที่บ้าน แต่จู่ๆ ประตูก็เปิดออก ไมเคิลมีแผลถูกยิงที่ท้องและแขน เลือดออกมาก ใบหน้า

ซัดเผือด

‘ป้าคะ ทำไมเป็นอย่างนี้ เกิดอะไรขึ้น’

ไมเคิลซีไปที่โซฟา ลายรุ่งพุงบิดาไปนั่ง เขาระอักเลือด หญิงสาว
กลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่เมื่อเห็นภาพตรงหน้า

‘ให้รุ่งเรียกรถพยาบาลนะคะ’

‘ไม่...อย่าทำแบบนั้น ป้าไปโรงพยาบาลไม่ได้’

‘ทำไมล่ะคะป้า เกิดอะไรขึ้น ใครทำป้าแบบนี้’

‘ริบโทร. บอกหมอหยวน บอกเขาว่าป้าบาดเจ็บ เขาจะส่งรถมารับ
ป้าที่นี่เอง’

ลายรุ่งริบโทร. หาแพทย์ประจำตระกูลทันทีตามคำสั่ง หลังจากนั้น
ก็ใช้ผ้าสะอาดกดบาดแผลที่ท้องเพื่อห้ามเลือด ‘อดทนไว้นะคะป้า คุณหมอ
หยวนกำลังมา รุ่งจะไปเอาน้ำมาให้ป้า’

หญิงสาวลุกขึ้น แต่ไมเคิลจับมือไว้ เขากำลังจะหมดสติตอนที่เล่า
ความลับทั้งหมดให้หล่อนฟัง

‘อย่าเพิ่งรุ่ง ป้ามีเรื่องสำคัญต้องบอกลูกก่อนที่ป้าจะตาย’

‘ไม่ะคะ ป้าต้องไม่เป็นอะไร’

หญิงสาวกอดเขาแน่น ไมเคิลไม่ใช่พ่อแท้ๆ เขาเป็นคนช่วยหล่อนจาก
ข้างถนน

ในวันที่หนาวเหน็บ เด็กหญิงอายุห้าขวบเดินแคว้งคว้างอยู่ข้างถนน
ครอบครัวยากจน ไม่มีเงินซื้อผ้าห่ม พ่อที่เจ็บปวดๆ แดดๆ ตายเพราะ
วัณโรค ญาติพี่น้องไม่มี ส่วนแม่ก็ยากจนเช่นเดียวกันจนต้องเป็นขอทาน
แม่อาเจียนเป็นเลือดและหมดลมหายใจในบ้านหลังเก่ามุงสังกะสี หล่อนถูก
ทิ้งไว้ตามลำพัง หลังพ่อแม่ตาย หล่อนก็เดินชมชานอยู่ข้างถนนเที่ยวขอเงิน
นักท่องเที่ยวลี้นปากท้องไปวันๆ นักเขาก็ขโมยเศษอาหารในถังขยะ ขโมย
กับข้าวของแม่ค้า ในคืนที่อากาศบนดอยต่ำลงเหลือศูนย์องศาเซลเซียส
หล่อนกำลังจะแข็งตาย แต่ไมเคิลก็จอดรถลงมาช่วย

ไมเคิลเล่าว่าเขาเห็นหล่อนนั่งตัวสั่นเป็นลูกนก ปากเขียว มือแข็ง จึงถอดเสื้อคลุมให้และรับอุปการะหล่อน ขึ้นตอนยุ่งยากพอสมควรเพราะหล่อนไม่มีญาติ เกือบจะถูกส่งเข้าสถานสงเคราะห์มร่อ แต่ไมเคิลก็ใช้เส้นสายรับหล่อนมาเป็นลูกบุญธรรม ชีวิตที่ยากจนข้นแค้นกลับพลิกผันกลายเป็นคนหนู หล่อนได้รับการศึกษาในมหาวิทยาลัยชั้นนำของสหรัฐอเมริกา หลังเรียนจบก็ทำงานเป็นนางแบบ

‘ไม่มีใครในโลกนี้ที่อยู่คำฟ้า แต่ป่าต้องการให้รังช่วย’ เขากดปุ่มแผงควบคุมผนังด้านหนึ่งของห้องรับแขก เผยให้ลายรังเห็นห้องลับที่ซุกซ่อนอยู่ หญิงสาวตกตะลึง ‘นี่มันอะไรกันคะป้า’

ข้างในคือคลังอาวุธดีๆ นี่เอง แบ่งออกเป็นสัดส่วน ผังซ้ายเป็นสารพัดอาวุธทั้งปืนพก ปืนขนาดใหญ่ ปืนสั้นอัตโนมัติแบบต่างๆ เรียงราย ปืนขนาดใหญ่แบบใช้ไนยามสงคราม ตู้ฝั่งหนึ่งเก็บของมีค่า ทั้งสร้อยคอ ต่างหู นาฬิกา เพชร มงกุฎ มากเกินว่าจะคิดว่าทั้งหมดเป็นเพียงของสะสมของนักธุรกิจคนหนึ่ง

‘รับปากป้านะรัง ลูกต้องทำงานให้สำเร็จ’

‘ทำงาน?’ ลายรังขมวดคิ้ว หล่อนจับต้นชนปลายไม่ถูก ไมเคิลชี้ไปยังตู้เซฟซึ่งอยู่ด้านในสุด หญิงสาวเดินไปเปิดเซฟออก ภายในมีกระดาดฯ แผ่นหนึ่ง ‘มันคืออะไรคะป้า’

‘ของพวกนี้เคยเป็นของป้า ลูกต้องช่วยนำมันกลับคืนมา ไม่เช่นนั้นป้าคงตายตาไม่หลับ’

หญิงสาวกวาดตามองรายการ ทั้งหมดล้วนแต่เป็นสมบัติที่ถูกขโมยไป หลายชิ้นเป็นเครื่องประดับซึ่งลายรังเคยอ่านเจอ บางชิ้นเพิ่งมีข่าวลงหนังสือพิมพ์ไม่นานมานี้เอง หล่อนสั่นศีรษะปฏิเสธ

‘รังทำไม่ได้’

‘ลูกทำได้ ป้าสอนทุกอย่างให้ลูกไปแล้ว’

สมองชาวโพลนเมื่อนึกถึงสิ่งที่ไมเคิลพร่ำสอนมาหลายปี หญิงสาว

เพิ่งเข้าใจว่าเพราะอะไรบิดาถึงสอนให้หล่อนรู้จักตู้เซฟทุกรุ่น รหัสการเปิดกลไกการทำงาน หล่อนเคยคิดว่าไม่เคลสนใจเปิดบริษัทตู้เซฟจึงให้ลูกสาวศึกษาเพื่อหาช่องทาง และเพราะเป็นผู้หญิง หล่อนต้องเรียนศิลปะป้องกันตัว และต้องเรียนทุกชนิด แกมยังต้องเชี่ยวชาญเกินมาตรฐานอีกด้วย หล่อนใช้อาวุธทุกชนิดได้ ไม่เว้นแม้แต่อาวุธแบบที่ทหารหรือหน่วยรบพิเศษใช้กัน เพราะเหตุนี้เองเวลาเพื่อนๆ ในมหาวิทยาลัยถามว่าเวลาว่างทำอะไร ลายรุ่งถึงตอบไม่ถูก

นอกจากนั้นยังมีกีฬาแอตเวนเจอร์ชนิดอื่นๆ ที่หล่อนต้องทำได้ เช่น พาราชู้ต มอเตอร์ไซด์ แสงไกลเดอร์ และปืนภูเขาเทียม ที่แท้ทั้งหมดนี้ก็เพื่อวางรากฐานให้แข็งแกร่ง อีกทั้งยังปลูกฝังให้หล่อนเป็นนักกิจกรรมชั้นเยี่ยมอีกด้วย

‘รุ่งทำไม่ได้ค่ะป้า รุ่งกลัว’

‘ลูกทำได้ ป้าจะอยู่ข้างๆ ลูกเอง ลูกต้องทำเพื่อป้า...เพื่อเรา’

ไมเคิลใช้มือเปื้อนเลือดกุมมือหล่อนเอาไว้ แค้นนั้นลายรุ่งก็กลืนน้ำตาเอาไว้ไม่อยู่ ชายสูงวัยล่ำลึงเลือดออกมาอีก

‘ป้า’

‘รับปากป้าสิ...’

ลายรุ่งน้ำตาไหลพราก บิดามีพระคุณต่อหล่อนมาก เขาเก็บเด็กหญิงคนหนึ่งมาจากข้างถนน เลี้ยงดูฟูมฟักให้ที่อยู่อาศัยและให้ที่พักอยู่หลายปี หากไม่มีไมเคิล หล่อนอาจอดตายไปแล้วก็ได้

‘ทำเพื่อป้าเป็นครั้งสุดท้าย...ได้ไหม’

ลายรุ่งร้องไห้โฮเมื่อไมเคิลแหย่ไป เสียงกริ่งหน้าบ้านดังขึ้น หญิงสาวยืนหนึ่งเป็นหุ่น ทำอะไรไม่ถูกเมื่อหมอบหวนและผู้ช่วยหามร่างไมเคิลออกไป เขากำชับให้รออยู่ในบ้าน ห้ามโทร. แจ้งตำรวจเด็ดขาด พักใหญ่ก็มีทีมงานเก็บกวาดเบาะเปื้อนเลือดและทำลายหลักฐานทั้งหมด หมอบหวนพาไมเคิลไปที่คลินิกและพยายามช่วยจนวินาทีสุดท้าย แต่ไมเคิลก็สิ้นใจ

ที่คลินิกนั่นเอง หนังสือพิมพ์ทุกฉบับประโคมข่าวการเสียชีวิตของไมเคิล บ้างก็ว่าเขาถูกโจรวิ่งราวยิงจนเสียชีวิต หมอหยวนรับหน้าตำราจทุกอย่าง เพื่อกันหล่อนออกจากคดี

ลายรู้จะใช้ชีวิตอย่างแคว้งคว้างอยู่หลายเดือนกว่าจะตั้งหลักได้ หล่อนตัดสินใจทำตามคำสั่งเสียของบิดาในที่สุด หล่อนกดปุ่มกลไกด้านหลังของผนังห้องให้เปิดออก เผยให้เห็นห้องลับที่ไมเคิลเคยให้ดูก่อนสิ้นใจ ตรงกลางคือป้ายศพของบิดาเขียนด้วยภาษาจีน ภายในห้องมีของมีค่าทั้งรูปวาดและอัญมณีซึ่งเป็นผลงานของหล่อน

หล่อนปฏิบัติภารกิจมาแล้วแปดครั้ง แหวนเพชรสีชมพูซึ่งเป็นสมบัติชิ้นล่าสุด แม้จะยากลำบาก แต่ด้วยความร่วมมือของเพื่อนซี้ หล่อนก็ทำสำเร็จในที่สุด

ลายรู้ยืนนิ่งอยู่ต่อหน้ารูปถ่าย แวตามุ่งมั่นผิดจากเด็กน้อยหลงทางที่เกือบอดตายอยู่ข้างถนนราวกลับหน้ามือเป็นหลังมือ

“รู้เจอเพชรสีโดมอนด์แล้วนะคะป้า รู้สัญญาจะขโมยมันมาให้ป้าให้ได้”

หญิงสาวกดปุ่มกลไกซึ่งอยู่ใต้รูปถ่าย แผงควบคุมก็เปิดออก หล่อนกรอกรหัสลงไป ลินชักซึ่งซ่อนอยู่ก็โผล่ออกมา ภายในมีชุดรัดรูปสีดำพับไว้อย่างเรียบร้อยวางทับด้วยหน้ากากสีทอง ลายรู้หยิบชุดดำขึ้นมาสวม มองภาพสะท้อนของตนเองในกระจก ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าตอนนี้ไม่ใช่นางแบบสาวช็อกโก่ง แต่เป็นคนที่ต้องจรวจสากต้องการตัวมากที่สุด

นางโจรในดิงเกล!

ห้องประชุมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติบัดนี้เต็มไปด้วยความเคร่งเครียด ในห้องประชุมมีผู้เกี่ยวข้องหลายฝ่าย ทุกครั้งที่มีการปฏิบัติงานพิเศษมักตั้งชื่อเรียกเพื่อความเข้าใจที่ตรงกัน อย่างเช่นครั้งนี้ที่ใช้ชื่อปฏิบัติการว่า ‘ล่านางแมวป่า’

บนจอแอลซีดีบนผนังมีภาพหญิงสวมชุดดำแนบเนื้อสุดเซ็กซี่ฉายอยู่
หล่อนคือคนร้ายที่ทางอินเทอร์เน็ตโพลต้องการตัวมากที่สุดตอนนี้ นางโจ
สาวก่อดดีใจกรรมถึงแปดคดี โดยเฉพาะครั้งล่าสุดที่ประเทศดูไบซึ่งต้นน้ำ
และผู้การชัยวัฒน์ก็อยู่ในเหตุการณ์วันนั้นด้วย นางโจสาวปฏิบัติการอย่าง
อุกอาจ ไม่ทิ้งหลักฐานอะไรให้ตามตัว ยกเว้นครั้งล่าสุดที่ทีมรักษาความ
ปลอดภัยจับภาพไว้ได้ ทีมตำรวจอาชญาวิทยาชดเชยทุกชุดทันที เช่นเดียว
กับบริษัทรักษาความปลอดภัยที่ถูกฟ้องจนล้มละลาย

ทีมตำรวจสากลไม่ยอมแพ้ เร่งประสานงานกับตำรวจทุกประเทศเพื่อ
ตามล่า อีกทั้งยังส่งรูปนางโจไปให้ทีมตำรวจของประเทศต่างๆ แต่ผ่านมา
เกือบสองเดือนแล้วก็ยังไม่ได้เบาะแส พวกเขาคิดว่าคงจะคว้าน้ำเหลวเสีย
แล้ว จนกระทั่งเมื่อหนึ่งสัปดาห์ก่อน สายลับก็พบความเคลื่อนไหว นางโจ
สาวเพิ่งเดินทางมาที่ประเทศไทยและมีแผนจะโจกรรมเพชรสีน้ำเงินซึ่ง
อยู่ในความครอบครองของนักธุรกิจหนุ่มชาวฮ่องกง

กำหนดการเดินทางเพื่่นโซว์การกุศลจะจัดขึ้นในอีกหนึ่งสองเดือนข้าง
หน้า นั่นหมายความว่าทางอินเทอร์เน็ตโพลและตำรวจไทยมีเวลาเตรียมการ
รับมือในช่วงสั้นๆ ผู้การชัยวัฒน์จึงเรียกประชุมทุกหน่วยที่เกี่ยวข้อง

ภายในห้องมีสมาชิกทั้งหมดห้าคน ร้อยตำรวจเอกต้นน้ำนั่งอยู่เคียง
ข้างผู้การชัยวัฒน์ ส่วนอีกฟากหนึ่งของโต๊ะนั้นคือ ร้อยตำรวจโทพิฑูรย์ซึ่งมี
ผลงานโดดเด่นเช่นเดียวกัน

ต้นน้ำเป็นตำรวจหนุ่มไฟแรงซึ่งสร้างผลงานมาหลายคดี ทั้งการทลาย
แหล่งยาเสพติดที่ใหญ่ที่สุดในโลก การจับตัวหัวหน้าขบวนการลักเด็กไปขาย
ต่างประเทศ ด้วยอุปนิสัยเด็ดขาด ฝีมือการต่อสู้เป็นเยี่ยมทำให้ได้รับความ
ไว้วางใจจากเบื้องบนให้รับงานสำคัญหลายอย่าง

ผู้ที่นั่งหัวโต๊ะและดำเนินการประชุมเป็นชาวต่างชาติผมทองอายุราว
สี่สิบห้า หัวหน้าตำรวจสากลตัวแทนจากอินเทอร์เน็ตโพล เขาเคยปฏิบัติการไล่
ล่านางโจคนนี้มาสองครั้งแล้ว คือที่ประเทศสวิตเซอร์แลนด์และที่ฝรั่งเศส

แต่ก็พลาดท่าทุกครั้ง ที่นั่งถัดมาคือ พลตำรวจตรีชัยวัฒน์ซึ่งจะเกษียณราชการในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า ถัดไปคือรองผู้การปทุม

ต้นน้ำสวมเครื่องแบบเต็มยศฟังบรรยายสรุปจากฝ่ายอินเทอร์เน็ตก่อนที่จะเริ่มเจรจากับนักธุรกิจหนุ่มในวันพรุ่งนี้

“ภาพนี้เป็นภาพถ่ายของนางโจรโนติงเกล กล้องวงจรปิดของหน่วยรักษาความปลอดภัยของซีเคียวเวตถ่ายเอาไว้เมื่อสองเดือนก่อน ส่วนภาพนี้คือภาพหลังการปลอมตัว พวกคุณคงเห็นว่านางโจรโนติงเกลมีเทคนิคในการเอาตัวรอดจากการตามล่าของตำรวจแพรวพราวทีเดียว”

คดีครั้งที่แล้วเกิดขึ้นที่โรงแรมเจ็ดดาว ประเทศดูไบ นางโจรเตรียมตัวมาอย่างดี ตำรวจตรวจพบหลักฐานเพิ่มเติมคืออุปกรณ์ในการปลอมตัว ทั้งวิกผมสีขาวย ชุดผู้หญิง รวมถึงอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อีกหลายชิ้น

“ตอนนี้นางโจรโนติงเกลถูกออกหมายจับแปดคดี คดีเกิดขึ้นในหลายประเทศ เธอค่อนข้างระวังตัวและก็มีไหวพริบ จึงหลบหนีการจับกุมไปได้ทุกครั้ง”

นางโจรเป็นคนเฉลียวฉลาด ไม่เคยทิ้งร่องรอยเอาไว้ นอกจากนกโนติงเกลซึ่งทำจากทองคำแท้ๆ ไม่มีใครรู้ว่าเพราะอะไรโจรจึงทิ้งของมีค่าไว้ให้ดูต่างหน้า อาจเป็นการประกาศศักดาแบบที่โจรโรคจิตหลายรายทำกัน

การก่อโจรกรรมครั้งล่าสุดที่ประเทศดูไบถือเป็นการตบหน้าตำรวจเลยทีเดียว โรงแรมแห่งนั้นเป็นที่ประชุมของตำรวจจำนวนมาก ซีเคียวเวตโกรธที่ถูกหยามหน้า พระองค์จ้างทีมรักษาความปลอดภัยชั้นนำของโลก รวมถึงจ้าง боевые снайперы เป็นเวลาเกือบเดือน แต่กลับไม่มีใครป้องกันได้ แม้ที่ผ่านๆ ครั้งนี้เวดล้อมด้วยทะเลทราย ภูมิประเทศที่เป็นตึกสูงทำให้ยากแก่การโจรกรรม แต่ไม่มีอะไรเกินความสามารถของนางโจรโนติงเกลไปได้

“ถ้าไม่มีลวดสลิง แล้วนางโจรคนนี้เข้าไปในห้องของซีเคียวเวตได้ยังไง บินมานั้นหรือ” ร้อยตำรวจโทพิฑูรย์ถาม

ประตูหน้าต่างไม่มีร่องรอยขัดแฉะ ข้างล่างมีที่มรัษาความปลอดภัยมากกว่ายี่สิบคนผลัดเวรกันไม่ได้ขาด แต่ละชั้นมีตำรวจคอยเฝ้าดูแลตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง

“คุณสันนิษฐานถูกแล้วผู้หมวด นางโจรบินมาจริงๆ เรื่องนี้ผู้กองต้นน้ำเป็นพยานได้”

ภาพจากจอมอนิเตอร์ลำดับถัดมาเผยให้เห็นกระจกถูกตัดเป็นวงกลม แสดงให้เห็นว่านางโจรบินออกไปนอกตึก ห้องที่พำนักรอยู่บนชั้นที่หนึ่งร้อยของตึกสูงเสียดฟ้า ดังนั้นผู้ที่กล้าทำเช่นนี้ต้องสวมหัวใจสิงห์เลยทีเดียว

“ใช่ ผมกับท่านผู้การบังเอิญไปร่วมงานเลี้ยงในคืนวันนั้นด้วย เราตรวจดูที่เกิดเหตุพบว่าคนร้ายมีอาชีพมาก มันใช้เลเซอร์ตัดกระจก ปีนออกจากตัวตึกแล้วตัดกระจกในห้องพักเพื่อบุกรุกเข้าไป จากการวิเคราะห์ถุงมือที่ใช้มันจะมีต้นแบบมาจากเครื่องพีวีเอซีรุ่นล่าสุด นักวิทยาศาสตร์จีนขโมยแบบออกมา ตอนนั้นมีวางขายในตลาดมืดหลายแห่ง”

ตึกของโรงแรมนั้นสูงถึงร้อยยี่สิบชั้น กระจกทุกด้านหันออกไปทางทะเลทราย ดังนั้นการปีนกระจกจึงต้องใช้อุปกรณ์พิเศษคล้ายมือสุญญากาศไต่บันกระจก จากการตรวจสอบพบว่าหญิงสาวคนหนึ่งเช็กอินก่อนเกิดเหตุวันเดียว เมื่อนางโจรหนีไป ตำรวจก็พบร่องรอยการตัดกระจกจากชั้นที่แปดสิบแล้วปีนขึ้นไปอีกยี่สิบชั้น

“นับว่าใจเด็ดจริงๆ ถ้าถุงมือไม่ทำงาน มีหวัง...”

ต้นน้ำเบนสายตาไปยังภาพหญิงสาวอีกครั้ง นับตั้งแต่เกิดเรื่องเขาก็เก็บความแค้นมาตลอด ไม่เคยมีสักครั้งที่ตำรวจมือฉมังอย่างเขาปล่อยคนร้ายให้ลอยนวลไปได้ต่อหน้าต่อตา นางโจรในดิงเกลทำเช่นนี้ถือเป็นการหักหน้ากันเลยทีเดียว

“ใจเด็ดอย่างเดียวไม่พอ ต้องรวยมากอีก ด้วยเพราะถึงแม้อุปกรณ์ชนิดนี้จะราคาสูงกว่าอุปกรณ์ต้นแบบ แต่เหาะๆ ก็ต้องหลักแสนชิ้นแล้วยังค่าเช่าโรงแรมเจ็ดดาวอีก นางโจรเช่าพร้อมกันถึงสองห้องไว้เป็นช่องทาง

สำหรับหลบหนี นับว่าแผนเหนือเหมมมาก”

“แต่ผมก็ยังไม่เข้าใจ เรื่องการโจรกรรมที่ดูไปมาเกี่ยวอะไรกับการประชุมของเราในวันนี้”

“เกี่ยวแนวมวดพิทุรย์ เพราะสายของเราสืบทราบมาว่าตอนนี้นางโจรในดิงเกลพักอยู่ที่ประเทศไทย และกำลังเตรียมการเพื่อก่อเหตุครั้งใหม่”

ทุกคนต่างหันไปทางตำรวจผมทอง เขาคดสไลด์เผยให้เห็นเครื่องประดับขี้งาม ช่างๆ กันคือบสัณณาสณลงหนังสือพิมพ์ รวมถึงกำหนดการอย่างละเอียด

“นี่หมายความว่าเป้าหมายใหม่ของมันคือเพชรสีโดมอนดั้นหรือ”

“ใช่ ทีมตำรวจสากลติดต่อกับคุณทิวัดต์ซึ่งเป็นเจ้าของเพชรเม็ดนี้เอาไว้แล้ว หลังจากการประชุมย่อยวันนี้เราจะส่งตัวแทนไปพบเขา”

“ท่านผู้การมีแผนแล้วหรือครับ”

พลตำรวจตรีชัยวัฒน์พยักหน้า เล่าแผนการทั้งหมดให้ที่ประชุมฟัง ทุกคนต่างรับฟังอย่างตั้งใจ

เป็นที่รู้กันว่าผู้การชัยวัฒน์รักและเอ็นดูต้นน้ำ ขณะที่รองผู้การปฎิคมก็ชื่นชอบร้อยตำรวจโทพิทุรย์เป็นพิเศษ ต่างฝ่ายต่างมีเด็กของตน ขณะที่ผู้การกำลังจะลงจากตำแหน่ง รองผู้การก็พร้อมดันอีกคนขึ้นแทนที่ แต่แล้วบางส่วนของแผนกลับทำให้พิทุรย์ไม่พอใจ หน้าบึ้งตึงขึ้นเรื่อยๆ

“ไม่ลำเอียงเกินไปหน่อยหรือครับท่านผู้การ” พิทุรย์ท้วงขึ้นอย่างไม่สนใจหน้าอินทร์หน้าพรหม

ผู้การชัยวัฒน์ถึงกับนิ่ง

รองผู้การปฎิคมพูดบ้าง “พิทุรย์อย่าพูดแบบนั้น เราต้องฟังเหตุผลของท่านผู้การบ้าง ท่านเป็นคณวางแผนทั้งหมดและจากข้อมูลนี้ก็ค่อนข้างสมเหตุสมผล”

“แสดงว่ารองผู้การก็เห็นด้วยกับแผนการนี้ใช่ไหม”

“ครับ แต่...” ปฎิคมเว้นวรรค “ผมเห็นว่าครั้งนี้หมายถึงชื่อเสียงของ

ตำรวจไทย ดังนั้นผมอยากให้ทั้งสองคนมีส่วนร่วมในปฏิบัติการนี้เพื่อ
ป้องกันความผิดพลาด”

ผู้การชัยวัฒน์หนึ่งอย่างใช้ความคิด สุดท้ายก็ตอบตกลง

“ในเมื่อที่ประชุมว่าแบบนี้ผมก็ไม่ได้ขัดอะไร เอาเป็นว่าตกลงตามนี้
พรุ่งนี้เราจะนัดเจอกับคุณทิวต์ จะได้เริ่มแผนการเสียที”

การประชุมย่อยเสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่ต้นน้ำยังนั่งอ่านเอกสารปึก
ใหญ่...หลังเกิดเหตุการณ์โจรกรรมเมื่อหลายเดือนก่อน นายตำรวจหนุ่มก็
เริ่มสืบเรื่องของนางโจรสาว เขาอมรับว่ามีข้อมูลเกี่ยวกับหล่อน้อยมาก
รูปใบเดียวซึ่งเป็นหลักฐานจากกล้องวงจรปิด ทำให้รู้เพียงว่านางโจรสาวเป็น
คนหุ่นดี ชุดสีดำรูปเน้นทรวดทรงองค์เอวละลานตา แหบไม่น่าเชื่อว่าแขน
เรียวเล็กราวกับนางรำจะรับน้ำหนักร่างกายได้ดีถึงเพียงนั้น แสดงว่านางโจร
สาวจะต้องมีการฝึกปรือร่างกายเป็นอย่างดี อาจมีมิ้มฯ ส่วนตัวพร้อม
เทรนเนอร์...เขาอดไม่ได้ที่จะเหลือบมองหน้าอกหน้าใจที่ใครรู้ว่าเป็นของแท้
หรือไม่

ความคิดวนวายทำให้ต้นน้ำต้องกระซอกสมาธิกลับมา ปฏิบัติการครั้ง
แรกของนางโจรเกิดขึ้นเมื่อหกเดือนก่อน ของชิ้นแรกที่หล่อนลงมือขโมยก็
คือภาพวาดล้ำค่า เจ้าของเป็นมหาเศรษฐีชาวสวิตเซอร์แลนด์ พักอยู่ใน
อุทยานซึ่งมีห้องมากกว่ายี่สิบห้อง เขาให้การว่าเฟิงจะซื้อภาพนั้นมาจาก
ตลาดมืดไม่กี่เดือนมานี้เอง

ท่ามกลางการรักษาความปลอดภัยอย่างเข้มงวด รวมถึงระบบนิรภัย
ที่ดีเยี่ยม แต่สุดท้ายภาพกลับหายไปอย่างไร้ร่องรอย ทีมตำรวจจึงวุ่น เพราะ
รู้สึกเหมือนถูกลูบคม งานต่อมาเกิดขึ้นหนึ่งเดือนหลังจากนั้นนั่นคือสร้อย
ทับทิมล้อมเพชรซึ่งในอดีตเคยเป็นของพระราชินีแห่งอังกฤษและเป็นสมบัติ
ของมาเฟียชื่อดังของรัสเซีย และชิ้นต่อๆ มาก็เกิดขึ้นในหลายประเทศ

สัญลักษณ์ของนางโจรคนนี้ก็คือ ทุกครั้งที่ก่อเหตุจะทิ้งนกในดิงเกล

ทองคำเอาไว้ทุกครั้ง

หลังจากน่านกโนติงเกลไปตรวจสอบก็พบว่าทำจากทองแท้ๆ แม้มูลค่าจะไม่เท่ากับของที่ถูกขโมยไปแต่ก็ไม่ใช่ว่าจะหาซื้อได้ตามท้องตลาด ปัญหาที่ตำรวจคิดไม่ถึงคือ เพราะเหตุใดนางโจรถึงได้ทิ้งของมีค่าเอาไว้ นางโจรอาจมีปัญหาทางจิต หรือทิ้งไว้เพื่อประกาศคัดค้านการล่อลวงให้ตำรวจติดตาม อีกทั้งยังต้องมีฐานะร่ำรวยมาก

สำหรับต้นน้ำเองกลับเห็นต่างออกไป นางโจรอาจรู้สึกผิดจึงได้นำของมาทดแทน แต่จนป่านนี้ข้อสันนิษฐานของต้นน้ำก็ยังไม่ได้รับการพิสูจน์ เพราะตำรวจยังจับตัวนางโจรสาวไม่ได้ เขาพยายามสืบหาความเกี่ยวพันระหว่างของแต่ละชิ้น แต่ข้อมูลที่ได้ก็มีเพียงทั้งหมดล้วนแต่ถูกเจ้าของคนล่าสุดซื้อมาจากตลาดมืดซึ่งเชื่อมต่อกับเว็บไซต์แห่งหนึ่งในอินเทอร์เน็ต แต่พอพยายามสืบลึกลงไปเพื่อหาผู้จัดทำเว็บไซต์ จู่ๆ ก็ปิดไปดื้อๆ เสียอย่างนั้น

ชายหนุ่มกวาดตาอ่านรายละเอียดของปฏิบัติการอีกครั้ง ต้นน้ำไม่ต้องการให้มีอะไรผิดพลาด เพราะนั่นหมายถึงชื่อเสียงของตำรวจไทย วิวัตต์เป็นนักธุรกิจที่เชี่ยวชาญดินพอดั่ว หากเกิดอะไรขึ้น เชื่อว่าค่าเสียหายคงหนักไม่น้อย

“ยังไม่กลับอีกหรือ”

ผู้การชัยวัฒน์เดินเข้ามาตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ เขาตอบว่าต้นน้ำเบาๆ และส่งยิ้มให้ ชายหนุ่มลุกจากเก้าอี้เพื่อโค้งทำความเคารพ

“ยังครับ ผมยังอยากศึกษาข้อมูลอีกนิดหน่อย แล้วคุณลุงล่ะครับ ทำไมยังไม่กลับ”

ต้นน้ำเอางริงเอนังกับงาน ทุกครั้งที่ได้รับมอบหมายก็จะใส่ใจ นอกจากนี้นี้ยังเป็นคนมีน้ำใจกับเพื่อนร่วมงาน จึงไม่แปลกที่จะเป็นที่รักของทุกคน

“ลุงก็มาดูต้นไ้ แล้วก็ว่าจะมาถามอะไรสักหน่อย”

ผู้การคงกำลังจะถามถึงเรื่องเขากับพิทุรย์ สองหนุ่มแม้จะเป็นรุ่นพี่กับรุ่นน้องแต่ก็เป็นไม้เบื่อไม้เมากันมานาน นับตั้งแต่เข้าเรียนในโรงเรียนนายร้อยตำรวจ เขากับพิทุรย์ก็มักจะถูกเปรียบเทียบกันเสมอ ชายหนุ่มสองคนเรียนโรงเรียนตำรวจรุ่นไล่เลี่ยกัน มีความสามารถใกล้เคียงกัน พอจบออกมาก็ถูกบรรจุที่เดียวกันอีก จึงเลี้ยงไม่ได้ที่จะเป็นคู่แข่ง

ดังนั้นไม่เคยเกลียดพิทุรย์ เขามั่นใจว่าไม่เคยทำให้อีกฝ่ายไม่พอใจ แต่ท่าทีของรุ่นน้องบ่งชี้ว่าไม่ชอบเขาเท่าใดนัก แถมยังชอบปล่อยข่าวลือว่าเขาได้ดิบได้ดีก็เพราะเป็นลูกลับๆ ของผู้การชัยวัฒน์

พิทุรย์เป็นคนเห็นแก่ตนเองเป็นหลัก ไม่สนใจหน้าอินทร์หน้าพรหมที่ไหน เขาไม่มีเพื่อน แม้จะเรียนเก่งแต่ก็ชอบพูดจาทับถมคนอื่นอยู่เสมอ ผิดกับต้นน้ำที่ใจกว้าง จึงเป็นที่รักของเพื่อนมากกว่า

“ต้นลำบากใจไหมที่ต้องทำงานกับพิทุรย์”

“ไม่เป็นไรครับ ถ้าเพื่อนงาน เพื่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ผมทำได้” ชายหนุ่มตอบ ลึกๆ อัดไม่สบายใจไม่ได้ หลายครั้งเขาก็อยากถามชัยวัฒน์ว่าเพราะอะไรถึงอยากให้เขารับผิดชอบคดีนี้ทั้งที่รู้ว่าพิทุรย์ก็เลื่องลือขึ้นนี้อยู่ยิ่งตอนที่อีกฝ่ายรับปากให้รับผิดชอบคดีร่วมกันเขายิ่งประหลาดใจ

“ลุงรู้นะว่าตนเองก็ไม่ค่อยสบายใจ แต่งานนี้สำคัญมาก เพราะมันหมายถึงผลงานของตำรวจไทย และคดีนี้ก็เป็นคดีสำคัญที่ประชาชนกำลังให้ความสนใจ”

“ช่างเถอะครับคุณลุง ไหนๆ ก็มาถึงขั้นนี้แล้ว ผมทำได้ครับ ผมจะพยายามระวังไม่ให้เกิดเรื่อง”

“นั่นก็ดีแล้ว ต้นต้องอดทนให้มากๆ นะ ถ้าไม่จำเป็นอย่าเอาพิมเสนไปแลกกับเกลือ ขอให้คิดไว้ว่าเราเข้ามาเป็นตำรวจเพื่ออะไร เราต้องมองไปข้างหน้า นึกถึงภารกิจ”

แรงบันดาลใจของต้นน้ำในการเข้ามาเป็นตำรวจก็มาจากชายตรงหน้านี้เอง แม้จะออกหักจากมารดา แต่เขาก็ตึงใจใส่ดูแลสองแม่ลูก ชัยวัฒน์

เป็นต้นแบบของตำรวจที่ทำทุกอย่างเพื่อประชาชน แม้จะมีโอกาสได้รับผลประโยชน์จากยศถาบรรดาศักดิ์แต่ก็ไม่เคยทำสักครั้ง เขาสอนเสมอว่าตำรวจที่ดีคือคนที่ทำงานเพื่อประชาชนเป็นหลัก เป็นข้าราชการที่ดี เป็นตำรวจที่พร้อมจะเสียสละชีวิตเพื่อปกป้องประเทศชาติและพระมหากษัตริย์

“ผมทราบครับ ผมจะพยายามอดทน”

“นั่นดีแล้ว ลุงได้ยินอย่างนี้ก็ค่อยสบายใจหน่อย อย่าอยู่เย็นมากล่ะ แม่เขาจะเป็นห่วง”

“ครับ ผมอ่านเอกสารอีกหน่อยเดี๋ยวก็จะกลับแล้วครับ”

“ต้นมันใจสักแค่ไหนเกี่ยวกับคดีนางโจรโนติงเกล”

“มันใจพันเปอร์เซ็นต์ครับ ภายในหนึ่งเดือนนี้ผมจะจับนางโจรคนนี้ให้ได้ ลุงวัฒน์คอยดูก็แล้วกัน”

สิงห์หุบหน้าคม

ต้นน้ำเพิ่งมีโอกาสเห็นหน้านักธุรกิจหนุ่มเจ้าของเพชรซีโดมอนด์ชัดๆ ก็ตอนนี้เอง เขาเป็นนักธุรกิจที่ไม่ค่อยชอบเป็นข่าว ดังนั้นรูปที่ปรากฏในสื่อต่างๆ จึงมีน้อยมาก ส่วนใหญ่เป็นภาพซูมจากระยะไกล แถมเขายังไม่ใช่คนเจ้าชู้พรา่เพื่อดังนั้นจึงไม่ตกเป็นข่าวซุบซิบรายวัน

“พวกคุณมีแผนรับมือยังไง” ชายหนุ่มซึ่งสวมชุดสูทถาม

“ในเมื่อนางโจรในตึงบิลตั้งใจจะขโมยเพชรซีโดมอนด์ เราก็จะเตรียมการต้อนรับอย่างสมเกียรติ” ตำรวจผมทองพูด

ทิวัดต์หน้าตึง หุบโตะโครมใหญ่ ตาวาวโรจน์ “นี่พวกคุณหมายความว่าจะใช้เพชรของผมเป็นเหยื่อล่อเงื่อนหรือ มันเสี่ยงเกินไปหรือเปล่า คุณรู้บ้างไหมว่ามูลค่าของเพชรซีโดมอนด์นั้นเท่าไร”

“ผมทราบครับ แล้วก็รู้อีกด้วยว่าคุณทิวัดต์ไม่สบายใจ แต่เราไม่มีทางเลือก หลังจากมีข่าวเรื่องแพ้น้โฆว์การกุศลออกไป สายของเรารายงานมาก่อนข้างแน่ชัดแล้วว่าเป้าหมายเป็นซีโดมอนด์จริงๆ แต่ถ้าคุณทิวัดต์ไม่ยอมเสี่ยง ก็มีทางเลือกเดียวคือยกเลิกกำหนดการนั้นเสีย”

“ผมจะยกเลิกได้อย่างไร ในเมื่อทั้งหมดมันเป็นงานการกุศล ชาวผมก็ประกาศไปแล้ว มีหวังคนอื่นหาว่าผมปอดแหกปะไร”

บิดาของทิวต์ซึ่งเป็นชาวฮ่องกงโดยกำเนิดเป็นประธานขององค์กรอุปการะเด็กการกุศล พักหลังสุขภาพของเขาไม่ค่อยดีนักจึงมอบกิจการให้ลูกชายดูแล นอกจากงานเรื่องบ้านและคอนโดมิเนียม ทิวต์ยังต้องดูแลเรื่องงานสังคมอีกด้วย ชายหนุ่มไม่ต้องการยกเลิก เพราะมันหมายถึงชื่อเสียงที่ต้องเสียไป เขาต้องผิตคำพูดและเสียหน้า

“ถ้าอย่างนั้นคุณทิวต์ก็คงต้องร่วมมือกับเรา เพื่อป้องกันไม่ให้นางโจรในติงเกลทำสำเร็จ”

“คุณมีอะไรมายืนยันว่างานครั้งนี้ผมจะไม่เสียทั้งหน้า เสียทั้งเพชร” ทิวต์แตกดัน

งานครั้งนี้เกิดขึ้นเพราะความร่วมมือของหลายฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งแพชั่นโชว์เพชรซึ่งทิวต์หาทางแบบกิตติเมคค์ดีไว้แล้ว หล่อนคือนักแสดงสาวจากฮอลลีวูดซึ่งมีคิวรัดตัว ดังนั้นการจะให้เลื่อนงานออกไปจึงเป็นปัญหาใหญ่

“ทางเราได้เตรียมพร้อมรับมือหลายอย่าง อินเทอร์เน็ตประสานงานกับตำรวจไทย ผมเชื่อว่านางโจรจะต้องหาทางใกล้ชิดคุณก่อนวันจัดงานจริงแน่ๆ”

“แต่ผมจะรู้ได้อย่างไรว่าผู้หญิงคนไหนเป็นโจร”

“ข้อนั้นคุณทิวต์ไม่ต้องเป็นห่วง ตอนนี้อยู่กับคุณว่าจะอนุญาตหรือไม่ เพราะอาจจะต้องรบกวนความเป็นส่วนตัวของคุณสักหน่อย”

“คุณหมายความว่ายังไง ผมไม่เข้าใจ”

นักธุรกิจหนุ่มหน้าบึ้ง แต่เมื่อเห็นร่างสูงที่ก้าวออกมาจากด้านหลังสวมสูทสีกรมท่า ผมซอยสั้นรับต้นคอ ทิวต์ก็อ้าปากค้าง มองคนตรงหน้า

“นี่เขา...”

นายตำรวจพยักหน้า ทิวต์กวาดตามองคนตรงหน้าอย่างสำรวจ

นักธุรกิจหนุ่มหนึ่งไปราวกับกำลังใช้ความคิด

“ทางเราปล่อยข่าวออกไปว่าคุณทิวต์ดีบินมากรุงเทพฯ แล้ว และจะไปที่คลับอามาร์วันนี้”

“ทำไมต้องทำแบบนั้น”

“เพราะเรามั่นใจว่านางโจรจะใช้โอกาสนี้ดีสินทคุณเพื่อวางแผนปฏิบัติการในอีกสองเดือนข้างหน้า”

“มันกล้ออย่างนั้นเชียว”

“ไม่มีอะไรที่นางโจรคนนี้ทำไม่ได้หรอกครับ มันกล้าและก็บ้าบิ่นกว่าที่เราคิดไว้เยอะทีเดียว กล้าเดินเข้ามาในดงตำรวจแล้วก็เดินออกไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น พวกเรามั่นใจว่าถ้าทำตามแผนการนี้จะรวบตัวมันได้โดยเร็วที่สุด”

“แล้วถ้าหากถึงงานแพชั่นโชว์การกุศลจริงๆ แต่คุณยังจับนางโจรในดงเกลไม่ได้ละ จะทำยังไง”

แพชั่นโชว์การกุศลจัดขึ้นที่โรงแรมชื่อดังในกรุงเทพฯ ในงานจะมีเซเลบ ผู้มีชื่อเสียง รวมถึงนางแบบมาเดินแบบเพื่อการกุศล รายได้ทั้งหมดหลังจากหักค่าใช้จ่ายจะมอบให้มูลนิธิ มีคนประมาณการว่ามูลนิธิจะได้เงินจากงานนี้ถึงสามสิบล้านเลยทีเดียว

“เรื่องนั้นเราก็กววางแผนไว้แล้วเหมือนกัน ถ้าหากแผนที่หนึ่งพลาด เราก็จะดำเนินการตามแผนที่สองคือวางแผนดักนางโจรในงานแพชั่นโชว์การกุศล ภายใงานจะมีทั้งตำรวจไทยและตำรวจสากลวางกำลังมากกว่าเดิมสองเท่า สายของเราซึ่งเป็นตำรวจนอกเครื่องแบบทั้งชายและหญิงจะคอยจับตาดูอย่างใกล้ชิดตลอดทั้งงาน นอกจากนี้หน่วยรักษาความปลอดภัยได้วางแผนป้องกันอีกชั้น หากมีเหตุฉุกเฉินเพชรถูกนำออกห่างจากตัวคุณเกินสองร้อยเมตร สัญญาณเตือนภัยก็จะดังขึ้นทันที เราจะรวบตัวโจรได้ไม่ยาก”

“คุณมั่นใจสักแค่ไหน”

“มั่นใจแน่นอนครับ”

“ก็ได้ จันทกลงตามนี้ หวังว่าพวกคุณคงจะไม่ทำให้ผมผิดหวังนะ เพราะถ้าหากจงงานนี้แล้วซีโดมอนต์ถูกขโมยไปจริงๆ พวกคุณก็เตรียมตัวตั้งจากตำแหน่งได้เลย ผมไม่ปล่อยเอาไว้แน่”

กลิ่นหอมของอาหารปลุกตื่นน้ำให้ตื่นขึ้น ทั้งที่ยังไม่ลืมตาแต่ก็รู้ว่า แม่ครัวจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากคุณเยวามาลย์ ชายหนุ่มก้าวลงจากเตียง เข้าไปอาบน้ำ ความเย็นจากสายน้ำทำให้รู้สึกสดชื่น เมื่อคืนกว่าจะกลับถึงบ้านก็ค่ำมากแล้ว ไฟในห้องนอนของมารดาปิดไปแล้วเขาจึงไม่ได้ปลุก

หน้าที่ของตำรวจสังกัดหน่วยพิเศษทำให้ตื่นน้ำต้องทำงานหนัก บางครั้งเขาต้องรับผิดชอบคดีทำให้ไม่ค่อยมีเวลากลับบ้าน นายตำรวจหนุ่มเพิ่งเสร็จจากปฏิบัติการตามล่าตัวคนร้ายมีระเบิดกลางกรุงเทพฯ ได้เป็นผลสำเร็จ หลังจากนั้นก็ถูกพลตำรวจตรีชัยวัฒน์เรียกให้มารับงานนี้

หลังอาบน้ำเสร็จ ตื่นน้ำเก็บข้าวของที่จำเป็นลงกระเป๋าทเตรียมตัวสำหรับปฏิบัติการสำคัญในวันนี้ ทันทีที่ก้าวลงมาถึงห้องอาหาร หญิงวัยกลางคนก็ยิ้มให้

“ตื่นแล้วหรือต้น มากินโจ๊กฝีมือมาก่อน”

ในยามสายล้งคโลกมีโจ๊กแบบได้ห้วนแท้ๆ ส่งกลิ่นหอมกรุ่น ช่างสามมีปาห้องโก่ตัวใหญ่สองคู่ซึ่งเป็นสูตรเฉพาะของมารดา

ชายหนุ่มตาโต “โอ้โฮ! วันนี้ลาภปากแฮะ ม้าทำปาห้องโก่ด้วย”

ตื่นน้ำเอื้อมมือไปหยิบปาห้องโก่สี่เหลี่ยมใส่ปาก เยวามาลย์หัวเราะดีหลังมือลูกชายเบาๆ อีกฝ่ายจึงหันไปกอดเอวมารดา ปากก็เคี้ยวไปเรื่อย

“ตายแล้วตาต้น ไปตายอดตายอยากมาจากไหน นั่งกินดีๆ สิ เสียมารยาท”

“โอ๊ะ...ม้า นานๆ ผมจะได้กินปาห้องโก่ฝีมือม้า เห็นทำที่ไรก็ไปขายที่ร้านหมด ไม่เผื่อให้ลูกนกลูกกาแถวนี้บ้างเลย”

โจ๊กกับปาห้องโก่ของเยวามาลย์มีสูตรเด็ดที่ลูกค้าต่างติดใจ ร้านของ

เยาวมาลย์ ตอนเช้าขายโจ๊ก ส่วนช่วงเที่ยงก็เป็นต๋มซ่าจำพวกชาลาเปา ขนมจีบ มีลูกค้าแน่นร้านทุกวัน ช่วงหลังงานเยอะมากจึงต้องจ้างคนมาช่วย เพราะมีถึงสองสาขา ตัวหล่อนเองเตรียมของจากบ้าน เช่น แป้งปาท่องโก๋ แล้วให้มอเตอร์ไซด์นำไปส่งที่ร้าน มีพนักงานทอดให้ลูกค้าได้กินตอนร้อนๆ พอเก้าโมงอาหารก็จะหมด พนักงานจะเตรียมหนึ่งต๋มซ่าไว้สำหรับมือเที่ยงซึ่งเริ่มเปิดบริการสิบเอ็ดโมง บ่ายสองหรือบางทีบ่ายแก่ๆ ก็หมดพอดี ตกเย็นเยาวมาลย์ก็จะเตรียมของไว้สำหรับขายในวันพรุ่งนี้

“ก็เรากลับมากินข้าวบ้านเสียที่ไหน ดีแต่กินข้าวกล่อง เสียสุขภาพหมด ม้าทำน้ำแกงไว้ให้กินไม่ยอมกิน”

งานของชายหนุ่มนั้นไม่ค่อยเป็นเวลา บ่อยครั้งที่ต้องไปดักซุ่มรอจับคนร้ายหรือออกไปสืบข่าวต่างจังหวัดจึงอาศัยอาหารที่ซื้อที่ร้านสะดวกซื้อแถวๆ นั้น

ต้นน้ำดิ่งมารตามานั่งเก้าอี้ข้างๆ เอียงหน้าไปประจบ “ม้าอย่าน้อยใจสิครับ ม้าก็รู้ว่าผมเป็นตำรวจต้องทำงานเพื่อประชาชน จะให้นั่งรออยู่แต่ในบ้าน แล้วจะไปจับคนร้ายได้อย่างไร”

ตอนที่รู้ว่าลูกชายอยากเป็นตำรวจ เยาวมาลย์ก็ค้านหัวชนฝา หล่อนมีลูกคนเดียวและไม่ต้องการให้ลูกไปเสี่ยงชีวิต แต่เมื่อเห็นความมุ่งมั่นของต้นน้ำนับตั้งแต่ตอนอ่านหนังสือสอบเข้า ก็รู้ว่าคงห้ามไม่ได้ ยิ่งพอได้รับการส่งเสริมจากพลตำรวจตรีชัยวัฒน์ก็ยิ่งรู้ว่าเส้นทางสายนี้ถูกกำหนดไว้แล้ว

ต้นน้ำรู้ว่ามารดาเป็นทุกข์ ทุกครั้งที่เห็นเขาออกไปปฏิบัติภารกิจ ท่านมักจะจุดธูปขอพรจากบรรพบุรุษ

“ม้ารู้...แต่ก็อดห่วงไม่ได้ ลูกป็นมีตาเสียที่ไหน ต้นต้องดูแลตัวเองดีๆ นะ อย่าให้ม้าต้องห่วง”

“ครับม้า ไฉ้ผมมันหัวแข็งจะตาย ไม่เป็นอะไรง่าย ๆ หรือ”

“พูดแบบนี้แสดงว่าจะออกไปทำงานอีกแล้วสิ” เยาวมาลย์ดักคอ

สังเกตจากสีหน้าที่แฝงความเคร่งเครียดของลูก

“ใช่ครับ”

“งานอะไร”

ต้นน้ำเอามือปิดปาก ทำหน้าทะเล้น เท่านั้นหล่อนก็รู้ว่าทุกอย่างเป็นความลับทางราชการ ถึงจะเป็นแม่ลูกกันแต่ลูกชายก็เล่ารายละเอียดว่าทำงานอะไรบ้างให้ฟังไม่ได้ หล่อนรู้เพียงต้นน้ำสังกัดตำรวจพิเศษ รับผิดชอบคดีสำคัญหลายคดี

“เอาเถอะ มาไม่ถามก็ได้ แต่ต้องสัญญาว่าจะโทร. กลับบ้านทุกวัน ม้าจะได้ไม่ต้องห่วง”

“ได้ครับพ่” ต้นน้ำตะเบ๊ะ ยกคิ้ว ก่อนนึกขึ้นได้ “ผมได้เจอลุงวัฒน์ด้วยครับ ยังฝากความคิดถึงถึงม้าอยู่เลย”

“จริงหรือ คุณวัฒน์เป็นยังไงบ้าง หมู่นี้ไม่เห็นมากินต้มยำที่ร้านเลย”

“คงยุ่งละครับ อีกไม่กี่เดือนก็จะเกษียณราชการแล้ว”

“ต้นต้องกตัญญูต่อท่านให้มากๆ นะ เพราะคุณวัฒน์ทำให้ครอบครัวเราลืมตาอ้าปากได้จนถึงทุกวันนี้ น่าเสียดาย แม่ไม่มีโอกาสได้พบท่านเลย”

“ไม่ต้องห่วงครับม้า ถ้ามีอะไรที่ผมทำเพื่อลุงวัฒน์ได้ ผมทำเต็มที่... ผมต้องรีบกินโจ๊กก่อนนะครับ เดี่ยวจะไปทำงานไม่ทัน”

“งาน?”

“โธ...ม้า อย่าหลอกถามผมเสียให้ยากเลย ผมบอกไม่ได้จริงๆ”

“เอาละ ม้ารู้แล้วละน่า เสร็จงานนี้แล้วต้นลาพักก่อนสักหนึ่งอาทิตย์ได้ไหม เราสองคนจะได้มีเวลาอยู่ด้วยกันบ้าง”

“ไม่มีปัญหาครับ ผมจะอยู่บ้านกับม้าเป็นอาทิตย์เลย ม้าอย่าชิงเบือผมก่อนก็แล้วกัน”

สองชั่วโมงก่อนงานจะเริ่ม นักธุรกิจหนุ่มอยู่ในห้องแต่งตัว เขามองเงาสะท้อนด้วยความประหลาดใจ ผมสีน้ำตาลเข้มตัดสั้นรับกับท้ายทอยหุย

เลื้อยสูทสีเข้มทับด้านนอก ส่วนตัวในเป็นสีฟ้าอ่อนและเนกไทเข้าคู่กัน เรือนร่างสูงกำยำราวร้อยแปดสิบห้า แผลอกมีกล้ามเนื้อจากการหมั่นออกกำลังกายสม่ำเสมอ ใบหน้าคมสันหล่อเหลากลายเป็นเสน่ห์ของเขาไปแล้ว คิ้วเข้มพาดอยู่เหนือนัยน์ตาคมกริบ ทำให้เขาดูเหมือนเทพบุตรมากกว่านักธุรกิจผู้คร่ำเคร่ง เขาแก้มส่งสายตาเจ้าชู้ไปให้กระจก

ชายหนุ่มอ่านข้อมูลในแฟ้มซ้ำอีกครั้ง ข้อมูลที่ตำรวจมอบให้คือนางโจรในดิงเกลเป็นผู้หญิง อายุราวยี่สิบกว่า รูปร่างสูงประมาณร้อยหกสิบห้า ถึงร้อยเจ็ดสิบ หุ่นเพรียว ไม่เคยมีใครเคยเห็นว่าหน้าตาหล่อเป็นเช่นไร เพราะทุกครั้งที่เกิดเหตุจะสวมหน้ากากทองคำไว้ตลอด เขารู้ว่าหล่อแน่แข็งแรง และเป็นคนชอบออกกำลังกายก็เพราะการจะปีนกำแพงได้ต้องมีการฝึกฝนร่างกายมาอย่างดี

“พร้อมไหมครับคุณทิวต์ท์ ใกล้ถึงเวลาแล้วนะครับ”

เสียงนายตำรวจหนุ่มดังขึ้นจากไมโครโฟนตัวเล็กซึ่งซ่อนอยู่ใต้ปกเสื้อ นอกจากนั้นเขายังต้องสวมแว่นซึ่งติดกล้องขนาดเล็กอีกด้วย หน้าทีของเขาในวันนี้คือ ถ่ายรูปหญิงสาวที่มาใกล้ชิดให้มากที่สุดเพื่อส่งให้ตำรวจตรวจสอบ เขาได้แต่หวังว่าทุกอย่างจะจบสิ้นโดยเร็ว

“พร้อมครับ”

“ทดสอบไมโครโฟนหน่อยครับ”

“ทดสอบ ทดสอบ”

“ดีมากครับ เสียงชัดเจนดี ปุ่มอัดเสียงอยู่ตรงเข็มกลัดใต้เนกไทนะครับ จำไว้อย่าประมาท ถ้าเห็นใครต้องสงสัยรีบส่งสัญญาณบอกทีมตำรวจทันที”

ชายหนุ่มจับเนกไทให้เข้าที่ ก่อนกระชับเสื้อสูทและกั๊ตกระดุมเสื้อนอก ร่างสูงหมั่นตัวอยู่หน้ากระจก ตรวจดูความเรียบร้อยอีกครั้ง

“เขามากันแล้ว เชิญคุณทิวต์ท์ลงไปที่งานได้”

ชายหนุ่มพยักหน้า มองนายตำรวจอีกคนซึ่งนั่งดูจากอีกฟากหนึ่งของ

ห้อง พวกเขาลงทุนเปิดห้องในคลับส่วนตัวแห่งนี้ และถ้าโชคดีอาจได้ทั้งภาพและเสียงซึ่งจะเป็นหลักฐานมัดตัวนางโจรสาวจนดินไม่หลุดก็เป็นได้

ตำรวจปล่อยข่าวออกไปก่อนหน้านี้ว่าทิวต์ต์จะมาร่วมงานเลี้ยงส่วนตัวในคลับแห่งนี้ หากโชคดีนางโจรสาวจะเข้ามาติดกับ ก็หมายความว่าเพชรซีโดมอนด์จะปลอดภัย ส่วนเล็กเชื่อว่านางโจรสาวต้องมาร่วมงานนี้แน่ๆ แต่จะมาในรูปแบบไหนนั่นคือสิ่งที่ชายหนุ่มยังไม่รู้

เสียงจากไมโครโฟนดังขึ้น ประตูเปิดพร้อมกับตำรวจในเครื่องแบบก้าวเข้ามา

“พร้อมใช่ไหมครับคุณทิวต์ต์” นายตำรวจตรงหน้าย้ำคำ

ชายหนุ่มพยักหน้ายอมรับ “พร้อมสุดๆ เลยครับคุณตำรวจ เราเริ่มกันดีกว่า”

เขาก้าวออกไปหน้าห้อง กดลิฟต์เพื่อลงไปสู่บริเวณพื้นที่จัดงาน

“เรามาทำอะไรกันที่นี่หรือยายนิว”

ลายรุ้งกระตักแขนเพื่อนรักเมื่อถูกลากเข้ามาในคลับแห่งนี้ พวกหล่อนถูกบังคับให้แต่งตัวตั้งแต่เช้า ครัยฉัตรสวมเดรสสุดหรูสีฟ้าน้ำทะเล ส่วนปานระวีนั้นก็สวมชุดเล้กีสั้นสีแดงสดราคาแพงของกุชชีสมฐานะสมาชิกคลับอามารี คลับสุดหรูของกรุงเทพฯ

“ก็มาหาคุณทิวต์ต์ไง”

“เธอรู้ได้ยังไงว่าเขาอยู่ที่นี่”

“ฉันรู้ก็แล้วกันนะ สายของฉันไม่มีทางพลาด คุณทิวต์ต์มาคุยธุระแล้วก็จะพักผ่อนด้วยการว่ายน้ำอีกสองชั่วโมง พวกเรามีเวลาคุยกับเขาถมเถ”

หญิงสาวอึ้ง ตาโต นึกไม่ถึงว่าครัยฉัตรจะพุ่มเทถึงปานนี้ หลังจากคุยกันเมื่อสองวันก่อน ไม่นึกว่าเพื่อนสาวจะให้คนสืบข่าวของทิวต์ต์มาตลอด

“เราจะเข้าไปได้อย่างไร ที่นี่เขามีแต่สมาชิกนะ”

ลายรุ้งหัวเราะ ปานระวีพูดด้วยสีหน้าแถมยิ้ม

“อ้าว ทำไมล่ะ พ่อหนุ่มคนนั้นเหมาะกับเธอทีละนิด ดูสิ น้ำลายหกใหญ่แล้ว” สาวผิวขาวยังคงบ่นไปไปที่หนุ่มคนเดิม

ศรัยฉัตรค่อนข้างหญิงสาวหมายมั่นปั้นมือว่าหากหล่อนได้รู้จักทิวัดต์ เขาจะต้องหลงเสน่ห์และยอมขายเพชรเม็ดนั้นให้หล่อนเป็นแน่

“ว่าแต่ฉัน เธอก็สวยเหมือนกันนะหยก ดูพ่อหนุ่มคนนั้นสิ ส่งยิ้มหวานมาให้ตั้งแต่เข้ามาแล้ว”

ผู้ที่ยืนอยู่อีกฟากหนึ่งของสระน้ำยิ้มให้ปานระวีบ้าง แต่พอหล่อนหันไปมองแล้วก็ต้องรีบหันหน้ากลับทันที

“อ๊ะ แหะะ นิวนะนิว เรียกให้ดูอะไรแบบนี้ อูจาดตาชะมัด”

ชายหนุ่มมีผิวคล้ำมาก ผมหยิกขดติดหนังศีรษะ แถมฟันหน้ายังหลออีกด้วย

“เธอสองคนนี่ตลกทีละนิด จนนานนี้แล้วยังไม่แน่ใจอีกหรือว่าสวย หรือต้องรอให้มีคิกซิงนางเกิดขึ้นก่อน”

พวกหล่อนสามคนกลายเป็นจุดเด่น เพราะคนอื่นส่วนใหญ่แต่งตัวธรรมดา มีเพียงสามสาวที่แต่งตัวเต็มยศ

“คนอื่นฉันไม่สนหรอก สนก็แต่คุณทิวัดต์ เมื่อไหร่จะมาก็ไม่รู้”

“เดี๋ยวก็มาน่า ใจเย็นๆ”

“เธอสัญญาแล้วนะรู้ว่าจะไม่แข่งกันแย่งคุณทิวัดต์” ปานระวีย้าลายรุ้งพูดยิ้มๆ “พวกเธอพูดแปลกๆ นี่ไม่เชื่อใจฉันนั่นหรือ”

“ไม่ใช่ไม่เชื่อ แต่กลัวต่างหาก ชินนางแบบสวยๆ อย่างเธอมาร่วมวงด้วย มีหวังคุณทิวัดต์มองไม่เห็นหัวฉันพอดี”

“รับรองจ๊ะ ฉันไม่เอาด้วยแน่”

“ก็แนลียะ เธอมีแฟนหล่อมาดแมนอยู่แล้วทั้งคน”

ทั้งสามยังไม่ทันพูดต่อ ชายหนุ่มที่พูดถึงก็มาพอดี แม้จะไม่เคยเห็นตัวจริงของทิวัดต์มาก่อนแต่ลายรุ้งก็รู้ได้ทันที เขาเป็นคนสูงมากจึงดูโดดเด่น

มาแต่ไกล

“กรี๊ด นั่นไง คุณทิวัดต์มาแล้ว” ศรัยฉัตรอุทานแล้วรีบปิดปาก

ลายรุ่งสะกิดแขนเพื่อน แม่หล่อนจะไม่ได้บ้าคนหล่อแต่ก็ต้องยอมรับว่านักธุรกิจหนุ่มนั้นหน้าตาดี ทุกองค์ประกอบบนใบหน้าลงตัวเหมาะสม นัยน์ตาคมกริบสีสนิม คิ้วเข้ม จมูกโด่ง ริมฝีปากหยักลึกสีแดงระเรื่อ คางบวมเป็นการเพิ่มเสน่ห์อย่างหนึ่ง ชายหนุ่มดูหล่อเหลากว่าในรูป ผิวขาวจัดคงเพราะสายเลือดจีนกว่าครึ่งหนึ่งที่มีอยู่ในตัว บิดาเป็นคนฮ่องกงโดยกำเนิด มารดาเป็นสาวงามจากอยุธยา เมื่อครั้งมาเที่ยวเมืองไทยได้พบรักกับสาวชาวบ้าน หลังแต่งงานพวกเขาก็พากันย้ายครอบครัวไปอยู่ที่ฮ่องกงเป็นการถาวร

ครอบครัวของทิวัดต์ร่ำรวยเพราะในช่วงเศรษฐกิจตกต่ำเป็นผู้กว้านซื้อที่ดินในเขตการค้าเอาไว้ได้ทั้งหมด พอเศรษฐกิจเริ่มเฟื่องฟู เขาก็ลงทุนอสังหาริมทรัพย์ เช่น คอนโดมิเนียม แม้ช่วงแรกกิจการไม่ดีนัก แต่ทิวัดต์เป็นผู้ปรับเปลี่ยนงานให้เน้นความหรูหรา และหลังจากได้ฟรีเซนเตอร์เป็นคนดังในฮ่องกงหลายคน ลูกค้ายิ่งแห่มาจับจอง ฐานะของเขาดีขึ้นเรื่อยๆ เพราะผู้ซื้อคอนโดฯ หรือบ้านพักของทีที่พรอเพอร์ตี้ต้องการความหรูหราไม่เหมือนใคร แต่ละยูนิตออกแบบเพื่อผู้ใช้โดยเฉพาะเท่านั้น เขาย้ายจากกลุ่มกลางเป็นกลุ่มไฮเอนด์ และประสบความสำเร็จในเวลาอันรวดเร็ว

“ใช่ เก็บอาการหน่อยนิว เดี่ยวคนอื่นได้ยิน อายเขา ถึงยังงี้เธอก็สู้ฉันไม่ได้หรอก”

“ใครว่า เขากำลังมองมาที่ฉันต่างหาก”

สิ่งที่สองสาวพรั่นเพื่อเทียบไม่ได้กับตัวจริงของชายหนุ่มเลยแม้แต่น้อย ยิ่งอยู่ใกล้ลายรุ่งก็รู้สึกว่าคุณชายคนนี้ดูดีจริงๆ ผมสีเข้มดกหนา แต่ส่วนที่สะดุดตาคงเป็นเพราะบุคลิกที่แสนมั่นใจนั่นเอง เขาเดินเข้าไปทักผู้หญิงสวมชุดผ้าไทยสีทองก่อนที่ทั้งคู่จะไปนั่งตรงโต๊ะริมสระว่ายน้ำท่ามกลางทุกคนที่มองอย่างสนใจ

“เราจะทำยังงัยกันต่อยายนิว”

“ก็รอนะสิ ถามได้ ต้องรอให้คุณทิวต์ต๋อยคุ้ยธุระเสร็จเสียก่อน แล้วฉันก็จะเข้าไปทัก”

ศรัยฉัตรหยิบกระจกพกในกระเป๋าถือขึ้นมาส่อง เอียงซ้ายขวา กะพริบตาให้กระจกเพื่อตรวจดูความเรียบร้อย

“แล้วเธอมั่นใจได้ยังงัยว่าเขาจะยอมคุยด้วย”

“เหม...มือชั้นนี้แล้ว อย่าลืมนสิจ๊ะว่าพ่อฉันเป็นใคร เอาเป็นว่าพวกเธอคอยดูฝีมือฉันก็แล้วกัน”

สามสาวต้องนั่งรอรอยุ่พักใหญ่ทีเดียวกว่าทิวต์ต๋อยจะคุยกับผู้หญิงที่นัดเอาไว้เสร็จ ทั้งคู่คงคุยเรื่องงาน สังเกตจากแฟ้มเอกสารที่อยู่ตรงหน้า จนกระทั่งชายหนุ่มลุกขึ้นจากโต๊ะและเดินตรงไปยังห้องเปลี่ยนเสื้อ ศรัยฉัตรเอื้อมมือมาสะกิด

“นั่นง คุยเสร็จแล้ว เราเข้าไปคุยกับเขาดีกว่า”

หญิงสาวลุกขึ้นเดินตรงไปยังชายหนุ่มโดยไม่ลังเล โดยมีปานระวีและลายรุ้งเดินตามไปติดๆ ทั้งสามยืนรอรอยุ่หน้าห้องเปลี่ยนเสื้อครู่ใหญ่ เมื่อเป้าหมายเดินออกมา ก็ปราดเข้าไปทัก

“สวัสดีค่ะคุณทิวต์ต๋อย”

เขายิ้ม เหลือบมองสามสาวตรงหน้าอย่างสงสัย เลิกคิ้วข้างหนึ่งเป็นเชิงถาม “พวกคุณคือ...”

“ฉันชื่อศรัยฉัตรค่ะ...” หญิงสาวเอ่ยนามสกุลของตนพร้อมส่งนามบัตรให้ ทิวต์ต๋อยรับฟัง

ลายรุ้งสังเกตว่ามีความประหลาดใจปรากฏขึ้นบนใบหน้า แต่เพียงครู่เดียวทุกอย่างก็หายไป

“ส่วนนี่เพื่อนฉัน ปานระวีกับลายรุ้ง”

ศรัยฉัตรแนะนำประวัติเสร็จสรรพและบอกว่าบิดาของหล่อนเป็นเจ้าของห้างสรรพสินค้าในกรุงเทพฯ หลายแห่ง ส่วนปานระวีนั้นครอบครัว

ทำธุรกิจจอล้างหาริมทรัพย์เช่นเดียวกับทิวต์ต ส่วนลายรุ่งก็เป็นนางแบบ
พร้อมทั้งแนะนำให้เขาเรียกหล่อนด้วยชื่อเล่น

“ยินดีที่ได้รู้จักครับคุณผู้หญิงทั้งสาม ไม่ทราบว่ามีอะไรให้ผมรับใช้
หรือครับ”

“เราไปนั่งคุยกันทางนั้นได้ไหมคะ ฉันมีเรื่องสำคัญอยากปรึกษา”
หญิงสาวชี้มือไปทางเก้าอี้ซึ่งอยู่ริมสระ

ทิวต์ตพยักหน้า เดินนำทั้งหมดไปยังโต๊ะริมน้ำ ร้างสูงสวมเพียงเสื้อ
คลุมอาบน้ำเผยให้เห็นแผลอกแน่นตึงที่ไม่มีไขมันส่วนเกินสักนิด แสบ
ไม่ต้องเดาเลยว่าเขาคงออกกำลังกายไม่ต่ำกว่าวันละสองชั่วโมง ถึงได้มี
รูปร่างดีขนาดนี้

“เชิญคุณผู้หญิงพูดมาเถอะครับ ผมมีเวลาไม่มาก”

“ดิฉันขอพูดตรงๆ เลยนะคะ คือดิฉันได้ยินมาว่าคุณทิวต์ตเป็น
เจ้าของซีโดมอนด์”

“ใช่ครับ”

“ดิฉันยังได้ยินมาอีกว่าคุณทิวต์ตจะจัดงานแฟชั่นโชว์การกุศลขึ้น
ในสองเดือนข้างหน้า”

“นั่นก็ใช่อีกละครับ ผมเพิ่งให้สัมภาษณ์กับหนังสือไปเมื่ออาทิตย์ก่อน
นี่เอง ว่าแต่คุณนิวมี่อะไรหรือเปล่าครับ”

“ฉันไม่อ้อมค้อมนะคะ คือว่าฉันสนใจอยากจะทำซีโดมอนด์จาก
คุณทิวต์ต”

ลายรุ่งได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ ในลำคอ เขาจิกยิ้ม แวตานั้นสนิท
จนเดาไม่ออกว่ากำลังคิดอะไร หลายครั้งที่หล่อนรู้สึกเหมือนถูกประเมินอยู่
ในที่ ชายหนุ่มไม่ได้มองอย่างจบบ้างเหมือนพวกเพลย์บอย แผ่นหลังที่ตรง
หน้าหนึ่ง ทำให้เดาความรู้สึกได้ยากยิ่ง

“ผมคิดว่าคงมีการเข้าใจผิดแล้วละครับคุณนิว ผมไม่ได้มีความคิด
จะขายซีโดมอนด์”

“แล้วถ้าฉันเสนอราคาที่แพงกว่าท้องตลาดเท่าตัวล่ะคะ คุณน่าจะสนใจ”

“ถ้าคุณศึกษาข้อมูลมาดีจริง ก็คงรู้ว่าซีโดมอนต์ไม่มีราคาในตลาด เพราะไม่มีใครซื้อมันได้ด้วยเงิน”

ที่ผ่านมา มหาเศรษฐีทั่วโลกต้องการครอบครองเพชรเม็ดนี้ แต่เจ้าของคนเดิมไม่ยอมขาย อีกทั้งหลังจากนั้นเพชรก็หายไปหลายปีจนกระทั่งพบว่าครอบครัวของทิวต์ต์เป็นคนซื้อมันไป

“คุณทิวต์ต์หมายความว่า...”

“ผมต้องขอเรียนตามตรงนะครับว่าพ่อผมซื้อซีโดมอนต์จากเพื่อนคนหนึ่งด้วยราคาที่แพงมาก เขาขอให้รับเอาไว้ ดังนั้นจึงเป็นของมีค่าทางใจมากกว่าตัวเงิน”

“แต่มันเป็นเพชรอาถรรพ์นะคะ”

“ถ้ารู้แบบนี้แล้วคุณยังจะซื้อมันอีกหรือครับ แสดงว่าคุณนิวเองก็ไม่เชื่อว่ามันมีอาถรรพ์จริงๆ”

“บอกตรงๆ นะคะ ฉันเป็นคนชอบเพชรค่ะ ฉันเคยศึกษาเกี่ยวกับซีโดมอนต์มานานและชอบมาก ดังนั้นฉันจึงอยากจะซื้อ”

“คงไม่ได้หรอกครับคุณนิว ผมต้องขอโทษด้วยจริงๆ ผมเกรงใจเหลือเกินที่ต้องปฏิเสธคนสวยๆ อย่างคุณ”

“ค่ะ ฉันเข้าใจ ฉันไม่มีสิทธิ์บังคับ ยังไงก็ขอบคุณนะคะ”

“เอาอย่างนี้สิครับ ถ้าพวกคุณชอบเพชรซีโดมอนต์จริงๆ ทำไม่ไม่หาโอกาสไปร่วมงานแฟชันโชว์ล่ะครับ คุณจะได้ชื่นชมเพชรจนจุใจเลย” ทิวต์ต์เสนอ

“แต่บัตรหมดไปตั้งนานแล้วไม่ใช่หรือคะ ฉันได้ยืนยันว่าแค่ครึ่งชั่วโมงแรกบัตรก็เกลี้ยงงานเลย ถึงเราอยากเข้าชมก็คงหมดโอกาส”

งานนี้เป็นที่สนใจของบรรดาเซเลบเป็นอันมาก เพราะเป็นงานการกุศล นอกจากนั้นผู้ที่ต้องการยลโฉมเพชรน้ำงามจะต้องเสียเงินซื้อบัตรและต้อง

ร่วมบริจาคให้มูลนิธิเป็นจำนวนเงินไม่ต่ำกว่าห้าหลัก

“ผมมีบัตรเหลืออยู่ในห้องพัก ถ้าพวกคุณสนใจอยากทำบุญด้วยกัน ผมจะให้เลขาฯ ส่งไปให้”

“จริงหรือคะ คุณไม่ได้หลอกพวกฉันเล่นใช่ไหมคะ”

“จริงสิครับ บอกตามตรงผมถูกชะตาไปกับพวกคุณมาก แต่ก็ลำบากใจที่ขายเพชรให้คุณไม่ได้ เราพบกันครึ่งทางด้วยการที่พวกคุณมาเป็นแขกของผม”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันเข้าใจ ฉันต้องขอโทษนะคะที่อยู่ๆ มาขอซื้อดื้อๆ แบบนี้” ศรัยฉัตรแสงรั้วลี้กผิต แต่แท้จริงแล้วหล่อนแคว่างแผนดักชายหนุ่มเท่านั้น

“ผมเข้าใจครับ แต่คุณพ่อผมท่านสั่งไว้ก่อนเสียชีวิต ดังนั้นหน้าที่ของผมซึ่งเป็นลูกก็คือ รักษามันไว้ให้ดีที่สุด”

“คุณทิวต์เป็นคนดีจึงเลยนะคะ แล้วก็เก่งมากๆ เลยด้วย”

ปานระวีซึ่งยืนยิ้มมาตั้งแต่ต้นเอ่ยขึ้น

ศรัยฉัตรถึงกับสะอึก ไม่นึกว่าเพื่อนสาวจะใช้มุขจีบดื้อๆ แบบนี้

“ผมนะสู้คุณพ่อคุณหยกไม่ได้หรอกครับ ผมได้ยื่นซื้อคุณพ่อคุณมานานแล้ว เรื่องธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ผมต้องเรียนอีกเยอะ ถ้ามีโอกาสผมก็อยากเจอกับคุณพ่อคุณบ้าง”

“ได้สิคะ เอาไว้หยกจะนัดให้ะคะ ป้าคงชอบมากที่ได้คุยกับคนหนุ่มไฟแรงเหมือนคุณ ป้ายังเคยบอกเลยว่าอยากจะร่วมงานกับที่พี่พรอเพอร์ติบ้าง”

ปานระวีดูจะมาเหนือเมฆกว่าเพื่อน เพราะทันทีที่เอ่ยประโยคนี้ออกไป หนุ่มนักธุรกิจก็ดูจะสนใจขึ้นมาทันที เขายิ้มหวานให้

ลายรุ่งรู้ดีว่าทั้งหมดเป็นแผน ความสัมพันธ์ของสองพ่อลูกห่างเหิน แม้แต่เวลาจะพบกันยังไม่มี

“จริงหรือครับ ถ้าเป็นอย่างนั้นแสดงว่าคุณพ่อของคุณให้เกียรติบริษัท

เรามากๆ”

“นิวกี่เหมือนกันนะคุณทิวต์ต๋ นิวกี่สนใจอยากซื้อบ้านที่ฮ่องกง”

“คุณนิวกี่มีแผนจะซื้อบ้านที่ฮ่องกงด้วยหรือครับ”

“คะ นิวกี่สนใจ เพื่อนๆ ในก๊วนเดียวกันเกือบยี่สิบคนก็สนใจด้วย”

ทิวต์ต๋ตาโต ลายรุ้งใช้โอกาสนี้ลอบสังเกต ดวงตาคมเป็นประกายยามพูดถึงเรื่องธุรกิจ เมื่อเห็นว่าหล่อนกำลังจ้องเขาก็เงยหน้าขึ้นมาประสานตา และเป็นหล่อนเองที่ต้องส่องมองไปทางอื่นด้วยความประหม่า

“ผมยินดีและเต็มใจอย่างยิ่งครับ ถ้าคุณหยกกับคุณนิวกี่เวลาว่างเมื่อไหร่ผมจะเชิญไปคุยกันที่บ้านนะครับ อยู่บนเขา บรรยากาศดีมากๆ มีสระน้ำ มองลงไปเห็นวิวข้างล่าง” ทิวต์ต๋ยิ้มหวานให้สองสาว

แค่เห็นรอยยิ้ม ทั้งศรัยฉัตรและปานระวีก็อ่อนปวกเปียกเอาแต่มองชายหนุ่มด้วยสีหน้าชวนฝัน

“ด้วยความเต็มใจอย่างยิ่งคะ”

“แล้วคุณรุ้งล่ะครับ ไม่สนใจซื้อคอนโดฯ ของผมบ้างหรือ”

ลายรุ้งซึ่งทำเป็นไม่สนใจสะอึกโฮยง รีบปิดความประหม่าทิ้ง หันไปฉีกยิ้มหวานเพื่อโปรยเสน่ห์ “ไม่หรอกคะ จันไม่ค่อยได้ไปฮ่องกงสักเท่าไรอย่างมากก็ไปทำงาน”

“รุ้งเป็นนางแบบคะ คุณทิวต์ต๋เคยเห็นหรือเปล่าคะ ดังมากนะคะ ถ่ายแบบให้นิตยสารเมืองนอกหลายฉบับ”

ทิวต์ต๋ทำท่าเหมือนนึกก่อนจะฉีกยิ้ม แววตาที่หลุบลงทำให้รู้ว่าโกหก...ตลอดเวลาที่ยืนคุยกันชายหนุ่มทำตัวเหมือนเพลย์บอย ยิ้มให้คนนั้นทีคนนั้นที แต่บางอย่างในท่าทีของเขาแปลกออกไป ลายรุ้งสัมผัสได้ถึงความรู้สึกลับที่ซ่อนอยู่ในท่าที่เป็นมิตรนั้น

“ผมนี่จริงจังจริงๆ สงสัยคงทำแต่งงานแล้วไม่ค่อยได้อ่านนิตยสารเท่าไร พวกคุณสามคนเป็นเพื่อนสนิทกันหรือครับ”

“ใช่คะ เราสามคนเป็นเพื่อนเรียนสมัยอยู่อเมริกา”

“น่าอิจจาจังนะครับ ผมเองก็อยากมีเพื่อนบ้าง”

ลายรุ่งสบตาชายหนุ่ม ทุกอย่างที่เขาแสดงออกแล้วแต่เพื่อธุรกิจ หล่อมนมอกออกว่าทิวทัศน์ไม่พอใจที่ถูกละเมิดความเป็นส่วนตัว แต่พอเห็นนามสกุลในนามบัตรก็เปลี่ยนไป ยิ่งได้รู้จักปานระวีและพบว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจก็เอาแต่คุยกับหญิงสาวไม่หยุดเลยทีเดียว

“คุณทิวทัศน์มาถึงเมืองไทยนานหรือยังคะ”

“ผมเพิ่งลงเครื่องมาเมื่อเช้านี้เองครับ ยังเพลียๆ อยู่เลย ว่าจะว่ายนํ้า ยืดเส้นยืดสายเสียหน่อย คืนนี้จะได้หลับสบาย”

“นั่นพวกเราไม่กวนแล้วนะคะ คุณทิวทัศน์จะได้พักผ่อน”

“ฉันผมรบกวนขอที่อยู่พวกคุณด้วย จะได้ให้เลขาฯ ส่งบัตรการกุศลไปให้”

“โอ๊ย ได้เลยคะ เราแลกเบอร์กันเลยทีเดียว” ศรัยฉัตรยื่นมือถือไปตรงหน้าขณะที่ทิวทัศน์เองก็หยิบขึ้นมา

ปานระวีไม่ยอมแพ้ ขอแลกเบอร์พร้อมกับไลน์ชายหนุ่มบ้าง

“ไว้พบกันนะคะ” ปานระวียื่นหน้าไปหอมแก้มชายหนุ่มพอดี เขายิ้ม สุดท้ายก็หัวเราะ ศรัยฉัตรจึงทำแบบเดียวกันแต่อีกข้าง

“นี่ยายหยก คุณทิวทัศน์ขอเบอร์ฉันต่างหาก เขาไม่ได้ขอเธอสักหน่อย”

“ใครว่า คุณทิวทัศน์เพิ่งบอกว่าอยากคุยกับป้าฉัน จริงไหมคะ”

สองสาวยิ้มหวานให้ทิวทัศน์ แต่เมื่อหันมาหากันก็ขมกันอนุญในที่พักงานเสร็จพ่นายกเถาตามพอดี

“พวกคุณสองมีอารมณ์ขันจริงๆ นะครับ เขาเป็นว่าผมอยากได้เบอร์ทั้งสองคนละครับ”

“ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้วนะคะ คุณทิวทัศน์ว่าใครสวยกว่ากัน สวยเช็กซี้อย่างฉันหรือผู้หญิงผิวขาวจืดๆ แบบยายหยก” ศรัยฉัตรคล้องแขนทิวทัศน์ยิ้มอย่างยั่ววน

“ถามอย่างนั้นผมก็ตอบลำบากแย่สิครับ พวกคุณสวยด้วยกันทั้งคู่”

ละครับ” ชายหนุ่มค่อยๆ ดึงมือออกจากสองสาว “ผมขออนุญาตไปว่ายนํ้า
ก่อนนะครับ ไว้โอกาสหน้าค่อยพบกัน”

ปานระวีถลึงตามองเพื่อนรัก คงเพราะพูดตรงเกินไปทำให้ชายหนุ่ม
รู้ตัวและรีบผละหนี สองสาวหน้าแตก

“นี่ยายนิว ทำเสียเรื่องแล้วเห็นไหม” ปานระวีพึมพำ

ส่วนศรัยฉัตรก็หน้าตึงที่โดนต่อว่า หล่อนผลักอกเพื่อนรักอย่างแรง
ขณะที่อีกฝ่ายก็ไม่ยอมแพ้ผลักกลับ

“ฉันไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย”

“ก็เล่นจ๊อบดี๊ๆ แบบนั้น คุณวัตต์ตกใจหมด”

ลายรุ้งส่ายหน้า มองเพื่อนรักที่ยังถลึงตาใส่กันไม่เลิก แล้วในไม่กี่
วินาทีต่อจากนั้นปานระวีก็เกิดลุกฮืดผลักระยฉัตรอย่างแรง ส่งผลให้หล่อน
ซึ่งยืนอยู่ริมสระไปชนชายหนุ่มที่กำลังจะลงไปว่ายนํ้า และในเสี้ยววินาที
นั้นทั้งคู่ก็หล่นลงไปในสระพร้อมๆ กัน